Ponson du Terrail

Rocambole

DRAMELE PARISULUI

Seria a V-a

REINVIEREA LUI ROCAMBOLE

d. Subterana

Pierre Alexis Ponson du Terrail

ROCAMBOLE

Ciclul „Dramele Parisului”

SERIA a V-a

REÎNVIERENA LUI ROCAMBOLE

(V. La dernière incarnation de Rocambole)

d. SUBTERANA

(Le Souterrain)

d. SUBTERANA

(Le Souterrain)

Versiune electronică:

V2.0

PARTEA ÎNTÂI - ZIUA JUDECĂŢII
(RÉDEMPTION)[1]

Capitolul I

Era aproape miezul nopţii, şi în salonul contesei Artoff, în jurul unei mese cu ceai, conversaţia era încă aprinsă.

Contesa Artoff nu era alta decât acea frumoasă şi nefericită Baccarat, pe care iubirea o adusese la pocăinţă, şi care, multă vreme, sub numele de doamna Charmet, fusese providenţa săracilor.

Într-o zi, lui Dumnezeu i se făcu milă de acea inimă zdrobită prea de timpuriu, şi aruncă o ultimă rază de speranţă în sufletul ei îndurerat.

Contele Artoff, tânăr, frumos, inteligent, milionar, se îndrăgostise de Louise Charmet, purificată prin căinţă, şi-i oferise mâna sa.

Trecuseră unsprezece ani de atunci.

Dar, fericirea era acel privilegiu de a reface din nou tinereţea oamenilor care şi-au petrecut primii ani ai vieţii în mijlocul unei furtuni prea mari.

Baccarat avea patruzeci de ani; dar abia dacă i-ai fi dat douăzeci şi opt, atât era de frumoasă.

În zadar deschidea dânsa uşile salonului său celor mai frumoase femei din Paris.

Tot ea rămânea mereu regina frumuseţii în mijlocul tuturor. Nu găseai una măcar care s-o întreacă sau care s-o ajungă.

Dar, în acea seară, o femeie blondă care şedea lângă dânsa aşezată pe o sofa, rivaliza în frumuseţe cu doamna contesă Artoff.

Această femeie era blonda Vasilika Wasernoff, nemiloasa inamică a tânărului ei văr, Ivan Potenieff.

În seara aceea, adunarea era numeroasă. Era acolo şi contele

---

1 În ediţia Dentu „Le Souterrain”

Kuroff, căruia Vasilika îi făgăduise mâna ei.

Mai erau trei sau patru prieteni ai doamnei Baccarat; între alţii: vicontele Fabien d'Asmolles, soţul Blanchei de Chamery, fostul cumnat al lui Rocambole.

La început s-a vorbit de sărmanul Ivan Potenieff, despre care Vasilika spunea:

— Bietul tânăr!... E nebun!...

— Eşti sigură, doamnă? o întrebă contesa Artoff.

— Te asigur; e nebun de legat. Madeleine aceea, despre care vorbeşte dânsul neîncetat, n-a existat niciodată.

Baccarat o privea pe contesă cu oarecare neîncredere.

— Nu cumva te înşeli, doamnă? întrebă dânsa din nou.

Apoi se grăbi să adauge:

— Domnul de Morlux al dumitale, acela care a devenit prietenul nedespărţit a lui Ivan, nu mai trece deloc pe la mine!...

— Da! zise Vasilika, aruncând o privire plină de ură asupra frumoasei Baccarat.

Ea presimţea că această contesă Artoff o înţelesese.

Dar deodată nu a mai fost vorba de sărmanul Ivan Potenieff, căruia doctorul Lambert îi aplica cu cea mai bună credinţă duşuri peste duşuri.

Un nou personaj intrase şi pronunţase un nume care răsunase ca un trăsnet în memoria celor mai mulţi din cei prezenţi acolo.

Acel personaj era un tânăr de douăzeci şi şapte de ani, de profesie avocat; se numea Paul Michelin.

Era un bărbat frumos; avea un venit anual de treizeci de mii de franci şi pleda mai mult gratuit.

Aşadar, domnul Paul Michelin intrase în acea seară la contesa Artoff, zicând:

— Nu ştiţi încă?

— Ce să ştim? îl întrebă cu toţii văzându-l puţin cam zăpăcit.

— Rocambole a fost arestat.

La auzul acestui nume, Baccarat şi cu Fabien d'Asmolles se priviră cu durere.

— Cine e acest Rocambole? întrebă contesa Vasilika.

— Doamnă, răspunse domnul Paul Michelin, Rocambole e o fiinţă misterioasă, despre care s-a vorbit mult, acum zece ani sau cincisprezece ani.

El a fost şeful unei faimoase bande de răufăcători, supranumită „Clubul Valeţilor de Cupă”.

— Frumos nume! zise contesa.

— Într-o zi, Rocambole, care petrecuse foarte liniştit zece ani la

galera din Toulon, a simţit nevoia să evadeze.

— Ia spune-ne această poveste, care pare să fie foarte interesantă, zise contesa Vasilika.

— Cu plăcere, doamnă, răspunse Paul Michelin.

Domnul Paul Michelin spuse în cel mai frumos stil povestea lui Rocambole, adică legenda cunoscută la Curtea cu Juri.

Dar nu spuse nici el şi nici tribunalul nu ştiuse, adică faptul că şeful „Valeţilor de Cupă” se numise odată marchizul de Chamery.

Baccarat şi Fabien d’Asmolles, care la început erau cam neliniştiţi, se calmaseră îndată, ascultând povestea avocatului.

— Adevărat, întrebă frumoasa rusoaică, acest om a fugit de la galeră?

— Da, şi încă într-un mod minunat.

Şi avocatul povesti şi fuga aşa cum o citise în „Gazeta Tribunalului”, cu şapte sau opt luni în urmă.

Apoi adăugă:

— În acea epocă se vorbeau multe lucruri.

— Ce lucruri? întrebă contesa Artoff cu o indiferenţă prefăcută.

— Se spunea că Rocambole nu fugise singur de la Toulon.

— Ah!

— Avea trei tovarăşi şi au fugit pe mare cu o barcă furată. În acea noapte marea a fost atât de agitată încât a doua zi s-a spus că cei patru condamnaţi fugiţi s-au înecat; dar după şase luni...

— Aţi avut noutăţi de la Rocambole? întrebă contesa Vasilika.

— Da, doamnă.

— Şi cum?

— Acum şase săptămâni s-a comis un furt la o persoană cunoscută de toţi.

— La cine?

— La vicontele Carol de Morlux.

— Da, îl cunosc, zise blonda Vasilika; el l-a adus din Rusia pe nenorocitul meu de văr. Ei bine, i s-a furat o sută de mii de franci, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Un surâs flutură pe buzele frumoasei Baccarat, care până atunci stătuse mută şi indiferentă.

— Şi a fost acuzat Rocambole? întrebă dânsa.

— Desigur.

— Aşadar, dânsul nu s-a înecat?

— Se vede că nu.

— Dar cum s-a petrecut furtul?

Domnul Paul Michelin le spuse tot ce citise în „Gazeta

Tribunalului”, nu uită nici sertarul spart, nici urmele de paşi prin grădină, nici scara rezemată de zidul grădinii.

Dar Baccarat îl întrerupse.

— Ia spune, amice, întrebă ea, cum poţi dumneata să spui cu sânge rece astfel de lucruri de necrezut?

— Poftim? zise avocatul pe un ton nemulţumit.

— E un furt ordinar acela pe care-l povesteşti dumneata, amice.

— Ei bine?

— Dumneata îl atribui lui Rocambole?...

— Aşa s-a zis atunci...

— Sărmanul meu amic, continuă dânsa, Rocambole a fost un om mai dibaci; el nu se deranja pentru o biată sumă de o sută de mii de franci.

— L-ai cunoscut, doamnă? întrebă Paul Michelin.

— Se poate, răspunse Baccarat cu un aer misterios, şi aş putea să-ţi spun multe lucruri, adăugă ea... dar te rog continuă, te ascultăm cu plăcere.

Capitolul II

Paul Michelin continuă:

— În fine, greşit sau nu, furtul de o sută de mii de franci a fost atribuit lui Rocambole; poliţia s-a pus în mişcare, a răscolit Parisul întreg, dar nu l-a putut găsi.

— Dar, zise contesa Vasilika, nu ne-ai spus dumneata că a fost arestat?

— Dă-mi voie, doamnă contesă, surpriza cea mare e la sfârşit...

— A!... a!...

— După şase săptămâni, adică acum trei zile, urmă Michelin, a fost arestat un oarecare aventurier care s-a introdus în lume, sub numele de maiorul Avatar.

Marchizul de B... l-a prezentat la Clubul Asperges şi răspundea de dânsul ca de el însuşi.

Cu toate acestea, poliţia a pus mâna pe el.

— Ei bine, şi ce s-a întâmplat după aceasta? întreabă Baccarat cu o vagă nelinişte.

— Maiorul Avatar fiind arestat, a declarat la anchetă că el este Rocambole.

— Adevărat?

— Adevărat. Dar din nenorocire, urmă povestitorul, bucuria poliţiei n-a fost de lungă durată.

— De ce?
— Pentru că Rocambole a fugit.
— Iarăşi? strigă unul dintre ascultători.
— Cum? întrebară ceilalţi.
Baccarat şi Fabien d'Asmolles tăceau; dar se vedea că erau foarte îngrijoraţi.
— A fugit astăzi de dimineaţă când l-au adus la anchetă.
— E o evadare foarte grea, zise un domn.
— Nu numai grea, dar aproape imposibilă, răspunse Michelin.
— Dacă este imposibilă, cum a putut dânsul să fugă?...
— Cu toate acestea a fugit.
— Ce mijloace a întrebuinţat?
— Nu se ştie; se ştie numai că a intrat cu un guard în antecamera instrucţiei şi că acolo a găsit încă un guard. După aceasta judele a sunat de mai multe ori şi văzând că nimeni nu apare, a deschis uşa cabinetului său şi s-a uitat în antecamera.
— Unde nu mai era nimeni? îl întrerupse cu vioiciune contesa Vasilika.
— Mă iartă, doamnă.
— Rocambole era acolo?
— Nu, el nu era; dar erau cei doi guarzi care sforăiau precum orga catedralei.
— Îi adormise el?
— Da, îi adormise şi într-un mod foarte frumos încă, deoarece nimeni n-a putut să-i deştepte. Un doctor a constatat că erau sub influenţa unui narcotic foarte violent.
— Iată o evadare frumoasă! exclamă contesa Vasilika.
Baccarat nu răspunse nimic, dar schimbă o privire neliniştită cu vicontele Fabien d'Asmolles.
Pendula sună miezul nopţii, adică ora la care lumea se retrăgea de obicei şi toţi se ridicară.
— Scumpul meu Paul, zise contesa, altă dată nu ne vei mai vorbi despre Rocambole...
Contesa Vasilika, căreia contesa Artoff îi acordase ospitalitate, se retrase cea dintâi şi după dânsa fiecare ieşi la rândul său.
Dar când Fabien d'Asmolles îşi luă pălăria, Baccarat îi zise:
— Dumneata, dragul meu, mai rămâi un moment, căci am primit noutăţi de la contele Artoff care este încă în Rusia.
— Când vine?
— Săptămâna viitoare.
În afară de domnul d'Asmolles, toată lumea pleacă.
— Ei bine, îi zise Baccarat privindu-l fix, ce crezi din tot ce ai auzit

vorbindu-se astă seară?

— Eu cred că toate pot fi adevărate.

— Dumneata crezi că e Rocambole?

— Cred, pentru că evadarea poartă marca fabricii sale.

— Dumnezeule! zise Baccarat, eram în Rusia vara trecută când jurnalele vorbeau despre evadarea a patru ocnaşi de la Toulon. N-am ştiut nimic din toate acestea; dar dacă Rocambole nu mai este în închisoare, să luăm seama...

— La ce să luăm seama? întrebă domnul d’Asmolles.

— Dragul meu, zise Baccarat, dumneata ştii bine că soţia dumitale îl iubeşte pe banditul acesta ca pe fratele ei.

— Vai!... zise Fabien, dacă ar fi aflat vreodată adevărul, ar fi murit de supărare...

— Şi cine îţi spune că nu va putea să-l afle acum adevărul acesta?

— În ce mod?

— Dacă Rocambole va cădea în mâinile justiţiei... Astăzi se ştie totul... se află totul... jurnalele sunt răspândite cu sutele de mii.

Dacă Rocambole va fi judecat la Paris, cine îţi spune că numele dumneavoastră nu va fi pronunţat?

— Mă faci să mă înfior, draga mea, zise cu tristeţe domnul d’Asmolles.

— Cu toate acestea, zise Baccarat, s-a vorbit atât de mult altădată despre falsul Rocambole, încât nu m-aş mira deloc dacă numele acesta ar fi rămas în mintea poliţiştilor ca o fantomă.

— Desigur; Rocambole e ca o legendă prin închisori, zise Fabien. Se vorbeşte despre dânsul ca despre o fiinţă supranaturală.

— Cine ştie, zise Baccarat, dacă nu cumva vreun pungaş ordinar se distrează dându-si numele de Rocambole?

— Aşa sper şi eu, zise Fabien, dar...

— Dar ce? prietene.

— Am nişte presentimente bizare.

— Ei!...

— Acum îmi amintesc un lucru bizar care mi s-a întâmplat mai de mult.

— Când?

— Poate să fie vreo lună de atunci.

— Să vedem. Te ascult şi-ţi mărturisesc că şi eu sunt tot aşa de agitată ca şi dumneata.

Fabien reluă:

— Dumneata, ştii că de când soţia mea a pierdut-o pe mama ei, locuim în palatul nostru din strada Ville l’Evêque?

— Da, ştiu.

— Palatul acesta are o grădină mare.

— O cunosc, răspunse Baccarat, e tot atât de mare ca şi a mea.

— Copilul se joacă toată ziua în grădiniţă şi câteodată se duce şi maică-sa lângă el. Lângă grădină e o casă a cărei intrare e prin strada Suresnes şi care e închiriată. Într-o zi când am intrat în grădină am văzut la fereastra acelei case o figură palidă, a cărei atenţie părea concentrată asupra copilului meu care alerga după un cerc. Când mă văzu, acea figură se trase înapoi şi dispăru. Dar am avut destul timp s-o fixez... şi... mi se pare că era „el”.

— Şi este o lună de atunci? întrebă Baccarat neliniştită.

— Da.

— Şi după aceasta?

— După aceasta am spionat... m-am ascuns... dar n-am mai revăzut acea figură palidă şi am crezut că mă înşelasem.

— Prietene, zise contesa, e târziu şi soţia dumitale e cam suferindă; du-te, dar mai vino să mă vezi.

— Mâine. Trebuie să ştim la ce să ne aşteptăm. Vreau să am nişte informaţii mai bune decât acelea pe care mi le-a dat Paul Michelin.

Domnul d’Asmolles plecă şi contesa Artoff rămase singură în budoarul ei, uitând cu totul să-şi cheme camerista pentru a o dezbrăca.

Ea rămase acolo mai mult de o oră adâncită cu totul în amintirile trecutului.

Parcă cineva îi spunea că toate acestea erau adevărate şi că Rocambole va apărea în mijlocul existenţei sale, atât de fericită şi liniştită.

Deodată, un zgomot bizar o făcu să tresară. I se păru că aude nişte paşi prin grădină.

Ea se apropie de fereastră şi o deschise, dar nu văzu nimic.

Atunci închise fereastra şi veni să se aşeze lângă sobă. Dar din nou zgomotul se repetă, şi când ea se sculă neliniştită, văzu o umbră la fereastră.

În acelaşi timp, un geam fu tăiat cu un diamant, o mână ridică transperantul, fereastra se deschise şi Baccarat scoase un ţipăt înăbuşit; un om sărise pe fereastră.

Acest om avea un pumnal în mână; Baccarat îl recunoscu îndată... Era Rocambole.

Capitolul III

Baccarat era o femeie foarte energică, şi după cum ştim,

Rocambole tremurase odinioară în faţa ei.

Dar trecuseră zece ani de când viaţa ei furtunoasă se liniştire, zece ani de când era cu totul fericită.

Şi acum era din nou în faţa omului care voise s-o omoare, şi care învins de dânsa fusese aruncat la galere, era în faţa omului care desigur pusese la cale un plan de răzbunare.

Cea dintâi mişcare a ei a fost să alerge la clopoţel pentru a chema servitorii.

Dar Rocambole dintr-o săritură a fost lângă dânsa şi, luându-i braţul, îi zise:

— Tăcere; nu doresc să-ţi fac nici un rău; nu suna!

Baccarat se opri zăpăcită şi frica ce o cuprinsese se risipi îndată, căci vocea lui Rocambole nu mai era aceeaşi.

Nu mai avea acel accent de ironie muşcătoare care-i arăta instinctele sălbatice; avea ceva foarte trist în vocea lui.

Obrazul lui pierduse acea expresie de cutezanţă care-l caracteriza; între omul aruncat la galere şi acela pe care-l avea acum în faţa ei era o foarte mare diferenţă. Şi, cu toate acestea, era acelaşi om.

— Doamnă, îi zise el, îţi jur că nu doresc să-ţi fac nici un rău.

— Dar ce vrei atunci? îl întrebă dânsa.

— Am intrat la dumneata peste zid cu ajutorul unei scări, am spart un geam şi acum e ora unu după miezul nopţii.

— Ce înseamnă aceste cuvinte? întrebă Baccarat, din ce în ce mai mirată de accentul şi atitudinea lui Rocambole.

— Un lucru foarte simplu, răspunse el. Doresc să mă întorc la galere după ce mai întâi îţi voi spune ceva important. Locul meu acolo este: la ocnă.

— Atunci de ce-ai ieşit? îl întrebă ea.

Rocambole surâse melancolic.

— Priveşte-mă, îi zise el. Nu mă găseşti schimbat?

— Ai îmbătrânit...

— Asta e tot ce vezi dumneata la mine?

— Vocea dumitale nu mai este aceeaşi.

— E înecată de plâns, zise el cu tristeţe.

— Te-ai pocăit oare? întrebă Baccarat.

El îşi plecă capul şi tăcu.

— Dar de ce te-ai întors? reluă ea.

— Pentru a înfăptui o operă ce este peste puterea mea; o simt...

— Vorbeşte, te rog, îi zise Baccarat, aşezându-se pe un scaun şi privindu-l pe omul cu pumnalul în mână fără să manifeste vreo teamă.

Dar Rocambole puse pumnalul pe sobă şi întorcându-se lângă

Baccarat rămase respectuos în picioare în faţa ei.

— Crezi în pocăinţă? o întrebă dânsul.

— Poate, răspunse frumoasa femeie.

— Doamnă, reluă el, este un sfert de oră de când a ieşit de aici un om pe care l-am cunoscut; acest om era Fabien.

— Da, el era, răspunse Baccarat.

— Dar ea?... întrebă Rocambole.

Pronunţând acest, cuvânt, vocea lui tremura atât de tare şi devenise atât de palid, încât Baccarat, îi luă mâna zicându-i:

— Acum înţeleg durerea dumitale...

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Rocambole.

— Aşadar, ea n-a ştiut nimic? întrebă dânsul.

— Nimic, răspunse Baccarat.

— Ştii care e ziua în care a intrat pocăinţa în inima mea? E aceea în care am văzut-o vizitând galera; a trecut pe lângă mine şi nu m-a recunoscut...

— Ah! urmă el cu vocea stinsă, începusem să cred că era cu adevărat sora mea! Dar n-am venit aici pentru a-ţi vorbi de ea...

— Şezi, îi zise Baccarat, cu cea mai mare simplitate.

— Nu voi şedea în faţa dumitale, răspunse el; nu merit favoarea aceasta... Timp de zece ani, continuă el, eu n-am cugetat niciodată să sfărâm lanţul meu de robie; singura mea dorinţă era să mor pe patul meu de infamie, căci în fiecare oră mă gândeam la aceea pe care o numisem sora mea şi care trebuia acum să mă urască şi să-i fie groază de mine. Dar într-o zi am aflat că Blanche nu aflase nimic din drama petrecută la Cádiz, graţie dumitale şi domnişoarei Sallandrera, şi atunci mi-am zis: voi fugi, mă voi întoarce la Paris, mă voi ascunde în vreo casă vecină cu a ei, şi de acolo o voi vedea intrând şi ieşind, în toate zilele... Din acel minut începu o luptă grozavă în mine. Şi era ceva care îmi spunea că aş putea să-mi răscumpăr crimele înfăptuite.

— Şi, în sfârşit, ai fugit? întrebă Baccarat.

— Aşteaptă, doamnă, reluă Rocambole.

— Vorbeşte.

— Aveam un tovarăş de lanţ care fusese servitor, şi era pe nedrept condamnat la galeră, fiind victima unei intrigi grozave. Acest om plângea adesea vorbindu-mi de copiii lui. La început am crezut că era căsătorit; dar într-o zi dânsul mi-a explicat mai bine totul. Erau copiii stăpânei sale care murise otrăvită; despre aceştia vorbea mereu. Două sărmane orfane persecutate şi sărace... fără voie. Mi-am zis că eu, care am făcut atâta rău, trebuie să fac acum şi bine. Atunci am fugit.

— Fuga dumitale a fost întocmai după cum s-a vorbit? întrebă contesa.

— Da, doamnă.

— Continuă, te ascult.

Atunci Rocambole povesti cât se poate de scurt, dar cu cea mai mare claritate, aventurile sale, de şase luni încoace. Îi povesti cum Milon şi dânsul o răpiseră pe Antoinette şi cum o scoseseră din Saint-Lazare; îi povesti întâmplările Madeleinei în Rusia şi amănuntele curioase ale arestării sale la întoarcere.

El nu omise decât numele persoanelor care însufleţeau această vastă intrigă.

— Dar, zise deodată Baccarat, povestea dumitale se aseamănă foarte bine cu o întâmplare pe care mi-a povestit-o ieri seară contele Kuroff.

— Ah! exclamă Rocambole, cu surâsul său melancolic.

— Mi-a vorbit şi dânsul tot despre o tânără fată înconjurată de lupi, care îşi datora salvarea numai unei adevărate minuni.

— Acea fată se numeşte Madeleine, zise Rocambole.

— Madeleine! exclamă Baccarat.

— Da, acesta e numele uneia dintre cele două sărmane orfane.

— Era institutoare în Rusia?

— Da.

— La contele Potenieff?

— Întocmai.

— Şi fiul contelui, Ivan Potenieff, era îndrăgostit de dânsa?

— O iubea ca un nebun.

Un fulger izbucni în ochii frumoasei Baccarat.

— Ah! zise dânsa, contesa Vasilika doreşte să se joace cu mine...

Rocambole rămase puţin cam uimit de vorbele frumoasei femei.

Dânsa continuă:

— Acum să-mi spui numele persecutorului: numele aceluia care a jurat dezonoare şi moarte celor două orfane.

— Omul acela se numeşte Carol de Morlux.

— Ghicisem eu, zise dânsa.

Rocambole îndrăzni să-i apuce mâna.

— Doamnă, zise el, opera mea nu e sfârşită încă şi n-am curajul s-o duc mai departe.

— Ce spui dumneata?

— M-am gândit la dumneata, care eşti bogată şi puternică şi care mi-ai dovedit altădată, cu atâta elocvenţă, câte puteai face. Am venit să îngenunchez în faţa dumitale şi să-ţi cer protecţia pentru cele două orfane.

— Dar... dumneata?
— Eu mă voi întoarce la ocnă.
— Pentru ce?
Dânsul îşi plecă capul. Urmă o clipă de tăcere.
— Acesta e secretul meu, murmură Rocambole, cu vocea stinsă.
Dar la rândul ei, Baccarat luă mâna ocnaşului.
— Dacă am stat aşa de mult liniştită şi te-am ascultat, zise ea, înseamnă că de multă vreme te-am iertat şi că nu trebuie să ai nici un secret faţă de mine.
El începu să tremure din tot corpul, cum tremură frunzele îngălbenite, sub bătaia vântului de toamnă.
— Vorbeşte, repetă Baccarat.
Dânsul făcu o forţare supremă şi, printre sughiţuri, murmură:
— Sunt îndrăgostit de Madeleine!

Capitolul IV

Un moment de tăcere apăsătoare domni între Baccarat şi Rocambole.
Omul acela, care de atâtea ori îşi mânjise mâinile în sângele binefăcătorilor săi, stătea acum în faţa ei înfricoşat şi pierdut, ca un copilaş neştiutor, pe care mama sa îl părăsise în mijlocul drumului.
Picături mari de sudoare îi inundau fruntea şi gura sa strânsă, crispată, îţi arăta violenţa furtunii care se dezlănţuie în sufletul lui.
În sfârşit, făcu din nou o sforţare şi izbucni într-un hohot de râs sfâşietor, înfrigurat, sardonic, ca acela al unui condamnat căruia i se citea pe neaşteptate sentinţa de condamnare la moarte.
După aceea ridică capul:
— Mă înţelegi, doamnă, nu-i aşa?... Eu, tâlharul, ucigaşul, asasinul, eu trădătorul şi sperjurul, eu mizerabilul ai cărui umeri au fost adesea biciuiţi de paznicii ocnei, am şi eu un suflet... Am şi o inimă care bate, o inimă în care Dumnezeu a aruncat o rază cerească de lumină. În ziua în care inima aceasta pe care o credeam moartă a tresărit, am vrut s-o străpung cu pumnalul pe care îl ţineam odinioară în mână. Dar aveam o misiune sfântă de îndeplinit. Dacă muream eu, cauza celor două sărmane orfane era pierdută pentru totdeauna. Atunci am luptat, m-am zbuciumat şi încetul cu încetul a început să mă cuprindă teama că voi fi învins. Căci acum nu mai sunt sigur de mine; nu mai răspund de actele mele... Ar putea să vină un moment teribil, un moment fatal, când să ridic o privire împătimită, o privire murdară asupra acelei sărmane copile, frumoasă şi nevinovată ca un înger...

El se opri un moment, apoi reluă cu voce înceată:

— M-am gândit atunci la dumneata, doamnă, la femeia care odată l-a dominat pe Rocambole şi care poate îl va sfărâma şi pe domnul Carol de Morlux.

— Aceasta ţi-o promit, zise Baccarat.

Rocambole scoase un strigăt de bucurie.

— Ah! ştiam eu bine, murmură dânsul îngenunchind înaintea ei.

Apoi îşi deschise redingota şi scoase din buzunar un portofel pe care îl întinse frumoasei femei.

— Vei găsi aici, îi zise el, toate notiţele şi indicaţiile necesare.

Baccarat luă portofelul.

— Dar, zise ea, îmi mai trebuiesc nişte informaţii, chiar din gura dumitale.

— Întreabă-mă, doamnă, şi voi răspunde.

— Domnul de Morlux are un frate?...

— Da, pe tatăl lui Agénor.

— Acesta trebuie cruţat?

— Vă puteţi bine închipui, reluă Rocambole, că numai această consideraţie a dictat conduita mea. Aş fi putut chiar astăzi de dimineaţă să declar judecătorului de instrucţie: „Domnul de Morlux este un asasin; iată dovada culpabilităţii sale”. Dar aceasta ar fi însemnat dezonoarea lui Agénor şi ar fi făcut imposibilă căsătoria lui cu Antoinette.

— Este adevărat, zise Baccarat.

— Aşadar, trebuie ca domnul de Morlux să fie lovit, dar fără zgomot şi fără martori, de o mână care să poată înlocui însăşi Providenţa sau Justiţia. Iată pentru ce am venit la dumneata.

Baccarat făcu un semn de aprobare.

Apoi dânsa adăugă:

— Domnul de Morlux nu va fi numai el singur lovit.

— Cine va mai împărtăşi pedeapsa lui?...

— O femeie care trăieşte sub protecţia mea şi care m-a înşelat într-un mod nedemn.

— Contesa Vasilika?

— Da.

Rocambole păru că reflectează.

— Din voinţa ei a fost închis Ivan Potenieff ca nebun? întrebă dânsul după o pauză.

— Da, prin înţelegere cu domnul de Morlux.

— O să-l scapi, nu-i aşa?

— Da, răspunse Baccarat.

— Acum doamnă, reluă Rocambole, vrei să-ţi strigi oamenii

dumitale pentru a mă aresta?

El zise aceasta foarte serios, şi atât de liniştit, încât Baccarat nu se mai putu îndoi de sinceritatea sa.

— Nu, zise ea, nu doresc sa te mai întorci în temniţă.

Şi cum el, uimit, făcu un pas îndărăt, dânsa adăugă:

— Ascultă, dumneata mai bine ca oricare ştii ce am fost odinioară şi ce sunt acum.

— Ce vrei să zici cu asta? o întrebă dânsul tremurând.

— Vreau să zic, răspunse ea, cu vocea solemnă, că nici temniţa, nici torturile pe care le-ai suferit până acum nu au fost adevărata pedeapsă a trecutului dumitale. Ispăşirea adevărată, aceea la care eşti condamnat şi pentru care vei merita poate într-o zi iertarea tuturor acelora care ţi-au fost victime...

Ea se opri un moment şi-l privi pe Rocambole drept în ochi.

Rocambole era palid şi tremurând îşi aplecase ochii, întocmai ca un condamnat în ultima oră a supliciului său.

— Pedeapsa adevărată e această dragoste pe care o simţi dumneata, creatură pătată, pentru o fiinţă de o puritate absolută.

El gemu înăbuşit şi murmură:

— Avea-voi oare puterea să sufăr?

— Da, vei suferi durerile şi mâhnirile, şi le vei primi ca o pedeapsă supremă.

— Ah! zise el, cu toate acestea am suferit aşa de mult doamnă!...

Şi-şi împreună mâinile rugător.

Baccarat răspunse:

— Vei suferi de aici înainte şi mai mult. Durerea este ca focul: arde şi purifică.

El îşi ridică capul şi ochii săi trişti şi plini de lacrimi avură deodată o strălucire sublimă.

— Ai dreptate, zise el, voi suferi şi voi continua să servesc cauza binelui.

Baccarat îi întinse mâna şi-i zise:

— Te iau complice, adică aliatul meu.

El îi luă mâna, dar nu cuteză să o ducă la buze.

Apoi adăugă:

— Dar ştii dumneata, doamnă, că eu pot fi prins într-o zi sau în alta?

Baccarat surâse.

— Vino cu mine, îi zise ea.

Ea luă una din lumânările de pe sobă, adăugând:

— Şi nu face zgomot.

Atunci ea deschise o uşă mică care dădea într-o sală îngustă.

— Te pun în siguranţă, dar numai provizoriu, zise ea, conducându-l de mână.

La capătul sălii deschise o altă uşă şi Rocambole se văzu într-o cameră mică, curată.

— Să stai aici, îi zise contesa, şi să nu faci zgomot. Mâine, pe la douăsprezece, voi veni să te văd şi poate că-ţi voi spune multe amănunte.

. . . .

Oboseala fizică învinge adesea suferinţele morale.

Era mult timp de când Rocambole nu mai dormise, şi când se văzu în acea cameră, se aruncă îmbrăcat în pat şi fu cuprins de un somn greu.

Ziua nu-l deşteptă. Soarele pătrunzând printre perdele veni să ardă obrazul său cel palid şi ochii săi nu se deschiseră.

În fine, zgomotul unei chei răsucite în broască îl scoase din letargie.

Baccarat intră. Ea era într-o toaletă de dimineaţă şi se putea ghici că fusese în oraş.

— Ascultă-mă bine, îi zise ea.

El se sculă în picioare înaintea ei şi ascultă.

— Poţi să ieşi, ai toată libertatea să-ţi reiei numele de maiorul Avatar şi chiar să te duci la clubul unde ai fost prezentat.

— Ce spui dumneata, doamnă! exclamă el cu o spaimă adâncă.

— Adevărul.

— Dar... poliţia?...

— Un mare personaj pe care l-am antrenat în joc a obţinut astăzi de dimineaţă, răspunzând de dumneata cu trupul şi sufletul, libertatea dumitale pentru un timp limitat. Apoi, adăugă Baccarat, poţi fi şi graţiat peste câteva zile.

El căzu în genunchi şi murmură:

— Mi se pare că visez...

— Nu e numai atât, zise ea. Ascultă încă... Am petrecut restul nopţii citind notiţele aflate în portofelul dumitale.

— Ah!

— Mulţumită lor, sunt la curent cu tot. Ştiu că Milon e inocent.

— Şi cu toate acestea, murmură Rocambole, el trebuie să se întoarcă la temniţă, căci acum, când ai încheiat o pace provizorie cu poliţia, nu mai pot face nimic pentru dânsul.

— Te înşeli, zise Baccarat.

Atunci ea deschise uşa şi un om apăru în prag.

Rocambole scoase un ţipăt.

Acest om era Milon.

— La lucru dar, acum! le zise Baccarat amândurora

Capitolul V

În seara acelei zile erau din nou câteva persoane adunate la contesa Artoff, printre care se găsea şi domnul Paul Michelin.

— Ei bine, îi zise contesa Artoff văzându-l intrând, ne mai aduci noutăţi de la Rocambole?

— Poliţia îl caută, răspunse tânărul avocat.

— Să sperăm că-l va găsi, zise contesa Artoff surâzând.

— Dar cine e, acest Rocambole? strigă contesa Vasilika. Nu cumva e un Fra-Diavole modern?

— Poate, doamnă.

— Contesă, zise frumoasa Vasilika, adresându-se doamnei Artoff, dumneata se pare că ştii multe despre el.

— Da, răspunse Baccarat.

— L-ai cunoscut pe Rocambole în particular?

— Da, doamnă contesă.

— Aşadar, dacă l-ai vedea, l-ai recunoaşte?

— Fără îndoială.

Domnul d'Asmolles era nepăsător.

Baccarat îi făcuse un semn misterios, care fără îndoială însemna:

„Să nu te temi de nimic!...”

Apoi, adresându-se contesei Vasilika, zise:

— Draga mea contesă, dacă doreşti să ştii cine era Rocambole, îţi voi spune eu.

— Vorbeşte, vorbeşte, se auziră voci din toate părţile salonului.

— Acum cincisprezece ani, reluă Baccarat, Parisul s-a trezit într-o bună dimineaţă în prada unei spaime ameţitoare. O bandă numeroasă de răufăcători săvârşise cele mai mari, cele mai îndrăzneţe, cele mai extraordinare crime.

— Şi şeful lor era Rocambole?

— Aşteptaţi puţin. Aceşti răufăcători erau cunoscuţi sub numele de *„Clubul Valeţilor de Cupă”*. Oamenii aceştia prădau şi asasinau bărbaţi şi ştiau să se facă iubiţi de către femei.

— Erau nişte răufăcători galanţi atunci, murmură contesa Vasilika.

— Şeful acestor bandiţi nu era Rocambole cum credeţi dumneavoastră, ci un oarecare sir Williams. În urma unei drame, pe care nu e nevoie să v-o povestesc, *„Clubul Valeţilor de Cupă”* a fost

dizolvat şi sir Williams a dispărut. Unii spun că ar fi fost asasinat cu o lovitură de pumnal; alţii povestesc că după ce i s-au scos ochii, a fost transportat pe un vas în mijlocul unei populaţii sălbatice, a unei populaţii de antropofagi din Australia.

— Dar Rocambole?

— Rocambole era elevul acelui om, era locotenentul său, era mâna lui dreaptă. El a scăpat prin fugă de pedeapsa care-l aştepta şi a luat cu sine un portofel care aparţinuse altădată lui sir Williams. Portofelul acesta conţinea nişte documente de o mare importanţă, scrise într-o limbă hieroglifică, pe care numai Rocambole o cunoştea. Sir Williams nu se ocupase toată viaţa sa decât de „afaceri mari”. A fura o sută de mii de franci era pentru dânsul un lucru fără nici o importanţă; el nu visa decât milioane. Prin vastele legături pe care le avea în lume, sir Williams aflase că un oarecare marchiz de C..., să-mi daţi voie să nu întrebuinţez decât iniţialele, avea un fiu în Suedia, pe care îl trimisese acolo de la vârsta de opt ani. Fiul acesta nu mai venise pe acasă, dar la întoarcerea sa în Franţa avea să găsească o mamă, o soră şi o avere de mai multe milioane.

— Drace! exclamă Paul Michelin.

— Într-o frumoasă zi, cinci ani după dispariţia lui Rocambole, marchiza de C..., şi fiica sa văzură sosind un frumos ofiţer din marina engleză, care li se aruncă de gât şi le dovedi clar ca lumina zilei că dânsul era fiul şi fratele lor.

— Şi omul acesta era Rocambole?

— Desigur. Dar aşteptaţi...

Şi Baccarat îl privi pe domnul d’Asmolles, care nici nu clipea.

Apoi continuă:

— Timp de mai mulţi ani, Parisul întreg l-a luat pe aventurierul acesta, drept marchizul de C... Era frumos, cavaler, elegant, spiritual, bun jucător... Marchiza de C... a murit numindu-l fiul său. Domnişoara de C... îl dorea şi, lucru bizar, şi dânsul o iubea pe tânăra fată ca şi cum i-ar fi fost cu adevărat soră.

— Restul îl ghicesc, zise contesa Vasilika.

— Nu cred, răspunse contesa Artoff.

— Adevăratul marchiz s-a întors.

— Nu, nu s-a întors aşa curând. Rocambole credea chiar că-l omorâse.

— Da?

— Dar Rocambole, continuă Baccarat, nu se mulţumea cu milioanele marchizului de C... el aspira la averea şi la mâna unei frumoase moştenitoare. Lucrul acesta l-a pierdut.

— Cum asta?

— Pentru a-şi atinge scopul, a îngrămădit crime peste crime, şi-a ucis rivalii şi a redeşteptat din nou ura unei femei care aproape îl iertase.

— Cine era femeia aceea?

— Era o sărmană demimondenă, a cărei viaţă o zdrobise dânsul altădată, zdrobindu-i un amor pătimaş... Femeia aceea se pocăise şi devenise cinstită; ea îşi răscumpăra petele trecutului făcând bine şi luând sub protecţia sa pe cei slabi şi nenorociţi. Nenorocul falsului marchiz de C... a vrut ca femeia aceasta să-l întâlnească din nou în calea ei. Ea l-a recunoscut îndată pe Rocambole. Atunci o luptă, fără milă a început între ei, o luptă lungă, înverşunată, teribilă. Femeia a scăpat de multe ori de la moarte numai mulţumită unor adevărate minuni; apoi, l-a regăsit pe adevăratul marchiz de C... şi Rocambole a fost învins. Întunecoasa şi extraordinara sa epopee s-a sfârşit la ocnă.

— Dar cine era femeia aceea? întreabă contesa Vasilika.

— Vrei s-o ştii?

— Da.

— Se numea Baccarat.

— Bizar nume.

— Astăzi poartă un alt nume.

— Ah!

— Astăzi femeia se numeşte contesa Artoff... Femeia aceasta sunt eu.

Vorbele acestea căzură asupra întregii adunări ca o lovitură de trăsnet.

Contesa Vasilika rămase tăcută.

Ea o privea pe Baccarat uimită şi simţea cum creşte în sufletul ei ura aceea instinctivă pe care o resimţise de la început pentru Baccarat.

— Dar atunci, doamnă, dumneata mai bine decât oricine l-ai putea recunoaşte pe Rocambole?

— Desigur, eu şi o altă persoană care e prezentă aici şi pe care o rog să rămână nepăsătoare. O persoană care l-a cunoscut şi care a trăit în intimitatea sa timp de mai mulţi ani, crezându-l marchizul de C...

— Şi zici că persoana aceea este aici?...

— Da.

— Pe cuvântul meu de onoare, zise tânărul avocat, chestiunea devine mai complicată decât într-un roman.

Baccarat răspunse surâzând:

— Viaţa lui Rocambole a fost un adevărat roman!

— Şi cine ştie, zise domnul d'Asmolles, care până atunci tăcuse, dacă romanul acesta s-a sfârşit!...

— Evident că nu s-a sfârşit, zise Paul Michelin, de vreme ce Rocambole a evadat din închisoare şi şi-a luat numele de maiorul Avatar.

Pe când pronunţa cuvintele acestea, un servitor intră, aducând o carte de vizită.

Baccarat o luă, o citi şi exclamă cu cea mai mare uimire:

— Domnul d'Asmolles avea dreptate, romanul continuă!

— Ce spui? strigă contesa Vasilika.

Baccarat continuă:

— Maiorul Avatar îmi trimite cartea sa de vizită, şi, cu toate că ora e puţin cam înaintată, insistă să fie primit.

Numele maiorului Avatar avu asupra întregii adunări efectul unei adevărate electrocutări.

— Rocambole! murmurară toţi.

— Dacă e dânsul, zise contesa, îl voi recunoaşte îndată; şi mai este aici o altă persoană care, după cum v-am spus, îl va recunoaşte îndată.

Paul Michelin exclamă:

— Şi dumneata vrei să-l primeşti?

— Fără îndoială.

Baccarat se întoarse spre fecior, care stătea nemişcat, aşteptând ordine.

— Introdu-l pe domnul maior Avatar, zise ea.

Atunci toate privirile se îndreptară spre uşă, cu o curiozitate amestecată cu spaimă...

Capitolul VI

Maiorul Avatar intră.

Oamenii celebri, oamenii care au în general o reputaţie de felul aceleia pe care o avea Rocambole, răspund foarte rar, ca stare fizică, aşteptărilor lumii.

Aşa se întâmplă şi cu Rocambole.

În cele patru sau cinci minute câte trecură de la ieşirea servitorului până la intrarea personajului pe care era însărcinat să-l introducă în salonul contesei Artoff, fiecare şi-l închipui pe Rocambole după modul său particular de a vedea.

Domnul Paul Michelin îşi spuse gândul cu glas tare.

— Trebuie să fie — credea dânsul — un om spătos, cu fruntea

îngustă, cu buzele cărnoase, cu ochii plini de foc.
— Eu, zise contesa Vasilika, mi-l închipui de talie înaltă, cu barbă mare neagră, cu mustăţile în furculiţă.
O altă doamnă murmură:
— Eu îmi închipui că trebuie să aibă părul arămiu.
— Numai de n-ar fi înarmat! murmură contesa Vasilika.
— Din fericire, răspunse Paul Michelin, suntem în număr destul de mare.
Maiorul apăru.
Urmă un moment de uimire generală; toţi stăteau ca înlemniţi.
Omul care intrase nu semăna cu nici unul dintre tipurile imaginate de oaspeţii contesei Artoff.
Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, înalt, elegant, foarte drăguţ, cu fruntea inteligentă, cu părul castaniu.
Privirea sa avea un farmec misterios; un surâs melancolic îi flutură pe buze şi lăsă să i se vadă dinţii albi ca laptele.
Era în haine negre, cu cravată albă....
Ţinuta sa ireproşabilă n-avea nimic excentric; el se înclină cu demnitatea şi bunul simţ al unui om din lumea bună.
Un moment se opri în prag şi cercetă cu privirea care dintre femeile prezente era contesa Artoff.
Baccarat se ridică pe jumătate.
Frumoasa femeie părea că împărtăşeşte curiozitatea generală, ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară pe maiorul Avatar.
Domnul d'Asmolles nu făcu nici cea mai mică mişcare.
Atunci maiorul merse drept spre Baccarat.
— Doamnă contesă, zise el, un motiv imperios m-a făcut să insist pentru a fi primit la o oră aşa de înaintată, şi te rog să ai bunăvoinţa de a mă scuza.
Baccarat se înclină şi păru că aşteaptă ca maiorul să se explice.
Domnul Paul Michelin se aplecă la urechea contesei Vasilika.
— Doamna contesă Artoff, zise el, este tot aşa de mirată ca şi noi; desigur că omul acesta nu este Rocambole.
— Poate, murmură frumoasa rusoaică.
Maiorul, căruia contesa Artoff îi indicase un scaun, se aşeză şi-i întinse o scrisoare.
— Doamnă, zise el, eu am părăsit Petersburgul acum şase luni. Am fost multă vreme prizonierul caucazienilor şi am primit multe răni în încăierări. Am cerut şi om obţinut de la ţar un concediu mai lung pe care am venit să-l petrec în Paris. Plecând din Rusia am luat cu mine mai multe scrisori de recomandare, dintre care aceasta, semnată de prinţul Kalschime, este pentru dumneavoastră.

— Prinţul e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, zise Baccarat.

Şi luând scrisoarea, o deschise şi o citi.

Maiorul reluă:

— Dacă n-ar fi fost vorba să vă aduc această scrisoare, aş fi venit mâine...

Urmă un moment de tăcere.

Baccarat stătea nemişcată, aşteptând mereu.

Tăcerea era aşa de mare, încât, s-ar fi auzit chiar şi zborul unei muşte.

Maiorul continuă:

— Închipuieşte-ţi, doamnă contesă, că în ultima vreme am fost victima unei asemănări bizare.

Oaspeţii contesei se priviră.

Cât despre Vasilika, ea îşi ţinea mereu privirea aţintită asupra contesei Artoff.

— Am fost arestat, continuă maiorul, şi aruncat în închisoare, pentru motivul că aş fi un oarecare bandit, evadat din ocna de la Toulon.

— Rocambole? murmură domnul Paul Michelin.

— Da, domnule, zise cu răceală maiorul. Se pare că omul acela seamănă foarte bine cu mine.

— Domnule, răspunse Baccarat, eu l-am cunoscut destul de bine pe omul despre care vorbeşti dumneata şi în zadar caut pe faţa dumitale trăsături asemănătoare.

La aceste vorbe ale contesei Artoff, o uşurare generală se produse în salon; toată lumea respiră mai cu libertate.

Aşadar maiorul Avatar nu era Rocambole!

Contesa urmă:

— Nu de mult, domnul Paul Michelin ne punea la curent cu povestea dumitale; el ne spunea că la palatul justiţiei domneşte convingerea generală că dumneata şi vestitul bandit sunteţi una şi aceeaşi persoană şi vă asigur că a trebuit să vă văd pentru a mă convinge de contrariu.

Rocambole se înclină.

Domnul Paul Michelin exclamă:

— Aşadar, doamnă contesă, domnul nu este Rocambole?

— Desigur că nu, după câte ştiu eu, răspunse Baccarat surâzând.

Maiorul se întoarse spre tânărul avocat.

— Oare am eu într-adevăr figura unui bandit, domnul meu? întrebă dânsul.

— Nicidecum... cu toate acestea...

— Cu toate acestea?... zise maiorul surâzând.

— Dumneata ai evadat ieri dimineaţă?

— Da şi nu, răspunse Rocambole.

— Bizar răspuns, domnule.

— Mă explic îndată. Am evadat într-adevăr ieri dimineaţă, dar în aceeaşi seară m-am întors la Mazas.

Printre persoanele care o înconjurau pe contesa Artoff se produse o nouă mişcare de uimire; şi domnul Paul Michelin zise maiorului:

— Atunci, dumneata ai evadat din nou?

— Da şi nu.

— Mereu acelaşi răspuns.

— Daţi-mi voie, mă explic îndată. Am fost denunţat poliţiei ruse drept complice al răzvrătiţilor din Polonia. De acolo a pornit lovitura; ura unor oarecare persoane din Petersburg a provocat arestarea mea. Acei care au insinuat cum că aş fi ocnaşul Rocambole ştiau bine că un om care a servit douăzeci de ani în armata rusă îşi va putea stabili cu uşurinţă identitatea. Oamenii aceia voiau numai să mă ţină departe de domiciliul meu câteva zile, pentru a putea pune mâna pe hârtiile mele.

— Aşadar hârtiile dumitale sunt compromiţătoare? întrebă contesa Vasilika.

— Doamnă, răspunse maiorul, ţarul Rusiei n-are alt supus mai credincios decât mine; dar am un prieten, un frate de arme, foarte grav compromis în ultima răscoală. Dispariţia hârtiilor mele ar fi însemnat moartea acelui prieten. Acum înţelegeţi pentru ce, neavând putinţa să-mi dovedesc aşa de repede identitatea, am profitat de o întâmplare favorabilă, şi am evadat. Guardul care mă păzea adormise; am deschis uşa fără zgomot şi am ieşit.

— Dar guardul luase un narcotic? întrebă Paul Michelin.

Maiorul înălţă din umeri.

— Aceasta e legenda, zise el.

Apoi continuă:

— După ce mi-am pus hârtiile în siguranţă, m-am întors la Mazas. Azi dimineaţă, doi ofiţeri ruşi au venit să mă revendice şi au răspuns de mine. Am fost pus deci în libertate, dar numai atâta nu era suficient.

— Ah! zise Baccarat. Dar ce vă mai trebuia?...

— Mărturisirea dumitale, doamnă. Se pare că la prefectură nimeni nu-şi mai aminteşte figura lui Rocambole. Am fost confruntat cu mai mulţi dintre agenţii cei mai bătrâni. Unii au spus că mă cunosc: alţii nici nu-şi mai amintesc de mine. Şeful siguranţei s-ar fi exprimat ieri: „E o singură persoană în Paris care ar putea să se pronunţe cu siguranţă în această afacere; e doamna contesă Artoff.” Atunci,

doamnă, sfârşi maiorul, mi-am amintit că aveam o scrisoare de recomandare pentru dumneavoastră şi am venit să vă vizitez. Am vrut să faceţi înaintea tuturor persoanelor prezente mărturia că nu sunt eu Rocambole.

— Fac mărturia aceasta, domnule, răspunse contesa Artoff.

Maiorul se sculă; voia să se retragă, dar Baccarat îl mai reţinu.

— Vei binevoi să stai pentru a servi o ceaşcă cu ceai, nu-i aşa?... Vom mai vorbi despre prietenii noştri de la Petersburg.

Maiorul se aşeză din nou şi din momentul acela nimeni nu-i mai puse la îndoială identitatea.

Baccarat ar fi primit ea oare la masa ei un ocnaş?

Singură contesa Vasilika se retrase mai devreme în camera ei, pretextând o indispoziţie.

Înainte de a se culca ea scrise următorul bileţel domnului viconte Carol de Morlux:

„Suntem traşi pe sfoară.
Baccarat a devenit aliata lui Rocambole.
Să fim atenţi!”

Capitolul VII

Contesa Vasilika, despre care până acum ştim puţine lucruri, era una dintre acele femei tipice ale nordului, despre care pe drept s-a spus că nu sunt civilizate decât în aparenţă.

Era frumoasă, fermecătoare, cu grai ademenitor; părea dotată cu toată delicateţea pe care Dumnezeu a insuflat-o creaturii numită „femeie”, pentru a o deosebi de toate celelalte fiinţe. În realitate însă avea o fire neîmblânzită, sălbatică şi o nelimitată patimă a răzbunării. De când părăsise salonul doamnei Artoff pentru a urca în cameră şi tot timpul cât îi scrisese domnului de Morlux, un uragan teribil clocotea în pieptul ei.

Acela care ar fi văzut-o cu părul despletit, plutind în valuri largi pe umerii pe jumătate goi, plimbându-se cu paşi inegali şi repezi prin cameră, întocmai ca o panteră în cuşca sa, ar fi început să creadă legendele bizare care circulau prin Rusia în privinţa contesei Vasilika Wasernoff.

Pe domeniile sale, contesa Vasilika ucisese în lovituri de bici un intendent care îndrăznise să ridice asupra ei o privire plină de patimă.

Un tânăr ofiţer, care se lăuda într-o zi într-unul din saloanele

Petersburgului că obţinuse o întâlnire de la contesă, fusese înjunghiat în plină stradă cu un pumnal.

Se vorbea chiar şi de primul soţ al contesei, a cărui moarte fusese înconjurată întotdeauna de un mister adânc.

Ei bine!... dacă ar fi văzut-o cineva pe contesă în acele momente, cu siguranţă ar fi început să creadă toate legendele care circulau pe socoteala ei.

„Ah! doamnă contesă Artoff, îşi spunea dânsa, femeie de nimic pe care un senior rus înnebunit de patimă te-a ridicat până la dânsul, vrei să te lupţi cu mine?... Tu să te lupţi cu mine?... Tu te-ai unit cu aceia care vor să mi-l răpească pe Ivan?... Între noi amândouă atunci... şi vom vedea!...”

Ea se plimbă multă vreme de-a lungul camerei, meditând profund la răzbunare.

În sfârşit, îşi chemă camerista, o cercheză care nu vorbea decât dialectul său matern şi limba rusă, şi care răspundea la numele de Gula.

Gula aştepta într-o încăpere vecină.

La chemarea stăpânei sale, ea alergă îndată.

Era o fetiţă de vreo douăzeci de ani, înaltă, blondă, îmbrăcată într-un pitoresc costum cerchez.

Pe faţă purta un văl destul de gros, care nu lăsa să i se vadă decât ochii.

Contesa Vasilika n-o chemase pe Gula ca s-o ajute la dezbrăcat. Ea nu se gândea decât la modul cel mai rapid prin care putea să trimită scrisoarea domnului viconte de Morlux.

Dar exista o dificultate concretă şi foarte serioasă.

Gula nu ştia nici un cuvânt franţuzesc şi deci nu putea să citească adresa de pe plic. La ora aceea înaintată nimeni n-ar fi putut s-o călăuzească prin hăţişul de străzi ale Parisului.

În cine putea să se încreadă în tot palatul?

Toţi oamenii erau devotaţi stăpânei lor şi Baccarat nu trebuia cu nici un preţ să afle că dânsa îi scrisese vicontelui de Morlux.

Desigur, îşi mai spunea dânsa, Baccarat şi Rocambole se vor gândi să-l scoată pe Ivan din casa de sănătate.

Aşadar lovitura trebuia de la început parată.

Contesa luă îndată o hotărâre.

Ea se adresă cerchezei Gula, care după obiceiul sclavelor, îngenunchease pentru a primi ordinele, stăpânei sale, şi îi zise:

— Dezbracă-te de hainele dumitale.

Gula ascultă fără să pară câtuşi de puţin mirată.

Atunci contesa se îmbrăcă cu hainele cercheze ale cameristei sale.

După aceea îşi învălui bine faţa cu vălul cel negru al cerchezei şi se aplecă pe fereastră pentru a privi afară. Vasilika putu să se convingă că oaspeţii contesei Artoff plecaseră cu toţii şi că însăşi stăpâna se culcase, deoarece nu mai vedea nici o lumină aprinsă în toată clădirea.

Atunci dădu ordin cameristei să rămână în camera sa; apoi deschise încetişor uşa şi se strecură pe coridor. Coborî fără lumânare în vârful picioarelor, deschizând şi închizând uşa cu precauţie şi oprindu-se la cel mai mic zgomot.

În curând ieşi din palat, traversă curtea şi bătu la fereastra portarului, care o luă pe contesă drept Gula.

Contesa pronunţă câteva cuvinte în limba rusă.

Portarul nu înţelese, dar gândi că femeia aceea voia să iasă şi trase cordonul.

Contesa ieşi şi lăsă uşa întredeschisă ca astfel, la întoarcere, să nu mai fie nevoită să sune. Vicontele Carol de Morlux locuia pe aceeaşi stradă, în colţul bulevardului Malesherbes.

Strada era pustie.

Contesa, după ce se uită în toate părţile ca să vadă dacă nu cumva e urmărită, porni repede la drum.

Cu puţin înainte de a ajunge la palatul de Morlux, se întâlni faţă în faţă cu un culegător de cârpe, care fiind intrigat de costumul ei, îndreptă lumina felinarului asupră-i.

Dar contesa trecu repede, şi culegătorul de cârpe nu putu să-i vadă faţa.

Contesa, ajungând la poartă, sună şi portarul alergă să vadă cine era.

— Vreau să-l văd pe domnul de Morlux, zise ea.

— Nu se poate, răspunse portarul, examinând costumul cu aceeaşi curiozitate ca şi culegătorul de cârpe.

— De ce?

— Domnul viconte nu s-a întors încă de la club.

— Du-te de-l caută, zise ea pe un ton imperativ.

Portarul stătea la îndoială.

— Ascultă, îi zise cu răceală contesa, dacă ţii la locul pe care-l ocupi, te rog să execuţi ordinul ce ţi-l dau, căci, pot să-ţi afirm că, dacă mă vei refuza, domnul de Morlux te va goni fără întârziere.

Portarul nu se mai îndoi şi luând o lumânare o conduse pe contesă într-un mic salon de la parter unde mai pâlpâia încă o rămăşiţă de foc. Apoi punând lumânarea pe masă ieşi.

Contesa aşteptă cu răbdare şi, după o jumătate de oră, domnul de Morlux intră.

El crezu mai întâi că era femeia de casă a contelui, dar ea îşi ridică îndată voalul.

— Dumneata, doamnă! exclamă vicontele înmărmurit.

— Da, eu. Închide uşa şi să vorbim.

— Dumneata pari agitată, doamnă contesă.

— Da, căci l-am văzut pe Rocambole.

La auzul acestui nume, vicontele tresări şi se îngălbeni.

— L-ai văzut?

— Da.

— Când?

— Astă seară.

— Cum, a fugit iarăşi?

— De ieri de dimineaţă nu mai este la închisoare.

— Şi unde l-ai văzut?

— În salonul contesei Artoff.

Domnul de Morlux, pe care Timoléon îl pusese la curent cu povestea lui Rocambole şi a lui Baccarat, făcu un pas înapoi şi o privi pe contesă cu o spaimă mărită.

— Domnule, zise Vasilika, trebuie să ne grăbim; Rocambole şi Baccarat au încheiat un pact.

— Eşti sigură, doamnă? întrebă el, încruntând sprintenele.

— Nu ştiu ce scop infam şi întunecos urmăreşti dumneata, conte, dar ce-mi pasă! Vin să-ţi propun o adevărată alianţă.

El o privi cu atenţie.

— Dacă dumneata vei dori să mă serveşti în planurile mele de răzbunare, te voi servi şi eu în planurile dumitale; serviciu contra serviciu.

— Doamnă!...

— N-avem nici un minut de pierdut, răspunse dânsa. Dacă situaţia n-ar fi fost disperată, n-aş fi venit acum aici; aş fi putut foarte bine să aştept până mâine.

— Te voi sprijini, zise vicontele.

— Ei bine! reluă dânsa, trebuie să-l răpim chiar mâine pe Ivan din casa de sănătate a doctorului Lambert.

— Nu e nevoie, răspunse domnul de Morlux.

— Crezi?

— Fără îndoială. Doctorul e convins de nebunia lui.

— Da, dar când i-o vor aduce pe Madeleine, pe care o au acum în mâna lor...

Figura îngălbenită a domnului de Morlux se împurpură dintr-o dată când auzi numele Madeleinei.

— Dumneata o iubeşti pe fata aceea!... exclamă Vasilika cu o

bucurie sălbatică.

Şi cum dânsul rămase tăcut, contesa urmă:

— Te voi sluji orbeşte, domnule de Morlux. Sunt beată de furie, de sete de răzbunare.

Capitolul VIII

Ce se întâmplase cu Ivan?

Bietul tânăr era închis în sanatoriul doctorului Lambert.

În zadar protesta dânsul, în zadar declarase că nu era deloc nebun; în zadar strigase că Madeleine nu era o plăsmuire a imaginaţiei sale bolnave, ci o fiinţă vie, o fiinţă reală; nimeni nu voia să-l asculte.

Doctorul surâdea cu neîncredere şi, la cele mai înflăcărate proteste ale sale, răspundea printr-un ordin să i se administreze un nou duş.

Se ştia câtă influenţă are asupra nebunilor tratamentul acesta barbar al duşurilor.

Iar cei care nu sunt nebuni, cuprinşi de spaimă, renunţă la orice luptă, preferând să lase să se creadă că sunt cu adevărat nebuni..

Ivan Potenieff avea o musculatură puternică.

La început se apărase, luptase, doborâse la pământ pe infirmieri.

Dar întotdeauna fusese învins de numărul mare al gardienilor şi îmbrăcat în cămaşă de forţă.

Atunci, redus la neputinţă, primea faimosul duş.

Ivan sfârşise prin a nu mai vorbi deloc despre Madeleine.

În prada unei disperări ascunse, el concepuse planul unei evadări.

Dar cum?... În ce mod să evadeze?... Pe unde?...

Sanatoriul avea în jurul lui o grădină vastă, care era închisă de jur împrejur de ziduri înalte, întocmai ca acelea de la Clichy sau de la Mazas.

Pe lângă aceasta, din pricina unei recente evadări a unui prizonier, casa de sănătate a doctorului Lambert era păzită zi şi noapte cu cea mai mare stricteţe.

O evadare devenea aproape cu totul imposibilă.

Dar dragostea, dorul de libertate sunt aşa de puternice în inima omului, încât niciodată un prizonier nu poate renunţa la speranţa de evadare.

Cu îndrăzneala caracteristică oamenilor nordului, Ivan concepu un plan şi se hotărî să-l pună îndată în aplicare.

Planul acesta era formidabil prin simplitatea sa.

Infirmierul care se culca în camera sa va fi trântit la pământ şi legat bine; aceeaşi soartă o va avea şi santinela care se plimba prin grădină.

Ivan trebuia să se îmbrace în hainele acestuia din urmă şi la ora patru dimineaţa, când sosea schimbul, va ieşi nestingherit din casa de sănătate.

Exact la aceeaşi oră la care contesa Vasilika ieşea pe furiş din, palatul Artoff şi se întâlnea cu vicontele Carol de Morlux, Ivan se pregătea să-şi pună planul în aplicare.

Infirmierul, care se culca în camera sa, era un om cu o constituţie fizică destul de slabă.

Dar cum Ivan părea că se împacă bine cu dânsul, nu fusese schimbat.

Pe la miezul nopţii, Ivan, care de pe la orele nouă se prefăcea că doarme, auzi un sforăit sonor lângă dânsul.

Infirmierul, obosit de veghe, sfârşise prin a adormi şi dânsul...

Ivan se sculă fără zgomot şi, în vârful picioarelor, apropiindu-se de masă, aprinse o lumânare.

Infirmierul nu se deşteptă.

Atunci Ivan aruncă o privire rapidă în jurul său. Într-un colţ al camerei era o masă încărcată încă cu resturile cinei lui Ivan. Pe această masă era şi un cuţit.

Ivan îl apucă, apoi apropiindu-se de patul pe care dormea infirmierul, îl bătu cu mâna pe umăr.

Infirmierul deschise ochii şi-l văzu pe Ivan aplecat deasupra lui, cu cuţitul în mână.

— Dacă strigi sau dacă faci vreo mişcare, îi zise cu repeziciune dânsul, te ucid fără milă.

Infirmierul, înspăimântat, nici nu se gândi să deschidă gura.

Atunci Ivan îi astupă gura cu batista şi-i legă mâinile şi picioarele.

Infirmierul era mai bucuros să-şi piardă slujba decât să-şi expună viaţa. El ştia din experienţă că nebunii nu prea au obiceiul să glumească.

Ivan se îmbrăcă cu hainele infirmierului şi îşi atârnă de brâu un teanc de chei, cu ajutorul cărora să poată pătrunde în grădină.

O singură primejdie mai rămânea, dar o primejdie mare: ar fi putut să întâlnească în calea sa vreun gardian care să-l recunoască.

Cu toate acestea Ivan Potenieff deschise încetişor uşa şi ieşi.

. . . .

Tânărul ofiţer rus avea noroc.

Santinela din grădină era un recrut; era adică un ţăran naiv care abia de câteva luni îmbrăcase uniforma de soldat.

Soldatul acesta se rezemase de un arbore şi adormise...

Ivan ieşi din casă fără să facă cel mai mic zgomot şi fără să întâlnească pe nimeni.

Noaptea era rece; era o lună plină care răspândea asupra pământului o lumină aşa de vie, încât te-ai fi crezut în mijlocul zilei.

Şi Ivan se apropie de santinelă.

Bietul soldat dormea somnul liniştit al celor cinstiţi.

Atunci Ivan avu o idee: „Cine ştie dacă vreuna din cheile pe care le am la mine nu se va potrivi la uşa de ieşire din zid?”

Şi trecu înainte. Dar santinela se deşteptă şi strigă:

— Cine-i?

Ivan se întoarse repede înapoi şi veni repede spre soldat.

— Sunt om al casei, răspunse dânsul. Aşadar, acum nu mai recunoşti uniforma?

— Iartă-mă, zise santinela.

— Mă duc după nişte doctorii, zise falsul infirmier.

Şi se îndreptă din nou spre ieşire; prima cheie pe care o introduse în broască se potrivi şi uşa se deschise.

Inima lui Ivan bătea să-i spargă pieptul.

Dar abia făcuse câţiva paşi în stradă, când o fereastră de la etajul de sus se deschise şi o voce strigă:

— Arestaţi-l!... arestaţi-l!... E un nebun!...

Era vocea tânărului infirmier, care izbutise să-şi dezlege mâinile.

Ivan începu să alerge.

Dar un gardian, care stătea de pază în afara zidului, îi ieşi în cale şi-l apucă de gât.

Ivan încercă să scape, dar acum avea de-a face cu un adevărat gigant.

În zadar îşi dădu toată silinţa, toată forţa disperării; omul îl apucase bine şi-l ţinea încă şi mai bine.

Capitolul IX

Toată clădirea fu pusă în mişcare.

Gardienii alergară din toate părţile.

Ivan fu trântit la pământ şi legat măr.

Doctorul Lambert alergă şi el îndată.

— Ah! ah! zise dânsul, cu perfecta indiferenţă a omului de ştiinţă, iată un bolnav care a cam fost lăsat în părăsire astăzi...

I s-au făcut numai cinci duşuri în loc de opt, şi de aceea e acum în prada unui acces de furie.

Ivan îl întrerupse cu bruscheţe:

— Eşti un dobitoc! îi zise el... Te pricepi în materie de nebunie cum mă pricep şi eu!

— Un duş!... un duş!... exclamă doctorul.

Ivan fu luat pe sus şi transportat în camera de duşuri.

Când îl aduseră în camera sa, era pe jumătate leşinat. Toată energia îi era zdrobită.

Nici chiar numele Madeleinei nu-i mai venea acum pe buze.

Ivan adormise dorindu-şi moartea.

Dar moartea nu vine niciodată când o chemăm noi.

Ivan dormi neîntrerupt timp de opt ore un somn de plumb şi apoi se deşteptă.

Soarele năvăli în camera sa în raze vii, puternice.

Acum i se dăduse ca infirmier un tânăr zdravăn, spătos, care, la nevoie, l-ar fi strivit cu o singură lovitură de pumn.

Acesta crezuse că nu era nevoie să-l mai facă pe Ivan să sufere.

În timpul somnului tăiase frânghiile care îndurerau braţele presupusului nebun.

La ce bun să mai fie legat un om de care nu se temea nicidecum?

Ivan se deşteptă şi-i aruncă o privire îndobitocită.

— Cum îţi mai este, domnule? îl întrebă infirmierul cu dulceaţă.

— Mă înăbuş, am nevoie de aer, răspunse dânsul.

Infirmierul deschise fereastra.

Ivan se sculă din pat şi se apropie. Dar deodată tresări şi se dădu înapoi, tremurând din tot corpul.

Infirmierul se apropie, neliniştit.

Ivan privea cu aviditate doi bărbaţi şi o femeie care se plimbau prin grădină conversând. Unul din cei doi bărbaţi era doctorul Lambert.

Celălalt, era vicontele Carol de Morlux.

Pe femeie Ivan o recunoscuse imediat. Era verişoara sa, frumoasa contesă Vasilika.

Şi emoţia îi fu aşa de mare, încât rămase nemişcat, fără glas, cu mâinile întinse spre cei doi oameni care ar fi putut să-l salveze dacă ar fi vrut.

. . . .

Într-adevăr, contesa Vasilika şi domnul de Morlux se prezentaseră de dimineaţă la sanatoriu.

Doctorul, primind cartea de vizită a domnului de Morlux, se grăbise să le deschidă.

— Scumpul meu doctor, îi zise vicontele, îţi prezint pe doamna contesă Vasilika Wasernoff.

Doctorul se înclinase respectuos.

— Verişoara sărmanului nostru Ivan Potenieff.

— Ah!... exclamă doctorul, domnul Ivan Potenieff e mai nebun ca oricând!...

— Da?...

— Astă noapte a încercat să evadeze. Mulţumită unui concurs de împrejurări fericite, a putut să fie prins la timp. Trebuie să vă mărturisesc, doamnă, că dorinţa de evadare la un nebun este aproape totdeauna semnul cel mal sigur al unei stări de nebunie disperată, ca să nu zic incurabilă.

— Domnule, răspunse contesa, domnul de Morlux ţi-a spus; eu sunt verişoara domnului Potenieff şi vin din partea familiei sale. Vreau să-l iau din sanatoriul dumitale.

Doctorul făcu un pas înapoi.

Când unui medic psihiatru vii şi-i spui aşa, pe neaşteptate, că ridici un bolnav de sub paza sa, oricât de puţin amor propriu ar avea, dânsul se emoţionează întotdeauna.

Şi domnul de Morlux adăugă:

— Doamna pleacă astă seară spre Petersburg. Contele Potenieff, tatăl nenorocitului ei văr, a însărcinat-o să-l conducă în Rusia.

La urma urmei, domnul de Morlux fusese acela care i-l încredinţase pe Ivan, aşa încât doctorul n-ar fi putut să pună vreo piedică serioasă.

De aceea se înclină în tăcere.

— Îl putem vedea chiar acum, îndată? Întrebă contesa.

— Vă voi conduce în camera sa, doamnă.

Dar, întorcându-se, contesa ridică capul, şi-l zări pe Ivan la o fereastră.

Pretinsul nebun scoase un strigăt.

— Vasilika!

— Vin în ajutorul dumitale, vere, răspunse contesa.

Doctorul făcu un semn.

Infirmierul îl lăsă liber pe Ivan să iasă din camera sa.

După câteva momente, el era în braţele contesei Vasilika Wasernoff, care-i zicea:

— Dragul meu văr, te caut prin întreg Parisul de opt zile.

— Ah! draga mea, răspunse Ivan, aruncând o privire plină de ură asupra domnului de Morlux şi a doctorului, aceşti doi mizerabili m-au

luat drept nebun!...

— Aşa au crezut dânşii, vere...

— Am eu cu adevărat mutra unui nebun? continuă Ivan cu însufleţire.

— Dar nicidecum.

— Atunci doctorul e un măgar!...

Şi fixă asupra doctorului Lambert o privire scânteietoare, de mânie.

— Linişteşte-te, dragul meu văr, îi zise contesa Vasilika.

— Să mă liniştesc?...

— Da.

— Oh!... aceşti doi oameni trebuie să fie pedepsiţi pentru acţiunea infamă pe care au comis-o.

— Îţi voi explica eu ce s-a întâmplat, reluă Vasilika, şi atunci desigur că-i vei ierta pe amândoi.

— Una ca asta n-aş crede-o.

— Ascultă-mă, continuă dânsa cu oarecare autoritate.

— Vorbeşte.

— Unde te-ai întâlnit dumneata cu domnul de Morlux?

— Într-un han, pe unul din drumurile Rusiei.

— Bine!... Şi era tocmai în momentul când dumneata voiai să ucizi un mujik?

— E adevărat... Mujikul acela o insultase pe Madeleine.

— Acest nume a provocat toată nenorocirea.

— Cum asta?

— Domnul de Morlux nu era atunci în tovărăşia tânărului prinţ Maropuloff?

— Da.

— Care te-a condus la castelul său?

— Întocmai.

— Ei bine!... Ştii că prinţul e cam glumeţ.

— Cum asta?

— El l-a încredinţat pe domnul de Morlux că Madeleine a dumitale n-a existat niciodată şi că dumneata erai nebun.

— Mizerabilul!...

— Domnul de Morlux te-a adus aici, încredinţat că într-adevăr Madeleine nu existase niciodată.

— Şi că în toate femeile pe care le întâlneai, zise la rândul său doctorul, o recunoşteai pe Madeleine.

Ivan, emoţionat cum era, nu surprinse privirea de înţelegere între contesă şi medic.

— Dar, reluă tânărul rus, după o scurtă pauză, înţeleg să se înşele

domnul de Morlux, dar celălalt, un doctor!....

— Domnule, răspunse doctorul cu umilinţă, te rog să mă ierţi. Ştiinţa n-a putut să constate niciodată nebunia într-un mod cu totul sigur. Suntem de multe ori siliţi să ne mulţumim numai cu presupuneri.

Contesa adăugă:

— Strânge prieteneşte mâna doctorului, dragul meu văr, şi să plecăm. Trăsura ne aşteaptă afară.

— Ah! exclamă Ivan, respirând zgomotos.

— Vino şi iartă-l şi pe domnul de Morlux.

Ivan strânse rând pe rând mâna doctorului Lambert şi a vicontelui.

Apoi urcă în camera sa, îşi luă pardesiul şi pălăria şi, ca un tânăr care scapă dintre zidurile unui internat după un an întreg de captivitate, alergă vesel pe scări şi veni să ofere braţul contesei Vasilika.

Se urcară toţi trei în trăsură. Vasilika şi Ivan alături, vicontele vizavi.

Vizitiul dădu bice cailor, trăsura porni şi Ivan se crezu scăpat.

Doctorul Lambert rămas singur, murmura cu melancolie:

„Nu prea am noroc cu ruşii... Iată un prizonier de o sută de ludovici pe lună, care-mi scapă din mâini!...”

Apoi, foarte trist, îşi începu vizita de dimineaţă.

Abia dacă trecuse o oră; un servitor aduse doctorului cărţile de vizită a două persoane: una purta numele contesei Artoff, cealaltă a maiorului Avatar.

— Bravo! murmură doctorul cu veselie, mi se pare că Rusia prosperă.

Capitolul X

Contesa Artoff în ziua aceea se sculă mai de dimineaţă şi deschizând fereastra se miră foarte mult văzând-o pe contesa Vasilika îmbrăcată şi plimbându-se prin grădină.

La zgomotul produs, Vasilika se întoarse şi o salută pe Baccarat cu cel mai dulce surâs. Apoi se apropie de fereastră, pentru a putea vorbi.

— Ce mai face indispoziţia dumitale de ieri? o întrebă Baccarat.

— S-a risipit cu desăvârşire, scumpa mea doamnă. Ştii că migrena trece tot aşa de repede precum vine...

— Adevărat, aşa este!

— De aceea m-am sculat mai de dimineaţă; doresc să fac o mică

plimbare călare.

— Ah! faci foarte bine! răspunse Baccarat; apoi, coborând în grădină, întinse mâna contesei Vasilika şi începură să se plimbe la braţ prin grădină.

Cine le-ar fi văzut pe cele două femei plimbându-se la braţ şi vorbind de o mie de nimicuri, ar fi fost departe de a se gândi că ele erau cele mai neîmpăcate inamice.

— Ei bine! zise Vasilika, ce ai mai făcut aseară cu maiorul Avatar?

— A băut o ceaşcă de ceai şi apoi s-a retras.

— Aşadar, dumneata crezi că el nu este Rocambole?

— Dar, scumpa mea, răspunse Baccarat cu un surâs atât de sincer, încât convingerea contesei Vasilika fu zdruncinată puţin, cum vrei dumneata să nu-l recunosc eu pe omul care mi-a fost cel mai aprig duşman?...

— Dar sunt zece ani de atunci...

— Să mai treacă alţi zece ani, şi dacă îl voi întâlni pe Rocambole, tot îl voi recunoaşte.

— Adevărat! exclamă contesa gânditoare.

— Adevărat, răspunse Baccarat.

Apoi, după o mică pauză, adăugă:

— Acest sărman ofiţer rus trebuie să fie victima vreunui complot infernal al poliţiei din Moscova. Însă eu l-am luat sub protecţia mea...

— Ce o să poţi face dumneata pentru dânsul?

— Dar, scumpa mea, dumneata ştii că bărbatul meu, contele Artoff, are mare influenţă la ambasadă...

— Da, ştiu...

— Apoi, pe lângă aceasta, eu sunt franţuzoaică, şi salonul meu este foarte frecventat; mulţi din lumea noastră ştiu că l-am cunoscut pe Rocambole cum te cunosc şi pe dumneata, de exemplu...

— Ei bine, şi ce e cu asta?

— Este foarte mult... când îl voi invita eu la cină, în casa mea, nimeni în Paris nu-l va mai confunda pe maiorul Avatar cu banditul Rocambole.

— Cu atât mai bine pentru dânsul, murmură contesa Vasilika, care nu putu să-şi stăpânească un gest de necaz.

Tot vorbind astfel, ieşiră din grădină şi intrară sub bolta palatului; acolo un servitor robust din suita Vasilikăi ţinea cu amândouă mâinile doi cai — un ponei robust pentru dânsul şi un minunat cal de rasă pentru stăpâna sa.

— La revedere, contesă, zise Vasilika întinzând mâna frumoasei Baccarat; apoi sări pe şa şi cu repeziciunea unui fulger plecă.

Baccarat o privi până ce poarta se închise după dânsa, apoi

întorcându-se în budoarul său, se aşeză la masă şi începu să citească un voluminos dosar pe care i-l dăduse Rocambole în ajun; tocmai când era mai absorbită de lectură, uşa budoarului se întredeschise şi feciorul ei de casă îi zise:

— Doamna contesă poate să-l primească pe maiorul Avatar?

— Da, răspunse Baccarat.

Puţin după aceasta Rocambole intră, şi oprindu-se în faţa ei, murmură:

— Doamnă, ştii dumneata ce s-a petrecut astă noapte?

Baccarat îl privi cu mirare.

— Doamna contesă Vasilika a ieşit la orele două noaptea din palat.

— A ieşit din palat?

— Da, şi era îmbrăcată în hainele cameristei sale.

— În ce scop?

— Să vezi. Unul din oamenii mei, numit Noël, deghizat culegător de cârpe şi însărcinat să vegheze în jurul palatului domnului de Morlux, a întâlnit-o.

— Unde se ducea?

— La domnul de Morlux; a rămas acolo mai mult de o oră.

„Straniu lucru, murmură Baccarat”.

Apoi, sună, şi un fecior apăru îndată.

— Să vină portarul, ordonă contesa.

Când portarul intră, ea îl chestionă şi el răspunse că într-adevăr pe la miezul nopţii i s-a cerut să deschidă şi el scoţând capul pe fereastră a recunoscut-o pe cercheza contesei Vasilika.

Baccarat îl concedie, apoi privindu-l pe Rocambole îl întrebă:

— Asta e tot?

— Nu, răspunse el.

— Ce mai este încă?

— Contesa a ieşit acum o oră în oraş?

— Da, călare, urmată de un servitor.

— Ea s-a dus pe Champs-Élysées; la capătul străzii Chaillot, aştepta o trăsură.

— Fără îndoială, era trăsura domnului de Morlux.

— Tocmai domnul de Morlux era într-însa; contesa a coborât, a lăsat calul ei unui mujik şi s-a urcat în trăsură; apoi domnul de Morlux a strigat vizitiului: „La Auteuil”.

— Ei bine? întrebă Baccarat neliniştită.

— Ştii unde se duceau ei?

— Fără îndoială, se duceau să-l vadă pe Ivan Potenieff.

— Nu să-l vadă, ci să-l răpească.

Atunci Baccarat zgudui clopoţelul şi când servitorul intră, îi

ordonă:

— Trăsura mea! fără întârziere!...

. . . .

Ne reamintim că doctorul Lambert, după vizita de dimineaţă, se grăbi să se ducă în salonul cel mic pentru a-i primi pe distinşii oaspeţi ce i se anunţau.

Dar când văzu aerul măreţ şi rece al frumoasei Baccarat, se întristă puţin. Cu toate acestea rămase în aceeaşi atitudine curtenitoare.

— Domnule, îi zise Rocambole, dumneata ai ca pacient un tânăr numit Ivan Potenieff, a cărui nebunie constă în aceea că vede în toate colţurile o femeie cu numele de Madeleine?

— Aşa este, răspunse doctorul. Acum trei zile când l-am adus aici, pe drum zărind-o pe Clorinde, a sărit din trăsură şi, urcându-se lângă ea, a exclamat:

— Madeleine! Madeleine a mea!...

— Ştiu asta, zise Rocambole, dar n-o cunosc pe femeia despre care îmi vorbeşti...

— Cu toate acestea, e foarte cunoscută în Paris...

— Nu zic ba, răspunse Baccarat, dar eu sosesc acum dintr-o lungă călătorie şi la plecarea mea femeia aceasta nu era celebră.

Doctorul se înclină şi Rocambole reluă:

— Unde locuieşte această domnişoară Clorinde, ştii dumneata?...

— Eu nu ştiu, dar tot Parisul poate să-ţi spună...

— Dar, zise cu vioiciune Baccarat, eu am venit aici pentru Ivan Potenieff.

— Ce poftiţi de la dânsul?

— Vrem să-l vedem.

— Este cu neputinţă, doamnă.

— Pentru ce?

— Pentru că Ivan nu mai este aici.

— De când? întrebă contesa îngălbenindu-se.

— De astăzi de dimineaţă. Vara sa... mi-a spus numele, dar eu l-am uitat...

— Ei bine, ce a făcut vara sa?

— L-a luat cu dânsa.

Baccarat şi Rocambole schimbară o privire din care se înţelegea că era de prisos să-i spună doctorului că fusese complicele naiv al unui ticălos.

Salutară şi plecară întovărăşiţi de doctor până la trăsură.

Rocambole încruntă din sprâncene; el, care de obicei era foarte nepăsător ori de câte ori nu-i reuşea una din combinaţiile sale...

— Ce este de făcut? murmură Baccarat. Unde l-a condus ea oare?

— Desigur că nu la dumneata.

Şi Rocambole, cu vocea mişcată, adăugă:

— Nu mă tem nici de domnul Morlux, nici de Timoléon, nici de ceilalţi.

— Cum, te temi de cineva?

— Da, mă tem de femeia aceasta, zise el, făcând aluzie la contesa Vasilika Wasernoff.

— Ei bine! eu nu mă tem de dânsa, răspunse Baccarat, cu ochii scânteind de mânie... La lucru, dragul meu!...

— La lucru! reluă Rocambole.

Capitolul XI

Ce se mai întâmplase cu Ivan?

Am fost martori când contesa Vasilika şi domnul de Morlux îl luaseră în trăsura lor.

Era un timp foarte frumos, un superb început de primăvară.

Priveliştea era încântătoare...

Pe partea stângă erau înălţimile Trocaderului, ai cărui bătrâni arbori erau acoperiţi de brumă, în dreapta, Sena cu podurile ei măreţe.

Ivan rămase extaziat.

Vedea acum pentru prima oară Parisul cel grandios şi istoric de care i se vorbise în copilăria sa şi în recea sa Rusie, în căminul părintesc.

Dar priveliştea fu scurtă.

Trăsura trecu podul regal şi se înfundă în foburgul Saint-Germain; acea panoramă minunată dispăru.

Atunci, fără voie, un nume îi veni pe buze:

— Madeleine!...

Contesa Vasilika începu să râdă.

— O iubeşti mult? zise ea.

— Oh! exclamă Ivan, sunt mort după dânsa.

— Nu vei muri, răspunse Vasilika surâzând mereu, căci Madeleine este la Paris, şi o vei întâlni...

— Ştii unde este ea?

— O vom regăsi...

— Scumpă verişoara! murmură Ivan, sărutând mâna contesei. Dar

unde mă conduci?
— La mine, zise ea.
— Ai o locuinţă în Paris?
— Da, de opt zile. Nu ţi-am scris, când am părăsit Petersburgul, că plec într-o călătorie lungă?
— Este adevărat.
— Ei bine, plecam pentru a te regăsi în mijlocul Parisului.
— Adevărat?
— Pentru a te proteja... şi pentru a te ajuta s-o regăseşti pe Madeleine. Dar, din nenorocire, am sosit puţin cam târziu!...
— Ah!
— Am fost bolnavă pe drum şi m-am oprit. Cum am sosit, am aflat că erai victima unei grozave glume a principelui Maropuloff.
Ivan nu putu să-şi stăpânească o privire încruntată la adresa domnului de Morlux.
Domnul de Morlux nu pronunţase până atunci nici un cuvânt.
Contesa reluă.
— Am un frumos palat în acest cartier. Ţi-l voi da ţie şi Madeleinei după nuntă; doresc să vă văd fericiţi.
Naivul Ivan o crezu pe Vasilika pe cuvânt şi îi sărută din nou mâinile, cu recunoştinţă.
Trăsura, după ce traversă piaţa Bourbon şi strada Universităţii, intră într-o mică stradă, vecină cu piaţa Saint-Suplice.
Se opri în strada Cassette.
Aceasta avea aspectul unei mănăstiri în mijlocul Parisului.
Fiecare casă semăna cu o celulă.
Oamenii poartă pe acolo redingote lungi întocmai ca seminariştii.
Femeile au în îmbrăcămintea lor ceva cu totul caracteristic...
Câţiva librari catolici, câţiva neguţători, de obiecte sfinte, constituia tot comerţul acelei mănăstiri prefăcută în stradă.
Niciodată n-auzi pe acolo un hohot de râs sau o melodie veselă.
La capătul străzii locuieşte un tâmplar care cântă la orgă.
La celălalt capăt un mărmurar, făuritor de monumente funerare.
Aşadar, intrând în strada Cassette, îndată surâsul îţi dispare şi inima ţi se strânge.
Această impresie o avu şi Ivan.
Poarta cea mare se deschise şi trăsura trecu pe sub o boltă răsunătoare...
Când trăsura intră în curte şi porţile cele umede se închiseră în urma ei, Ivan încercă o frică grozavă. Dar Vasilika îl luă de mână şi-i zise:
— Vino cu mine!...

Domnul de Morlux rămase în trăsură. Palatul părea pustiu; ferestrele dinspre curte erau închise.

Nu era portar, s-ar fi zis că fantoma unui călugăr deschisese poarta.

Vasilika, după ce îl făcu pe Ivan, să pătrundă într-un umed şi întunecos vestibul, la extremitatea căruia se vedea balustrada de fier a unei scări lungi, Vasilika, ziceam, îl chemă pe Beruto.

Beruto alergă, se înclină cu umilinţă în faţa lui Ivan, dar tânărul îi zise cu mânie:

— Nenorocitule! tu eşti acela care ai cauzat toată neliniştea mea!...

— Iartă-mă, scumpul meu văr, răspunse Vasilika, Beruto este mai puţin culpabil decât crezi...

— Mizerabilul! strigă Ivan, el putea să certifice că eu nu sunt nebun!

— Da, dar Beruto este un om cu suflet murdar, zise Vasilika, şi prinţul Maropuloff a plătit foarte scump tăcerea lui.

Ivan arătă pumnul servitorului italian:

— Am să te ucid cu lovituri de baston! strigă dânsul.

— Nu, răspunse Vasilika; avem nevoie de el.

Beruto, foarte liniştit, deschise o uşă în faţa contesei.

Atunci Ivan respiră uşurat. Era în pragul unui mare salon, ale cărui ferestre deschise dădeau într-o grădină cu arbori mari, verzi, stufoşi...”

Vasilika îl pofti pe Ivan să şadă lângă fereastra deschisă.

Şi Ivan începu să respire cu poftă aerul curat.

— Prietene, îi zise contesa, îţi făgăduiesc că până mâine o voi regăsi pe Madeleine.

— Mâine... oh! îmi pare un secol până atunci, murmură Ivan!...

— Un secol pe care trebuie să-l scurtăm pe cât ne va fi cu putinţă!...

— În ce mod? întrebă tânărul, cu naivitatea unui copil.

— Mai întâi, dragul meu, vom cina.

Şi făcu un semn servitorului.

Beruto dispăru şi un moment după aceea se întoarse împingând înaintea lui o masă încărcată cu bucate.

Ivan era flămând.

E multă vreme de când îndrăgostiţii — chiar şi îndrăgostiţii de prin romane — şi-au regăsit pofta de mâncare!

Ivan se aşeză la masă.

Vasilika începu să-i vorbească de Madeleine şi-i turna mereu de băut.

Ivan descria cu vorbe înflăcărate frumuseţea tinerei fete, graţia ei perfectă, bunătatea ei divină.

Şi în timpul acesta golea pahar după pahar, ca un adevărat rus.

Ivan simţea cum capul i se îngreunează puţin câte puţin.

— Pari zdrobit de oboseală, îi zise contesa când îl văzu că începe să se lupte cu somnul.

— Sunt obosit din pricina luptei pe care ara susţinut-o astă noapte cu infirmierii şi din pricina duşurilor reci.

— Sărmanul meu prieten! zise Vasilika.

Şi-i turnă din nou de băut.

Cât despre dânsa, cină cu cea mai mare sobrietate, mâncă friptură şi bău ceai.

— Sunt ameţit, murmură Ivan, care închidea din când în când ochii, şi-i redeschidea cu greutate.

După aceasta puse şervetul pe masă şi adăugă:

— Eu cred că dacă aş fuma o ţigară, mi-ar face mai bine.

— Beruto, ţigări... ordonă Vasilika.

Ivan luă una şi o aprinse.

Beruto adusese „havane” pe o tavă de argint.

Dar, abia trase câteva fumuri şi ochii i se închiseră de-a binelea.

Se lungi în fotoliu şi ţigara îi căzu din gură.

— Doarme, murmură Vasilika.

Atunci ea se sculă şi-l chemă pe Beruto.

În ochii tinerei rusoaice strălucea un foc misterios.

— Iată prizonierul tău! îi zise ea. Răspunzi de el cu capul tău.

— Da, stăpână, murmură italianul.

Contesa se apropie de zid, apăsă un resort invizibil, şi deodată partea scândurii pe care erau masa şi fotoliul lui Ivan se puseră în mişcare şi nenorocitul Ivan Potenieff, adormit, fu coborât într-o adâncime necunoscută.

Capitolul XII

Când Baccarat se întoarse acasă rămase foarte mirată aflând că frumoasa rusoaică venise însoţită de un tânăr cu aparenţă nobilă.

Vasilika îl conduse pe acest om în apartamentul său şi se închise cu dânsul.

Baccarat era însoţită de maiorul Avatar...

Amândoi se priviră uimiţi, neînţelegând ce se petrece.

— Bizar lucru!... murmură Baccarat. Femeia aceasta are un curaj extraordinar. Ce vrea dânsa, oare, să facă cu Ivan?

— Nu ştiu, răspunse Rocambole, şi cu toate acestea trebuie să aflăm lucrul acesta cu orice preţ!...

Tânărul nobil cu care venise Vasilika nu putea să fie altul decât Ivan; despre asta nu se putea îndoi.

— Doamna contesă o roagă pe doamna să aibă nemărginita bunătate de a urca un moment până în apartamentul ei.

Baccarat făcu un semn afirmativ şi cameristul ieşi.

Atunci contesa Artoff se întoarse spre Rocambole.

— Dumneata l-ai văzut vreodată pe Ivan Potenieff? întrebă dânsa.

— Niciodată.

— Nici eu, zise Baccarat, şi cu toate acestea am petrecut mai multe ierni la Petersburg.

Atunci contesa Artoff deschise o uşă din fundul budoarului care dădea într-un culoar ascuns.

— Ascultă-mă bine, îi zise ea; toată lumea crede în maiorul Avatar, în afară de Vasilika; ea nu s-a lăsat amăgită nici un singur moment; pentru dânsa dumneata ai rămas mereu Rocambole. De aceea nu trebuie ca dânsa să te mai vadă aici. Cu toate acestea doresc ca să asişti şi dumneata la convorbirea pe care o voi avea cu contesa Vasilika Wasernoff...

— Atunci cum să facem?

— Vezi scările acestea?

— Da.

— Vei urca până la capătul lor. Acolo vei da într-un coridor, la extremitatea căruia e o uşă. Uşa aceasta dă într-un cabinet de toaletă din apartamentul contelui Artoff.

Apartamentul acesta este ocupat acum de contesă.

Uşa de comunicare între acest apartament şi cabinetul de toaletă e mascată de o tapiserie.

Urcă-te fără zgomot, intră în cabinetul de toaletă şi lipeşte-ţi urechea de uşă.

Nu vei putea să vezi nimic, dar vei auzi totul.

Rocambole se supuse şi dispăru pe scara cea mică, pe când Baccarat urca pe cea mare la contesa Vasilika.

Ea o găsi pe frumoasa rusoaică lângă cămin, aşezată vizavi de un tânăr bine îmbrăcat şi care părea că radia de fericire.

— Scumpă contesă, îi zise Vasilika întinzându-i mâna, îmi permiţi să ţi-l prezint pe vărul meu, domnul Ivan Potenieff.

Baccarat se înclină în faţa tânărului rus, care îi făcu o reverenţă cam prea stângace.

El era îmbrăcat ca un gentleman perfect, însă avea ceva atât de nemlădios şi nepotrivit în înfăţişarea sa, încât instinctele aristocratice

ale contesei Artoff fură izbite.

— Frumoasa mea, reluă contesa Vasilika, eu am făcut pace cu vărul meu şi l-am scos din casa de nebuni, unde ajunsese în urma unei glume proaste a prinţului Maropuloff şi a unui prieten al său, contele Kuroff, acela care mă urmăreşte cu dragostea sa.

— Adevărat? întrebă Baccarat cu nepăsare.

— Eu cred că Madeleine există în realitate, reluă Vasilika.

— Serios?

— Aşa cred, şi prin urmare... vărul meu nu este nebun!...

— E un raţionament foarte logic.

— Îţi cer ospitalitatea pentru Ivan, până când o vom găsi pe Madeleine.

Falsul Ivan Potenieff salută din nou.

— Contesă, urmă Vasilika, eu sunt o femeie care lesne mă resemnez.

— Cum asta?

— Da, căci eu îl iubeam pe vărul meu... eram chiar logodită... şi acum renunţ la dânsul!...

— Scumpă Vasilika, murmură falsul Ivan. Ah! dacă ai şti...

— Da, ştiu... o iubeşti pe Madeleine, îi răspunse Vasilika surâzând; mi-ai repetat-o de două mii de ori până acum...

Apoi, după aceasta, Vasilika suspină şi murmură:

— Mă voi căsători cu contele Kuroff.

În timpul acesta, Baccarat îşi zicea în sine:

„Acest om este mai mult urât decât frumos şi are un aer comun... dacă este cu adevărat Ivan Potenieff, cum a putut el să-i inspire o dragoste atât de puternică?”

Apoi, privind-o pe Vasilika drept în faţă, răspunse cu un surâs:

— Domnul Ivan Potenieff este aici ca la dânsul acasă, frumoasa mea, cum eşti şi dumneata. Apropo... ştii că bărbatul meu soseşte mâine?

— Contele Artoff?

— Da, poate va sosi chiar astă seară...

— Ah! foarte bine, zise Vasilika, care nu putu să-şi stăpânească o tresărire de nelinişte. Această tresărire nu scăpă neobservată de Baccarat, care înţelese pe dată că Vasilika se neliniştise deoarece contele Artoff îl cunoştea pe Ivan Potenieff. Apoi, după ce mai schimbă câteva cuvinte cu falsul Ivan şi cu Vasilika, se retrase zicându-le:

— Vă las, dragă contesă, în intimitatea dumneavoastră familiară; dar coborâţi la cină, nu-i aşa?...

— Fără îndoială.

— Şi domnul Potenieff?

Falsul Ivan salută din nou şi tot cu aceeaşi stângăcie. Atunci, Baccarat coborî la parterul palatului, în apartamentul ei, şi apoi urcă pe scara pe care urcase Rocambole, şi se duse la dânsul.

Baccarat mergea în vârful picioarelor pentru a nu fi observată, şi Rocambole auzind fâşâitul rochiei ei întoarse capul şi ducându-şi degetul la buze, îi zise foarte încet:

— Ascultă!

În camera de alături, Vasilika vorbea ruseşte cu pretinsul ei văr, şi Baccarat ştia ruseşte ca şi Rocambole.

— Doamnă, îi zise Rocambole la ureche, ai citit scrisoarea Madeleinei către sora ei, din dosarul pe care ţi l-am dat?

— Scrisoarea în care Madeleine zicea că îl auzise pe Ivan al ei declarând că nu o mai iubea şi că se hotărâse să se căsătorească cu verişoara sa?

— Da, aceea este; şi ştii că acel om nu era Ivan, ci un om care avea vocea lui, un servitor plătit de tatăl lui Ivan pentru a juca această ticăloasă comedie?

— Da, ştiu; omul care a insultat-o în cârciuma „Sava”.

— Ei bine; omul acela se pregăteşte să joace încă o dată rolul lui Ivan.

— Nu-l va juca multă vreme, răspunse Baccarat, cu un surâs care-l înfioră pe Rocambole.

În timpul cinei, falsul Ivan Potenieff jucă foarte bine rolul de gentilom rus, aşa că Vasilika era liniştită şi contesa Artoff părea că nu înţelege înşelătoria lui; ci, luându-l drept adevăratul Ivan, după ce se servise cafeaua, îi zise:

— Domnule Potenieff, verişoara dumitale este o frumoasă leneşă; îi place mai mult să stea lungită şi să fumeze. Mie îmi place mai mult să mă plimb. Dă-mi braţul şi să facem o plimbare prin grădină.

— Du-te, contesă, îi zise Vasilika aprinzându-şi o ţigară.

Contesa Artoff îşi aruncă un burnuz de caşmir pe umeri şi-i luă braţul falsului Ivan.

Noaptea era plăcută şi luna strălucea pe cer.

Contesa îşi duse cavalerul pe sub marii arbori ai grădinii, apoi îl târî pe o alee stufoasă şi întunecoasă, la capătul căreia era un pavilion.

Pavilionul acesta servea pe timpul verii drept cabinet de lucru.

— Doreşti să-mi vezi cărţile? întrebă contesa.

— Cu plăcere, răspunse el.

În pavilion se vedea lumină.

— Cine este acolo? întrebă falsul Ivan.

— Fără îndoială camerista mea! răspunse contesa, Artoff; şi deschizând uşa intră urmată de cavalerul ei.

Falsul Ivan făcu trei paşi înainte; apoi deodată se opri; în faţa sa erau doi lachei înarmaţi fiecare cu câte un knut.

Capitolul XIII

Cei doi oameni pe care falsul Ivan îi văzu în faţa sa erau nişte oameni înalţi, cu înfăţişarea unor adevăraţi luptători antici.

Contesa închise uşa şi privindu-l pe pretinsul văr al Vasilikăi, îi zise:

— Sclavule, tu eşti rus, şi trebuie să cunoşti pedeapsa ce se cuvine acelora care fură numele altora.

— Doamnă... gângăvi falsul Ivan... nu te înţeleg...

— Cum te numeşti?

— Ivan Potenieff.

— Minţi.

— Doamnă...

— Tu eşti un mujik şi te numeşti Piotr.

Piotr mujikul, fiindcă într-adevăr era el, se îngălbeni şi începu să tremure.

— Sclavule, reluă Baccarat, vei fi pedepsit.

Apoi făcu un semn, şi cei doi oameni se aruncară asupra lui şi-l trântiră jos.

— Ajutor! ajutor! urlă Piotr.

— Dacă acest om va ţipa prea tare, să-l ucideţi, zise contesa.

— Doamnă... doamnă! strigă el, căzând în genunchi, ai milă...

Baccarat nu răspunse.

— Îţi voi spune totul...

— Ce să-mi spui?... întrebă ea.

— Îţi voi spune pentru ce am declarat că mă numesc Ivan Potenieff.

Baccarat rămase tăcută şi cei doi lachei îl dezbrăcară de haine.

— Contesa Vasilika a vrut! strigă Piotr.

— Da?... întrebă Baccarat cu indiferenţă.

— Da, doamnă, da, urmă mujikul; de opt zile de când sunt la Paris, ea m-a închis şi mi-a dat lecţii pentru ca să devin un perfect gentilom şi toate acestea le-a făcut numai pentru ca să pot juca rolul domnului Ivan.

— Pentru ce?

— Pentru că am o voce asemănătoare cu vocea domnului Ivan.

Lacheii aşteptau ca Baccarat să le facă un semn.

Dar Baccarat nu se grăbi deloc.

— Ştii tu unde este Ivan? îl întrebă dânsa.

— Ivan?

— Da, domnul Ivan Potenieff?...

— Nu ştiu, răspunse mujikul.

— Bagă de seamă! dacă ştii, ai face bine să-mi spui!...

— Nu ştiu, nu ştiu, repetă mizerabilul. Contesa Vasilika nu-mi spune secretele ei.

— Cu atât mai rău pentru tine, răspunse Baccarat, căci, numai o astfel de mărturisire putea să te scape de pedeapsa ce ţi-am pregătit-o.

Apoi deschise uşa şi ordonă lacheilor:

— Să-i daţi cincizeci de lovituri de knut!

După aceasta se îndepărtă liniştită şi se întâlni cu un om care o aştepta lângă pavilion; era Rocambole.

— Ei bine, îi zise ea văzându-l, ce-ai mai aflat?

— Nimic încă.

— N-ai aflat nimic?

— Am aflat numai că trăsura domnului de Morlux a fost văzută ieşind din strada Cassette.

— Este destul de mult.

— Şi aceasta o ştiu de la pretinsul culegător de cârpe din noaptea trecută, care a urmărit trăsura, până la răspântia Croix-Rouge. Din nefericire însă, era şi el în trăsură şi, fiindcă erau multe trăsuri, cum sunt de obicei în cartierul acela, n-a putut să urmărească caleaşca domnului de Morlux.

— Cine era în caleaşcă?

— Domnul de Morlux şi contesa Vasilika care şedeau unul în faţa celuilalt

— Dar Ivan?

— Ivan era lângă contesă.

— Ah!

— Aceasta s-a întâmplat la dus; dar când s-au întors, Ivan nu mai era în trăsură. Noël aşteptase şi a putut să zărească din nou caleaşca...

— Mâine trebuie să răscolim strada Cassette.

Rocambole tresări, fiindcă auzise nişte ţipete în pavilion.

— Ce se aude? întrebă el.

— Knutul îşi face datoria, răspunse ea.

— Nu mai ai nimic să-mi ordoni?

— Nimic pentru astă seară... Ah!... dar pe dama aceea ai văzut-o?

— Mă aşteaptă la ora şase, răspunse Rocambole.

Apoi plecă şi se îndreptă spre o portiţă, care dădea într-o stradă lăturalnică, a cărei cheie i-o dăduse Baccarat.

Aceasta din urmă se întoarse în sufragerie, unde o găsi pe frumoasa rusoaică şezând tot în fotoliul ei, fumând mereu. Vasilika semăna cu o orientală care n-are nici o preocupare în minte şi nici o tulburare în inimă.

— Aerul serii este prea rece pentru mine, zise contesa Artoff, aruncându-şi burnuzul pe un scaun.

— Unde este Ivan? întrebă Vasilika.

— Fumează în grădină.

Acest răspuns o satisfăcu pe frumoasa rusoaică care îşi răsuci încă o ţigară.

— Contesă, îi zise Baccarat aşezându-se lângă dânsa, îl iubeşti într-adevăr pe vărul dumitale?...

— Mor după dânsul.

— Mori şi renunţi?

— Trebuie... de vreme ce dânsul nu mă iubeşte, răspunse Vasilika...

Apoi, suspinând, adăugă:

— Sărmanul Ivan, o iubeşte la nebunie pe acea institutoare.

— Adevărat, omul acesta poate inspira asemenea pasiuni? întrebă Baccarat surâzând.

— Ce? nu-l găseşti frumos poate?

— Nu prea! răspunse Baccarat.

— Deşi nu este frumos, e brav... zise Vasilika încruntându-şi sprâncenele.

Apoi, fiindcă ferestrele sufrageriei dădeau în grădină, şi una dintre ele era întredeschisă, Vasilika, care rămase tăcută, tresări şi întrebă:

— Ce zgomot se aude?

— Auzi ceva? întrebă liniştită Baccarat.

— Da, mi se pare că ţipă cineva.

— Unde?

— În grădină... Da, urlă... cineva ţipă... cere ajutor...

— Se poate, frumoasa mea...

— Cum, zise Vasilika emoţionată, aceasta nu te nelinişteşte?

— Nu, fiindcă ştiu ce este.

— Ce este? întrebă Vasilika, sculându-se repede.

— Doi oameni de-ai mei aplică o pedeapsă unui om care nu m-a respectat suficient.

— Care om?

— Un om, urmă Baccarat, care a cutezat să-şi râdă de mine.

— De dumneata?

— Da, şi-a râs de mine, luându-şi un nume de nobil rus, în timp ce el este doar un sclav.

Vasilika se dădu îndărăt şi scoase un ţipăt.

— Acest om, adăugă cu răceală contesa Artoff, se numeşte Piotr mujikul, care dându-se drept vărul dumitale, scumpa mea frumoasă, a cutezat să stea la masa mea!...

Vasilika scoase un nou ţipăt şi făcu o săritură.

Tigrul care îşi pândeşte prada, jaguarul gata să se arunce asupra victimei, reptila veninoasă care-şi fascinează jertfa, n-au avut niciodată o privire mai teribilă decât aceea în care Vasilika o învălui pe contesa Artoff.

— Ah! doamnă Artoff, strigă dânsa, mi te pui în cale şi te amesteci în afacerile mele!... ei bine!... să vedem care din noi amândouă!...

Vasilika avea un pumnal la cingătoare şi ea, femeia elegantă, redeveni dintr-o dată sălbatică, şi se aruncă asupra contesei, pentru a-i înfige pumnalul în piept.

Capitolul XIV

Vasilika era o adevărată femeie a Nordului; ea era urmaşa directă a acelor cazaci sălbatici care, veniţi de pe ţărmurile Donului, au luat în stăpânire, în evul mediu, malurile Nevei şi s-au substituit puţin câte puţin vechilor moscoviţi.

Ca, toţi ruşii, ea avea acel surâs amabil, acel ton mângâietor şi curtenitor, care dovedea acea educaţie aleasă a familiilor cu tradiţie.

Dar dacă zgâriai acea suprafaţă poleită, regăseai îndată acel caracter aspru şi sălbatic.

Pasiunea o transformase cu totul pe Vasilika, întocmai ca un uragan care desfigurează şi pustieşte în câteva clipe o câmpie fertilă.

Femeia cu maniere distinse, cu graiul dulce, înalta doamnă care era încântarea şi mândria saloanelor Petersburgului, dispăruse cu totul.

Contesa Artoff nu mai avea în faţa ei decât o femeie cu ochii sălbatici, cu vocea răguşită şi urlând ca o fiară sălbatică prinsă în cursă.

Dacă lovitura de pumnal ar fi ajuns-o, Baccarat ar fi fost moartă.

Dar contesa Artoff avusese timp să se dea într-o parte şi abia dacă fu puţin atinsă la umeri.

Vasilika se repezise cu prea multă furie şi ajunsese tocmai în celălalt capăt al camerei.

Baccarat avusese timpul să se retragă după o masă.

Şi cu nepăsare o aşteptă să se repeadă din nou.

— Ah!... te amesteci în afacerile mele!... strigă Vasilika. Ah!... Vrei să ştii ce am făcut cu Ivan!... Uite ce am făcut!...

— Şi din nou se aruncă asupra ei, cu pumnalul întins.

Dar Baccarat era foarte liniştită.

Ea îşi amintea de scenele teribile ale tinereţii sale şi pumnalul rusoaicei n-o înspăimântă nicidecum.

Pe când Vasilika se repezi pentru a doua oară asupra ei, ea se aplecă, o apucă, de mijloc şi o strânse cu atâta putere între braţele ei robuste, încât rusoaica, pe jumătate înăbuşită, nu mai avu timp să lovească şi scăpă pumnalul din mână.

Urmă o luptă scurtă.

Rusoaica fu trântită la pământ, şi contesa Artoff, victorioasă, îi puse genunchiul pe piept.

— Tu nu ştii, frumoasa mea, îi zise dânsa, că eu m-am numit odinioară Baccarat?

În acelaşi timp, ridică pumnalul de jos şi adăugă:

— Acum, eu îţi voi dicta condiţiile mele.

Şi Vasilika, nebună de furie, dar în imposibilitatea de a face vreo mişcare, văzu strălucind deasupra capului ei lama pumnalului ucigător.

— Doamnă, îi zise cu răceală Baccarat, îţi jur că te voi ucide, dacă nu mă vei asculta.

Vasilika bolborosi câteva cuvinte neînţelese, ca şi cum ar fi vrut să spună: sunt învinsă şi mă voi supune legilor războiului.

Atunci Baccarat se ridică.

Avea pumnalul în mână şi nu mai avea de ce să se teamă de vreme ce era mult mai puternică fizic decât Vasilika.

Rusoaica se ridică la rândul ei.

Palidă, mută, zdrobită moraliceşte şi fiziceşte, avea cu toate acestea în ochi o licărire de furie sălbatică.

Cele două femei se măsurară o clipă; amândouă îşi apăsau pieptul cu mâinile, pentru a-şi linişti bătăile prea violente ale inimii.

— Doamnă, zise contesa Artoff în cele din urmă, e într-adevăr o minune că în lupta nedemnă pentru două femei ca noi masa aceasta nu s-a răsturnat. Zgomotul ar fi atras pe toţi oamenii mei şi ar fi fost un adevărat scandal.

Vasilika o privi cu o furie grozavă şi nu răspunse.

— Doamnă, urmă contesa Artoff, nimeni n-a văzut şi nimeni nu va şti ce s-a petrecut între noi. Eu sunt gata chiar să uit, dacă vom putea să ne înţelegem.

Vasilika se aşezase; ea îşi luase figura cea liniştită; femeia cea sălbatică dispăruse din nou, lăsând loc înaltei doamne cu maniere şi obiceiuri aristocratice.

Chipul îşi regăsise expresia lui dispreţuitoare şi rece.

— Să ne înţelegem? întrebă dânsa ironică.

— Da, răspunse Baccarat.

— Dar asupra cărui lucru, doamnă?

Urletele de durere ale mujikului Piotr ajungeau în continuare la urechile contesei Vasilika.

— Asupra cărui lucru, mai întrebi? zise Baccarat.

— Desigur.

— Pentru moment, zise contesa Artoff, scuză-mă, dar al meu e dreptul de a pune întrebări.

— Să vedem! te ascult...

Baccarat se aşeză la rându-i şi începu să se joace cu pumnalul rusoaicei ca şi cum s-ar fi jucat cu ciucurii unui evantai.

Oricine le-ar fi văzut aşa aşezate, una lângă alta, n-ar fi bănuit niciodată că până adineauri aceste două femei avuseseră o luptă atât de sălbatică.

— Doamnă, reluă Baccarat, ai venit la Paris sub imperiul sentimentului, cred, teribil al răzbunării.

— Este adevărat.

— L-ai iubit pe Ivan Potenieff...

— Poate...

— Astăzi îl urăşti de moarte.

— E cu putinţă.

— Şi l-ai făcut să dispară!...

— Ce-ţi pasă dumitale?

— Doamnă, reluă Baccarat, eşti în puterea mea, şi trebuie să-ţi spun că îmi respect toate jurămintele. Îţi repet că te voi ucide dacă nu îmi vei spune unde este Ivan Potenieff.

Un surâs sarcastic flutură pe buzele Vasilikăi.

— Scumpă contesă, răspunse ea, pentru că îmi pui întrebări, îmi dai şi mie acelaşi drept?

— Vorbeşte, doamnă.

— Eu îl urăsc pe Ivan pentru că l-am iubit şi mă răzbun pe el deoarece mi-a rănit mândria.

— Bine.

— Dar dumneata, doamnă, care te interesezi de el, l-ai văzut vreodată?

— Nu.

— Îl cunoşti după nume, numai de opt zile, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Prin urmare am dreptul, mi se pare, reluă Vasilika, înainte de a răspunde la întrebarea dumitale, să-ţi adresez şi eu una.

— Ghicesc, zis Baccarat. Doreşti să ştii pentru ce mă interesează Ivan...

— Neapărat.

— Pentru că el o iubeşte pe Madeleine şi e iubit la rândul său.

— Aşadar dumneata o cunoşti pe Madeleine?

— N-am văzut-o niciodată.

Vasilika nu făcu un gest, nu-i scăpă nici o exclamaţie de mirare, dar privind-o fix pe contesa Artoff îi zise:

— Mi-ai jura dumneata, doamnă contesă Artoff, pe viaţa contelui, soţul dumitale, că maiorul Avatar nu este Rocambole?

— Eu nu sunt obligată să răspund întrebărilor dumitale, zise Baccarat cu demnitate.

Vasilika surâse triumfătoare.

— Vezi bine, zise ea, că dacă dumneata cunoşti secretele mele, în schimb şi eu le cunosc pe ale dumitale. Fostul dumitale duşman a venit şi a îngenuncheat la picioarele dumitale; şi dumneata i-ai făgăduit tot sprijinul. Rocambole este protectorul lui Ivan şi al Madeleinei.

— Protectoarea acestor doi tineri sunt şi eu. De aceea, doamnă, continuă dânsa, am avut onoarea să te întreb ce s-a întâmplat cu Ivan?

— Şi dacă nu vreau să-ţi spun?

— Te voi ucide, răspunse Baccarat cât se poate de liniştită.

— Se poate...

Şi Vasilika surâse cu ironie.

— Îţi repet, reluă Baccarat, eu am obiceiul de a-mi ţine întotdeauna jurămintele.

— Te cred, răspunse Vasilika; dar s-ar putea întâmpla ca eu, cu un singur cuvânt, să te pun în imposibilitatea de a-ţi executa planul.

— Crezi asta?

— Ascultă-mă bine; eu am visat pentru Ivan o răzbunare mai teribilă decât moartea, şi prin urmare atâta timp cât voi trăi eu, viaţa sa nu va fi în pericol. Am pus lângă dânsul un supraveghetor, care este sclavul meu. Omul acesta are ordinul să-l ucidă pe Ivan cu o lovitură de pumnal dacă vor trece treizeci şi şase de ore fără să mă fi văzut.

Baccarat făcu un gest dureros de descurajare.

— Dar ucide-mă acum!... De ce nu mă ucizi?... zise Vasilika triumfătoare.

Şi sculându-se adăugă:

— Cred, doamnă, că după cele ce s-au petrecut între noi, nu mai pot rămâne în casa dumitale. Voi pleca mâine dimineaţă. Şi de vreme ce vrei război, război să fie!...

— Ne vom lupta fiecare cu armele noastre, răspunse Baccarat.

— Cu arme egale, zise Vasilika cu ironie, căci, ca şi mine, dumneata care îl ai de complice pe Rocambole, nu vei putea să apelezi la ajutorul poliţiei franceze.

Pe când pronunţa aceste cuvinte, uşa sufrageriei se deschise şi un om plin de sânge, cu ochii roşii, cu părul în dezordine, intră şi veni să se arunce la picioarele Vasilikăi, murmurând:

— Răzbună-mă, stăpână!... răzbună-mă!...

— Ridică-te, îi zise Vasilika, şi dacă vreodată vei avea îndrăzneala să te plângi pentru cele ce ţi s-au întâmplat vei muri sub loviturile biciului.

În acelaşi timp întinse mâna contesei Artoff.

— La revedere, doamnă contesă, îi zise ea.

Şi se retrase.

— Ţine-te bine, îi răspunse contesa Artoff, în momentul în care trecea pragul.

— Fii liniştită, răspunse Vasilika întorcându-se.

Şi cele două femei schimbară o privire asemănătoare cu scânteierea a două săbii, încrucişate sub bătaia arzătoare a soarelui de vară.

Capitolul XV

După ce cinase la *„Café-Anglais”* în tovărăşia unor tineri zgomotoşi, Clorinde se întorcea acasă.

Cine era Clorinde?

Unul dintre acel strălucitori şi efemeri fluturaşi, pe care Parisul îi vede apărând dintr-o dată, pe neaşteptate, într-o seară, la rampa unui teatru.

Una dintre acele femei de teatru, care n-au alt talent decât strălucitoarea lor frumuseţe.

O rază mai vie de lumină, un pumn mai mult de aur, şi scena e părăsită fără regrete, cum fără entuziasm fusese îmbrăţişată; vântul mizeriei le ia cu sine, îndată ce se arată prima zbârcitură sau primul fir de păr alb.

Clorinde era acea femeie pe care doctorul Lambert o întâlnise în Champs-Élysées şi pe care Ivan o luase drept Madeleine.

Oricât de neverosimil ar părea lucrul acesta, Clorinde semăna foarte bine cu Madeleine.

Avea acelaşi obraz de un oval curat şi plin de farmec, acelaşi păr blond bogat, aceeaşi talie, acelaşi surâs.

Da, acea fiică a infernului, care în lumea pariziană era cunoscută sub numele de „Madona”, avea surâsul ce subjugă inimile.

Dumnezeu voise ca un înger să semene cu un demon; o singură deosebire era între cele două femei.

Vocea Clorindei se alterase puţin din pricina lungilor nopţi de orgii şi de nesomn.

Aşadar, Clorinde se întorcea acasă. O prietenă o întovărăşea.

Amândouă se sculară de la masă, cu puţin înainte de a bate orele zece, se urcară în trăsura Clorindei, şi se îndreptară spre strada Ponthieu.

Acolo locuia Clorinde, într-un drăguţ palat, înconjurat de o curte cu o grădină.

Celebritatea Clorindei era de o dată recentă. Ea se arătase pentru întâia oară la cursele de primăvară, anul trecut şi făcuse senzaţie prin buna ţinută a trăsurilor sale, prin superioritatea cailor săi, prin excentricitatea toaletei sale, care era în acelaşi timp plină de drăgălăşenie şi de originalitate.

Brunetele îşi fac drumul mai cu greutate, mai cu încetineală; blondele, însă, urcă, se înalţă dintr-o dată, fără tranziţie. Nu există nici o poartă care să nu se deschidă larg înaintea lor.

Clorinde era blondă.

Acel mozaic omenesc, care el însuşi s-a poreclit cu numele de „Parisul elegant” şi care e compus de-a valma din oameni îmbrăcaţi cu gust şi fără gust, din rentieri milionari şi din feciori de pairi care se ruinează, se înhămase în întregime la carul frumoasei Clorinde.

Dar erau trei luni de când Clorinde refuza orice omagii.

Toţi prietenii fuseseră concediaţi şi chiar însuşi ducele de... nu fusese mai norocos.

Cu toate acestea, Clorinde obişnuia să iasă des în oraş; făcea adică o plimbare la „Bois” pe la orele două seara era la spectacole, duminica la curse.

Însă îndată ce se făceau orele zece, Clorinde dispărea.

Unde se ducea? Acasă.

Pentru a primi pe cine? Mister!

Într-o bună dimineaţă, amorul coborâse din undele eternului, în inima pătată a Clorindei.

Cel puţin aşa cum s-ar fi putut crede în seara aceea, aşa ar fi reieşit din convorbirea curtezanei cu prietena sa, o brunetă frumoasă

cu ochii albaştri, numită Fanny.

— Drăguţa mea, îi zicea Fanny, unde te vor duce toate acestea?

— Nu ştiu.

— Eşti îndrăgostită de tânărul acela?

— Ca o nebună!... E tânăr, e frumos, e distins şi plin de spirit. Şi ştii ce talentat este?

— Cam cât îi aduce pictura sa?

— Aproape nimic... Vreo zece sau douăzeci de mii de franci pe an...

— Şi dânsul se poartă violent cu tine?

— Dar nicidecum... Am avut o mică scenă şi atâta tot... Mititelul era gelos... în seara aceea l-am adorat şi am îngenuncheat în faţa lui...

— Nebună ce eşti!

— Ah!... dacă ai şti tu cât de bine e să iubeşti!...

— Fie, dar trebuie să trăim...

Clorinde suspină.

— Câţi cai ai tu? întrebă Fanny.

— Opt, îi voi vinde pe toţi.

— Bine!... Şi palatul?

— Palatul e sechestrat... îmi voi căuta un apartament drăguţ... Ce-mi pasă mie?... Vom trăi amândoi împreună; dânsul va picta, eu mă voi ocupa cu muzică.

— Şi vei ieşi în oraş pe jos?

— Oh!... n-ai idee cât de mult îmi place mie să merg pe jos...

— Şi nimeni nu te va mai saluta, nimeni nu se va mai opri pentru a-ţi da bună ziua...

— Ce-mi pasă?

— Dar şi dânsul te va părăsi...

Cuvintele acestea fură ca o lovitură de pumnal pentru Clorinde.

— Ah! nu spune asta, draga mea!... în numele cerului, taci...

Dar Fanny continuă fără milă:

— Bărbaţii sunt toţi la fel, drăguţa mea. Ei iubesc femeile numai pentru luxul şi celebritatea lor. Dacă am deveni cinstite şi sărace, dânşii s-ar gândi numai la trecutul nostru şi şi-ar zice: „Decât aşa trai, mai bine mă căsătoresc cu verişoara mea, care are o zestre de jumătate de milion, care are o familie cinstită şi care e plină de... virtuţi."

— Oh! draga mea!... murmură Clorinde; oare să fie cum spui tu?...

— Ce vârstă ai tu?

— Douăzeci de ani.

— Eu am treizeci şi doi, zise Fanny. Vezi bine că am mai multă

experienţă. Cum se numeşte drăguţul tău?...

— Carol.

— Ei bine!... Ascultă ce vreau să-ţi spun.

— Vorbeşte.

— În ziua în care nu vei mai avea cai şi palatul tău va fi vândut, în ziua în care nu vei mai avea smaralde şi safire, Carol îţi va anunţa căsătoria sa cu vreo burgheză roşcovană şi naivă.

— Taci!... taci!... murmură Clorinde.

— Dar nicidecum... Sunt prietena ta.

— Ah! dacă ai şti...

— Ce să ştiu?

— Aceleaşi lucruri le-am spus şi eu de azi dimineaţă.

— Şi ai avut dreptate.

— Şi de aceea am consimţit să primesc astă seară la orele zece un rus despre care se spune că e fabulos de bogat...

— Noroc să dea Dumnezeu!...

— Şi după aceea am fost cuprinsă de remuşcări şi am vrut să-mi schimb hotărârea.

— Ei bine!... Acum cred că-l vei primi pe rus.

— Dar Carol e în stare să mă ucidă...

— Ei aş!...

— Tu nu-l cunoşti, draga mea...

— Mai bine să mori ucisă de mâna lui Carol, decât să mori în mizerie.

— Drace!... murmură Clorinde, mă tentezi!...

În timpul acesta ajunseră acasă.

— Voi rămâne cu tine, zise Fanny; nu vreau să faci vreo prostie.

Şi trecură amândouă în seră, unde tânăra femeie îşi petrecea serile de obicei. Clorinde era foarte palidă de emoţie.

Fanny zise cameristei?

— La ce oră vine domnul Carol?

— La ora unsprezece.

— Foarte bine.

Şi adăugă râzând:

— Mai ai două ore de trăit.

Puţin după aceea un fecior aduse o carte de vizită.

Fanny o luă şi o citi:

MAIORUL AVATAR

Clorinde făcu un ultim gest de rezistenţă, dar Fanny răspunse în locul ei:

— Conduceţi-l pe domnul maior Avatar în salon. Iată un nume care

miroase de departe a ruble.

Capitolul XVI

Maiorul Avatar apăru.

Niciodată Rocambole n-avusese o figură mai atrăgătoare decât în seara aceea.

El n-avea decât treizeci şi şase de ani şi dacă ziua faţa sa arăta puţin cam obosită, noaptea la lumina candelabrelor, îşi relua toată strălucirea tinereţii.

Abia dacă i-ai fi dat treizeci de ani.

Era îmbrăcat cu o simplitate aristocratică: avea în acelaşi timp farmecul omului din lumea mare, şi acel nu ştiu ce distins, particular orientalilor din familii mari.

Fanny, văzându-l, îşi zise îndată:

„Dacă Clorinde nu-l va lăsa pe omul acesta să-i cadă la picioare, va fi o adevărată dobitoacă.”

Rocambole se înclină în faţa celor două femei, şi zise Clorindei:

— Scuzaţi-mă, doamnă, că vin aşa de târziu.

Clorinde se înclină cu oarecare stângăcie. Sufletul îi era plin de o vagă nelinişte.

Maiorul luă loc şi continuă:

— Poate pentru că sunt în ajunul unei lungi călătorii...

— Ah! domnule, zise Fanny, amestecându-se în vorbă, o asemenea plecare ar fi o adevărată trădare...

— Numai dumneata singură poţi s-o întârzii, zise Rocambole cu galanterie. Gheaţa păru ruptă.

— Adio, drăguţa mea, zise Fanny, întinzând mâna Clorindei.

— Pleci? zise aceasta cu oarecare nelinişte.

— Da, răspunse Fanny. Domnule maior, sluga dumitale.

Şi făcu o frumoasă reverenţă lui Rocambole, care la rândul său se sculă pentru a o saluta.

Clorinde nici nu mai avu timp s-o reţină; Fanny ieşise pe uşă ca o gazelă.

Atunci Rocambole îşi schimbă dintr-o dată înfăţişarea. El îşi pierdu atitudinea aceea, întotdeauna puţin cam prostească a bărbatului care suspină după o femeie.

Îşi înălţă fruntea, un fluid magnetic dominator ţâşni din ochii săi, şi Clorinde emoţionată şi neliniştită simţi că avea în faţa ei un stăpân.

— Doamnă, îi zise Rocambole, nu vom avea de vorbit multă vreme; dar aş vrea ca nimeni să nu ne deranjeze. Vei fi aşa de bună

să dai un ordin?...

— N-aştept pe nimeni la ora aceasta, răspunse dânsa cu vocea tremurătoare.

— Acum vreau să te uimesc puţin, urmă maiorul Avatar.

— Domnule...

— Eu cunosc situaţia dumitale punct cu punct. Eşti datoare o sută de mii de franci. Diamantele dumitale sunt amanetate, mobilierul sechestrat. Palatul dumitale ipotecat... Peste câteva săptămâni totul va fi vândut.

— Ah! domnule...

— Iartă-mă, reluă dânsul, pe un ton mai dulce, s-ar părea că aş fi un om de finanţe, care îţi enumeră mizeriile pentru a te specula mai bine... Dar, departe de mine asemenea gânduri...

Dânsa îl privi mirată.

— În afară de asta, continuă Rocambole, dumneata eşti îndrăgostită de un bărbat cu talent, egoist şi vanitos, ca mulţi artişti, care te va părăsi în ziua în care luxul dumitale nu va mai exista.

În spaţiul unei singure ore i se făcuse de două ori aceeaşi teribilă profeţie bietei Clorinde.

— Ei bine! reluă Rocambole, eu îţi aduc mijlocul de a-ţi plăti datoriile, de a-ţi păstra caii şi diamantele, de a-ţi răscumpăra palatul...

Maiorul Avatar îşi coborî vocea; un surâs îi flutură pe buze.

— Şi, sfârşi dânsul, de a păstra în acelaşi timp şi dragostea domnului Carol B...

Clorinde îşi înăbuşi un strigăt. Apoi îşi fixă privirea uimită asupra acelui om. Un moment fu îngrozită de figura severă a lui Rocambole.

Dar maiorul Avatar o asigură cu un cuvânt:

— Eu nu te iubesc, doamnă, zise el, şi nu am nici cea mai mică dorinţă să-ţi sărut măcar vârful unghiilor dumitale roz.

Clorinde se ridică uimită.

— Atunci, dar, domnule, ce doreşti de la mine?

El se apropie şi mai mult de dânsa şi adăugă:

— Doresc ca timp de o lună dumneata să devii instrumentul meu docil; doresc să mă servesc de frumuseţea dumitale şi de asemănarea bizară pe care o ai cu o altă femeie, pentru a atinge o ţintă misterioasă pe care o urmăresc de multă vreme.

Şi cum dânsa înţelegea din ce în ce mai puţin:

— Îţi ofer o avere întreagă, continuă Rocambole. Te las să te gândeşti până mâine dimineaţă... Vei putea să-ţi continui dragostea dumitale cu domnul Carol B... Adio, doamnă...

Şi, întinzându-i mâna, adăugă:

— Mâine, la orele nouă dimineaţa, voi fi din nou aici. Dacă nu vei dori să primeşti orbeşte propunerile mele, va fi inutil să mă mai primeşti...

Şi Rocambole plecă.

. . . .

Din strada Ponthieu până în strada Ville l'Evêque sunt numai câţiva paşi.

Rocambole ieşi pe jos de la Clorinde, şi se îndreptă spre strada Beauvau; el se opri în faţa unei case înalte, împărţită într-o mulţime de apartamente mici, lucru destul de rar într-un cartier bogat şi aristocratic. Poarta se deschise.

— Dumneata eşti, domnule Gaston? îi zise o femeie bătrână, ieşindu-i în cale.

— Da, doamnă, Duraud, răspunse dânsul.

Şi întinzându-i o cheie, bătrâna adăugă:

— Cât de cuminte eşti! Iată două zile de când te culci tot acasă...

— E adevărat!...

— Mai mult decât atât, te întorci mai devreme de ora unsprezece.

— Mă odihnesc, zise dânsul, surâzând.

Şi urcă treptele. Ajuns la etajul cinci, o luă de-a lungul coridorului şi deschizând o uşă, pătrunse într-o cameră mică, aşa de modest mobilată, încât chiar şi cel mai modest student nu s-ar fi simţit bine acolo.

Maiorul Avatar se dezbrăcă, stinse lumina şi deschizând fereastra, îşi expuse fruntea vântului răcoritor al nopţii.

Fereastra dădea într-o grădină vastă, plantată cu arbori mari, stufoşi.

Printre arborii aceştia strălucea o lumină.

Rocambole luă de pe masă un ochean şi-şi fixă cu aviditate privirea asupra acelei lumini.

Atunci fruntea sa plină de grijă se descreţi, se însenină; un surâs îi flutură pe buze, ochii i se umeziră de lacrimi.

Multă vreme rămase absorbit într-o contemplare mută. Şi aşa de absorbit era în această contemplare, încât nici nu auzi că uşa se deschisese în spatele său. O femeie intrase.

Ea înainta în vârful picioarelor şi-i atinse încetişor umărul cu mâna.

Rocambole tresări şi se întoarse.

— Vanda! exclamă dânsul.

— Da, răspunse rusoaica, eu sunt, iartă-mă că te-am tulburat, stăpâne.

Rocambole suspină adânc.

— Uite, zise el, priveşte... cât e de frumoasă!... Şi ce faţă de înger are...

Şi îi trecu ocheanul.

Iată, ce putu să vadă Vanda:

Lumina întrevăzută printre arbori pleca de la o fereastră mare, deschisă. Fereastra aceasta era aceea a budoarului unei femei.

În colţul căminului, îmbrăcată într-un capot lung, alb, cu părul despletit aruncat pe spate, într-o atitudine calmă şi senină, o femeie stătea visătoare...

Această femeie era Blanche de Chamery, vicontesă d'Asmolles, aceea pe care Rocambole o iubise ca pe o soră, şi a cărei dragoste îl făcuse să se căiască de crimele sale.

— Tu plângi, stăpâne, zise Vanda, care tresări, simţind o lacrimă arzătoare pe mâna sa.

— Da, zise Rocambole. Lacrimile îmi fac aşa de bine.

Şi închizând cu bruscheţe fereastra, murmură:

— Şi acum, condamnatule, reintră în infernul tău!... Să stăm de vorbă, Vanda... Pentru ce ai venit?

Capitolul XVII

Rocambole se apropie de masă şi aprinse din nou lumânarea.

Apoi îşi fixă privirea sa rece asupra Vandei.

— Pentru ce ai venit? întrebă dânsul din nou.

— Dar, răspunse Vanda, am venit că nu ştiu ce să mai fac? Antoinette şi sora sa sunt în strada Şerpilor, iar doamna Raynaud şi cu mama Philippe au rămas la Passy.

Apoi, în afară de asta, Agénor de Morlux a dispărut şi Antoinette e disperată. Madeleine mă roagă să-l găsesc pe Ivan... Aştept, ordinele tale, stăpâne.

— Răspunde-mi mai întâi. Ce s-a întâmplat cu Timoléon?...

— Când am tras în Chivotte, Timoléon a alergat; eu aveam pistolul în mână şi l-am îndreptat asupra lui. El m-a recunoscut şi mi-a zis:

„— Nu trage! te cunosc, eşti femeia lui Rocambole, şi nu mă voi amesteca în afacerile dumneavoastră pe viitor."

Era atât de speriat, încât am înţeles că puteam să-i acord un sfert de oră de încredere, era tocmai cât îmi trebuia pentru a ieşi din acea casă cu Antoinette. De aceea i-am ordonat:

„— Tu vei merge înaintea mea, vei deschide uşile şi mă vei conduce până la o trăsură; şi dacă voi surprinde un singur semn de

trădare, te voi ucide fără milă!.”

Timoléon tremura din tot corpul şi am înţeles atunci că putem ieşi fără frică. Antoinette îşi venise în fire şi întorcând capul, pentru a o mai vedea pe Chivotte care vărsa valuri de sânge şi se frământa în ultimele convulsii ale agoniei, se sprijini de braţul meu. Timoléon mergea înaintea noastră. Dacă Timoléon l-ar fi chemat pe portar care-i era devotat, i-aş fi omorât fără să stau la îndoială. Dar el traversă grădina fără să zică vreun cuvânt măcar, şi se mulţumi să bată la fereastra portarului. Portăreasa alergă îndată să ne deschidă. Erau orele trei după miezul nopţii. Strada Bellefond era pustie. Timoléon mergea înaintea mea la o distanţă de douăzeci de paşi. De altfel o dată ajunşi sub cerul liber, nu îmi mai era teamă de dânsul. O trăsură de stradă se întorcea spre Montmartre prin foburgul Poissonnière. Timoléon făcu un semn birjarului care se opri îndată. Apoi, se întoarse spre mine, şi-mi zise:

„— Eu nu mă pot măsura cu dumneata; n-am forţa dumneavoastră. Să nu vă mai temeţi de mine; plec.”

Eu îl priveam cu neîncredere, dar dânsul adăugă:

„— Nu vreau să dau mâine explicaţii în privinţa morţii Madeleinei Chivotte. Voi fugi!”

„— Unde te duci? îl întrebai eu.”

„— La Gara de Nord, pentru a lua trenul care pleacă la orele patru înspre Calais. Domnul de Morlux mi-a dat un acont din suma cu care ne învoisem. Mă mulţumesc şi cu atât. Bună seara.”

Şi începu să alerge ca un nebun. Eu m-am urcat în trăsură împreună cu Antoinette şi o oră după aceea eram în strada Şerpilor. Acum, trebuie să mai rămânem acolo?

— Nu, zise Rocambole.

— Dar unde să ne ducem?

— Te vei întoarce în strada Şerpilor şi vei aştepta acolo până când contesa Artoff va trimite după cele două fete. Ea le va lua în casa ei, şi acolo vor fi în cea mai deplină siguranţă. Acum să vedem unde poate să fie Agénor?

— Îţi aminteşti, zise Vanda, cu o oră înainte de arestarea ta, l-ai trimis la tatăl său?

— Da.

— Ei bine!... din momentul acela tânărul n-a mai fost zărit nicăieri!...

— Lucrul acesta mă uimeşte.

— De ce?... Tatăl său l-o fi închis undeva?

— Nu, zise Rocambole, baronul Philippe de Morlux îşi iubeşte copilul. Şi, în afară de asta, îl ştiu chinuit de remuşcări şi n-ar fi

îndrăznit.

— Şi în ziua aceea, observă Vanda, vicontele Carol nu sosise încă.

— Ai dreptate.

— Şi numai dacă nu cumva Timoléon...

Numele acesta fu ca un fulger de lumină pentru Rocambole.

— Aşa trebuie să fie, zise dânsul. Timoléon l-a răpit în timpul drumului dintre Passy şi strada Universităţii. Dar dânsul cum de nu ţi-a spus nimic în privinţa aceasta?

— Nu s-a mai gândit. Îşi pierduse cu totul capul, atât îi era de mare groaza.

— Toate acestea nu mă nelinişte sc aşa mult. Nu mă mai tem de Timoléon, cu atât mai puţin de domnul de Morlux.

— De cine te temi atunci?

— De o femeie.

Şi Rocambole, fără voie, se înfioră.

Apoi adăugă:

— Dar oricum!... voi merge până la capăt... Domnul de Morlux va fi pedepsit.

— Dar... femeia aceea? zise Vanda.

— E o rusoaică ca şi tine.

— Ah!

— E femeia care trebuia să se căsătorească cu Ivan.

— O vom învinge cu uşurinţă, stăpâne, zise rusoaica cât se poate de liniştită.

— Şi acum, adăugă Rocambole, du-te. Vreau să rămân singur.

Dar Vanda nu se mişcă.

— Stăpâne, zise ea, nu mai ai să-mi spui nimic?

— Nimic, răspunse el cu bruscheţe.

— Şi cu toate acestea eu am ghicit secretul tău...

— Taci!... îi zise Rocambole.

— Nu, nu voi tăcea pentru că ţi-am ghicit secretul; tu iubeşti, stăpâne!...

— Ai de gând să taci o dată?... întrebă dânsul furios.

— O iubeşti pe Madeleine! sfârşi dânsa.

— Nenorocito!... exclamă Rocambole; vrei să mă faci să-mi pierd capul? Vrei să mă reped la tine şi să te sugrum?...

— Voi tăcea, zise dânsa cu supunere... Oh!... nenorocire!.. Cât de mult trebuie să suferi!...

— Aceasta e pedeapsa mea! murmură Rocambole.

Ea îngenunche în faţa lui şi cu un soi de entuziasm plin de friguri, îi zise:

— Dar toate chinurile au un sfârşit... Dumnezeu te va ierta într-o

zi!...

— Du-te! repetă Rocambole.

De astă dată Vanda se supuse.

Atunci Rocambole închise uşa şi se aruncă în pat aşa îmbrăcat cum era.

Era peste măsură de obosit şi fiziceşte şi moraliceşte.

Adormi adânc şi nu se mai deşteptă până a doua zi dimineaţă.

Atunci se apropie încetişor de fereastră şi o deschise.

Îşi răcori fruntea palidă în aerul rece al dimineţii şi-şi îndreptă privirea-i avidă spre grădina ce se întindea în faţa lui.

Fereastra de la budoarul Blanchei de Chamery era închisă; fără îndoială că tânăra femeie nu se deşteptase încă.

Dar aproape în aceeaşi clipă o uşă a palatului se deschise şi un copil năvăli zgomotos în grădină, împingând un cerc înaintea lui.

Era un băieţel de vreo şase ani, cu obrazul purpuriu, cu părul blond.

Şi Rocambole, ascuns după perdea, începu să contemple copilul, care alerga vesel prin grădină, preocupat numai de cercul său.

Puţin câte puţin, faţa sa palidă şi chinuită se însenină, un surâs de fericire îi flutura pe buze.

„De ce vorbeam adineauri de pedeapsă? murmură dânsul. N-am primit oare o rază dulce de soare, o rază caldă, plină de iertare?”

Şi mult timp rămase absorbit în contemplarea copilului, aşa cum, cu câteva ore mai înainte, o contemplase şi pe mamă.

Dar, deodată, un ceas, în vecinătate, bătu orele nouă.

— Ehei! zise Rocambole tresărind, trebuie să mă gândesc la Clorinde şi să mă duc să aflu dacă acceptă sau nu propunerile mele.

Şi începu să-şi facă toaleta, cu cea mai mare atenţie.

Când termină, coborî în stradă.

Un om îl aştepta în stradă. Era Milon.

Colosul se apropie de dânsul.

— Stăpâne, îi zise dânsul, trăsura a plecat.

— Trăsura contesei Artoff?

— Da... S-a dus după cele două copiliţe şi eu te aştept cu nerăbdare...

Rocambole tresări.

— Vino cu mine, stăpâne, reluă Milon.

— De ce naiba doreşti să merg şi eu cu tine?

— Pentru ca să le vedem trecând...

— Ai nevoie de mine pentru asta, sărmane nebun?

— Dumneata ai uitat că eu n-am văzut-o încă pe Madeleine?

— Ei bine?

— Simt că mă clatin de emoţie.

— N-am timp să te întovărăşesc, răspunse cu bruscheţe Rocambole.

Şi se îndepărtă.

Milon îl urmări cu ochii până departe şi murmură:

„S-ar zice că stăpânul a devenit nebun...”

Capitolul XVIII

Domnul de Morlux şi contesa Vasilika vorbeau între patru ochi.

— Domnule, spunea frumoasa rusoaică, înainte de a merge mai departe, trebuie să ştim bine încotro ne îndreptăm şi dumneata şi eu...

Domnul de Morlux se înclină.

— Care e scopul nostru principal?... Dumneata nu vrei cu nici un preţ să restitui averea baronesei Miller fetelor sale, nu este aşa?

— Desigur, răspunse domnul de Morlux cu cinism.

Contesa surâse.

— Înţeleg bine, zise ea. Şi pentru a ajunge la acest rezultat, ai crezut că orice mijloc era bun... Mai întâi ai închis-o pe una dintre ele la Saint-Lazare, şi după ce omul acela, numit Rocambole, care este într-adevăr o putere, a scos-o de acolo, dumneata ai vrut s-o asasinezi...

Domnul de Morlux rămase nepăsător.

— Şi după asta? zise dânsul.

— În acelaşi timp, reluă Vasilika, dumneata alergai în Rusia pentru a ieşi în întâmpinarea lui Madeleine.

Vicontele se îngălbeni şi suspină.

— De două ori ai avut-o în mâinile dumitale. Ai fi putut s-o arunci de vie în ghearele lupilor care se ţineau lanţ după sania dumitale; ai fi putut s-o ucizi în timpul somnului cu un glonte de pistol în tâmplă. N-ai făcut nimic din toate acestea. Pentru ce?... Pentru că Madeleine ţi-a inspirat o patimă nebună, dumitale, om bătrân!

Domnul de Morlux suspină din nou şi mai adânc şi mai dureros.

— Te-ai întors în Franţa, continuă Vasilika. Antoinette ţi-a scăpat din nou, şi acum au doi protectori în loc de unul. Contesa Artoff le-a luat pe cele două tinere fete în casa sa; acolo sunt în siguranţă mai mare decât în cea mai teribilă fortăreaţă.

— Vai! suspină vicontele.

— Aşadar, unde am ajuns! suntem tot atât de avansaţi ca în ziua când ai început lupta. În zadar îl ţii pe nepotul dumitale închis de opt

zile. Rocambole îl va elibera, aşa cum a eliberat-o şi pe Antoinette. Şi nepotul dumitale, cu riscul de a-şi compromite numele, îţi va cere socoteală pentru moartea baronesei Miller.

Domnul de Morlux o privea pe Vasilika cu spaimă.

Dânsa continuă:

— Dumneata te-ai adresat unui intrigant de cea mai ordinară speţă, care lucra numai pentru bani. Omul acesta a fost învins; omul acesta te-a trădat!...

— E adevărat!... suspină Carol de Morlux.

— Dacă eu aş fi ieşit în calea dumitale mai înainte, continuă contesa Vasilika, ai fi ieşit învingător pe toată linia.

— Ce ai fi făcut dumneata, doamnă? întrebă vicontele.

— Un lucru foarte simplu.

— Să vedem?

— L-aş fi luat pe nepotul meu Agénor de-o parte şi i-aş fi spus: „Tu o iubeşti pe domnişoara Antoinette Miller... Foarte bine... Alege: sau mă vei găsi fără încetare în calea ta şi te vei expune să-ţi dezonorezi numele, sau va trebui să renunţi la averea ei... Eşti destul de bogat şi pentru doi... cu condiţia aceasta, nu mă opun căsătoriei tale...”

— Şi dumneata crezi?...

— Eu ştiu că tineretul este generos şi dezinteresat.

— Şi după aceea?... întrebă domnul de Morlux...

— Când un om de vârsta dumitale se îndrăgosteşte, continuă rusoaica, patima e prea violentă pentru ca să mai poată fi curabilă. Amorul se vindecă lesne la treizeci de ani, la şaizeci însă, nu se mai poate vindeca.

— Vai!... gemu domnul de Morlux.

— Dumneata ai vrut s-o ucizi pe Madeleine. Dar braţul ţi-a slăbit precum ţi-a slăbit şi inima...

— E adevărat.

— Dumneata, care de atâta vreme nu trăieşti decât pentru a păstra neatins fructul crimelor pe care le-ai făptuit, dumneata nu mai ai decât un gând, decât un scop, decât un vis... Madeleine.

— E adevărat... e adevărat!... murmură Carol de Morlux cu vocea înăbuşită.

Vasilika reluă:

— Liniştit din partea lui Agénor pe de o parte, dacă te-ai fi căsătorit cu Madeleine...

Vicontele se îngălbeni.

— Taci, doamnă!... exclamă dânsul... în numele cerului, taci!...

— De ce?

— Ştii bine că Madeleine e îndrăgostită de Ivan Potenieff.

— Dacă n-aş şti-o, aş fi eu astăzi aici?... răspunse Vasilika cu un surâs dispreţuitor.

— Ai dreptate.

— Madeleine îl iubeşte pe Ivan... Şi dacă am venit la dumneata, omul cu mâinile acoperite de sânge, eu femeia răzbunătoare, crudă, sălbatică — dacă o doreşti — dar curată, neatinsă de pata nici unei crime, am venit pentru că mi-am făcut jurământul solemn s-o despart pe Madeleine de Ivan, cu orice preţ.

— Dar ceea ce spui dumneata nu se va putea întâmpla!... Madeleine nu mă va iubi niciodată!...

— Ce nevoie ai să te iubească?... Va fi destul să se căsătorească cu dumneata.

— Niciodată nu se va învoi!... zise domnul de Morlux cu o furie înăbuşită.

— Cine ştie?

— Vei putea dumneata să ajungi la un asemenea rezultat? întrebă dânsul, aruncând o privire rătăcită contesei Vasilika.

— Ascultă-mă, continuă dânsa. Dumneata eşti un criminal, eu sunt o femeie curată. N-am nici o singură pată de sânge pe mâinile mele şi dacă vreodată vor fi pătate, vor fi numai cu sângele lui Ivan.

— Ei bine?... întrebă dânsul, fără să se supere de tonul de adânc dispreţ al contesei Vasilika.

— Eu nu doresc să fiu complicea dumitale, zise teribila femeie, dar dacă mă vei servi, îţi voi da sfaturi bune...

— Ah!

— Agénor se va căsători cu Antoinette şi va renunţa la averea fetei. Madeleine va consimţi şi ea într-o zi să devină soţia dumitale, dacă un om şi o femeie nu-ţi vor mai sta în cale. Femeia aceea este contesa Artoff şi bărbatul Rocambole.

Numele acestea produse fiori în corpul domnului de Morlux.

— Cu contesa mă însărcinez eu, urmă Vasilika. Lupta va fi lungă, înverşunată, savantă şi teribilă, dar în cele din urmă voi ieşi învingătoare, pentru că voi întrebuinţa un mijloc suprem...

— Care este acest mijloc?

— Voi face să fie rechemată în Rusia. Ea este soţia unui supus al ţarului, şi când ţarul ordonă, toată lumea trebuie să asculte.

— Aşadar, dumneata eşti puternică la Petersburg.

— Poate...

— Dar... Rocambole?

— Aceasta este treaba dumitale.

— Am luptat şi-am fost învins!...

— Pentru că n-ai ştiut să găseşti punctul slab al cuirasei.

— Ah!

— Cunoşti dumneata secretele acelui om?

— Nu.

— Rocambole e chinuit de dragoste. E o dragoste de părinte? E altfel de dragoste? Nu ştiu bine.

— Dar pentru cine?

— Pentru o femeie pe care o numise altădată sora sa; altădată, pe când se încarnase în pielea marchizului de Chamery.

— Ei bine?

— Acolo trebuie să-l loveşti... Dânsul se interesează de Antoinette şi de Madeleine... fără îndoială; dar interesul pe care-l poartă acestor două fete nu e decât rezultatul căinţei sale. E o misiune pe care şi-a impus-o şi atâta tot. Dar dacă vicontesa d'Asmolles ar fi în pericol... o!... atunci vei vedea...

— Dar ce pericol?...

— Vreo nenorocire mare...

— Ce-ar putea să i se întâmple?

— Asta e treaba dumitale, nu a mea, răspunse Vasilika mereu mândră şi dispreţuitoare.

— Dar...

— Nu vei fi acum la cea dintâi crimă a dumitale, nu-i aşa?

Şi izbucni într-un hohot diabolic.

Domnul de Morlux fu cuprins din nou de tremurul acela teribil, care-l cuprindea ori de câte ori pronunţa cineva numele lui Rocambole.

— Doamna d'Asmolles e căsătorită, urmă Vasilika; dânsa are şi un copil...

— Ei bine?

— Caută!... Contele ar putea să aibă vreun duel... copilul ar putea să dispară...

— Doamnă...

— Caută!... aceasta este treaba dumitale, nu a mea, zise Vasilika.

Vicontele simţi cum i se zbârleşte părul în creştetul capului.

— Ah! zise dânsul, dumneata, ai un geniu infernal, doamnă!

— Îl iubeam pe Ivan ca o nebună şi acum îl urăsc cu o furie egală!... Numai patimile violente pot dezvolta imaginaţia. La revedere, domnule viconte.

Şi făcu un pas spre uşă.

— Când ne vom mai vedea, doamnă?... zise domnul Morlux, conducând-o.

— Mâine.

— La aceeaşi oră?

— Poate.

Şi ieşi.

Domnul de Morlux se lăsă să cadă pe un scaun, şi luându-şi capul în mâini, îşi repetă vorbele sinistre ale contesei Vasilika:

„Pentru a-l paraliza pe Rocambole, trebui ca Blanche de Chamery să fie lovită de vreo nenorocire mare. Soţul ei ucis într-un duel. Copilul ei să dispară...”

Vicontele Carol de Morlux trebuia să ia o hotărâre.

Capitolul XIX

Contesa Vasilika plecase de mai bine de o oră şi domnul de Morlux stătea mereu absorbit în reveria în care îl lăsaseră cuvintele rusoaicei.

Sunetul clopoţelului îl făcu să tremure.

Era abia ora şase dimineaţa, şi domnul de Morlux nu primea niciodată vizite înainte de amiază.

Vizita contesei era o excepţie.

Un fecior intră.

— Domnule viconte, îi zise dânsul, o tânără fată, care pare foarte emoţionată, cere să vă vorbească numaidecât.

Domnul de Morlux se sculă înspăimântat:

— Unde este dânsa?

— În salonaşul de jos.

— Ţi-a spus numele ei?

— Mi-a spus că pot să-l anunţ pe domnul viconte că a sosit de puţină vreme din Rusia.

Domnul de Morlux începu să tremure ca un copil.

— Vin îndată, zise el; du-te de o anunţă.

Cameristul ieşi şi domnul de Morlux trecu în camera sa de toaletă.

Apoi se îndreptă spre micul salonaş.

Când puse mâna pe clanţă pentru a deschide uşa, se opri tremurând. Inima îi bătea cu violenţă.

O clipă stătu la îndoială.

Cine era oare femeia care îl aştepta în camera aceea ?

Cine era oare femeia care se întorcea din Rusia?

Domnul de Morlux făcu o sforţare violentă pentru a se calma şi deschise uşa.

În prag rămase înlemnit, cu gura căscată, ca un prost.

O fată tânără, cu ochii încă plini de lacrimi, şi care părea în prada unei teribile surescitări nervoase, era înaintea lui.

— Madeleine! exclamă domnul de Morlux.

— Da, Madeleine, răspunse dânsa încetişor ca şi cum i-ar fi fost teamă să deschidă mai bine gura.

Era, fără îndoială, aceeaşi persoană pe care domnul de Morlux o scăpase din gura lupilor; aceeaşi pe care o răpise leşinată din castelul intendentului Neculai Arsoff.

Aceeaşi, în sfârşit, pe care voise s-o ucidă în mijlocul unei câmpii în acea noapte în care demonul, numit Rocambole, îi ieşise în cale.

Ea întinse mâinile spre dânsul, rugătoare, sfârşită...

— Iartă-mă, murmură ea, scapă-mă...

Aceste cuvinte îl uimiră încă şi mai mult pe domnul de Morlux. Cum?... Femeia aceea, care îl ştia ucigaşul mamei sale, şi cel mai crud duşman al său, putea să vină la dânsul ca la un salvator!

Ea se duse să închidă uşa, care era pe jumătate deschisă, apoi se întoarse spre viconte şi-i zise:

— Ascultă-mă.

Şi cum dânsa îi întinsese amândouă mâinile, el i le luă, o atrase spre o canapea şi o făcu să stea jos. Apoi îi făcu curaj şi zise:

— Să vedem... linişteşte-te... vorbeşte!

— Domnule viconte, îi zise Madeleine, dumneata m-ai scăpat de moarte, nu-i aşa?

— E adevărat.

— Dumneata m-ai luat sub protecţia dumitale, m-ai apărat, şi mi-ai făgăduit că-l voi regăsi pe Ivan?

— Da, aşa este.

— Într-o noapte, dumneata m-ai răpit din castelul acela, în care eram împreună şi eu te-am luat pe dumneata, salvatorul meu, drept un ucigaş şi un mizerabil.

— E foarte adevărat şi asta.

— M-ai aruncat într-o sanie şi eu am leşinat. Ce s-a mai petrecut după aceea? N-am ştiut niciodată. Doar atâta ştiu că atunci când mi-am revenit, când am deschis ochii din nou, dumneata nu erai lângă mine.

— Oh!

— Alături de mine, în locul dumitale, l-am văzut pe acel pretins negustor german şi pe soţia sa. Oamenii aceia pe care îi cunoşteam de două zile, îmi umpluseră capul cu o mulţime de lucruri; îmi povestiseră nişte întâmplări teribile.

— Da? întrebă domnul de Morlux cu vocea înăbuşită.

— Dacă i-aş crede pe dânşii, dumneata ai fi otrăvit-o pe mama mea, dumneata ai fi hoţul unei averi mari, averea mea şi a surorii mele...

— Şi pe urmă? întrebă vicontele în prada celei mai teribile nelinişti?

— Dumneata ai vrut să mă asasinezi şi pe mine, aşa după cum ai încercat s-o asasinezi şi pe sora mea...

Madeleine izbucni în lacrimi.

— Sărmana mea surioară, murmură dânsa, oamenii aceia au înşelat-o, au fascinat-o aşa de bine, încât a ajuns să-i creadă.

— Da? zise domnul de Morlux, ridicând capul.

— Cum i-am crezut şi eu la început, cum îi crede pe cuvânt şi un bătrân servitor al mamei mele, numit Milon.

— Şi acum, de ce nu-i mai crezi şi dumneata?

— Pentru că am aflat cine erau oamenii aceia.

— Ah!

— Femeia este o fată pierdută, o aventurieră care purta altădată numele de Nichette.

— Şi bărbatul?

— Bărbatul este un ocnaş evadat de la Toulon, un ucigaş, un tâlhar, un asasin, un mizerabil numit Rocambole.

Domnul de Morlux era din ce în ce mai uimit; dar în acelaşi timp începuse să-şi domine emoţia şi-şi regăsise toată prezenţa sa de spirit.

Madeleine reluă:

— Ştii dumneata unde ne-au dus dânşii, pe sora mea şi pe mine?

— Nu.

— La o fostă curtezană numită odinioară Baccarat, pe care un nebun a făcut-o contesă. Astăzi se numeşte contele Artoff.

— Dar e vecina mea! zise domnul de Morlux.

— Da, şi când am ştiut pe ce mâini am încăput, m-am gândit îndată la dumneata, am deschis bine ochii, m-am luminat, şi am venit aici, pentru ca să te rog să mă salvezi!

Era atâta sinceritate şi în acelaşi timp atâta spaimă în vocea tinerei fete, încât, domnul de Morlux nu stătu la îndoială nici un moment.

Fata aceea pe care o avea în faţa lui era Madeleine.

Madeleine îmbrăcată încă tot cu aceeaşi blană de călătorie, pe care o avea în hanul „Sava”.

Domnul de Morlux nu văzu, nu înţelese decât un singur lucru: că Madeleine fusese cuprinsă de neîncredere, din pricina faptului că Baccarat şi Vanda fuseseră femei uşoare altădată, iar Rocambole era un ocnaş evadat.

Şi cum biata fată părea că i se lasă în voie, dându-i toată încrederea, domnul de Morlux răspunse:

— Bine ai făcut că ai venit la mine.

— Oh! exclamă dânsa, mă vei apăra?

— Te voi lua sub protecţia mea, şi voi fi pentru dumneata un adevărat tată.

Dânsa îl privi cu oarecare neîncredere; era în acelaşi timp o privire copilărească, o privire plină de farmec.

— Şi când mă gândesc, murmură dânsa, că un moment am putut să cred...

Vicontele surâse.

— Copila mea, zise dânsul, îţi voi explica totul în câteva cuvinte.

— Oh! vorbeşte...

— Dumneata eşti nepoata mea.

Dânsa scoase un strigăt.

— Aşadar e adevărat!

— Numai că, n-am otrăvit-o eu pe mama dumitale. Mama dumitale n-a murit otrăvită; ea a murit subit, în urma unei nevralgii violente. Indusă în eroare de către Milon, un mizerabil care a petrecut zece ani în închisoare, mama dumitale îşi pierduse încrederea în noi, şi de aceea v-a ascuns pe amândouă... Sunt cincisprezece ani de când vă căutăm în toate părţile.

— Dumnezeule! exclamă dânsa. Dar... averea aceea.

— Averea există şi sunt gata să v-o dau în primire.

— Mie?

— Dumitale şi surorii dumitale.

— Aşadar, nu eşti dumneata acela care ai provocat arestarea bietei Antoinette?

— Acesta este un complot infam al lui Milon, şi al complicelui său Rocambole.

— Ah! exclamă tânăra fată, bănuiam eu că aşa trebuie să fie. Numai sărmana mea surioară nu vrea să deschidă ochii.

— O voi determina eu să-i deschidă.

— Când?

— În ziua când se va căsători cu Agénor, în ziua când dumneata te vei căsători cu Ivan Potenieff.

Madeleine îşi aruncă braţele în jurul gâtului domnului de Morlux care se simţi tremurând de bucurie şi de voluptate.

— Ah! cât eşti de bun, unchiule! zise ea.

În acelaşi timp domnul de Morlux îşi zicea încetişor, în sine:

„Haida de!... iată că întâmplarea îmi vine în ajutor. Lupul a pus din nou mâna pe miel, şi de data asta nu-i va mai da drumul!”

Capitolul XX

Ce se întâmplase cu domnul Agénor de Morlux?

De patru zile de când Rocambole era liber, el îl căută în zadar în toate părţile.

După cum ne reamintim, Rocambole părăsindu-l pa Agénor, îi zisese:

— Du-te la tatăl dumitale, şi declară-i că dacă Antoinette nu va fi regăsită, te vei împuşca.

Antoinette fusese regăsită, dar Agénor nu era nicăieri, Agénor dispăruse.

Rocambole îşi mobilizase toţi oamenii săi în căutarea lui şi nici unul nu-i aducea vreo veste bună.

De mult timp, pentru toţi amicii săi de la clubul Asperges, şi chiar pentru domnul de Mauleon, existenţa lui Agénor era un mister. Dar de opt zile, misterul lua proporţia unei enigme; Agénor nu mai fusese văzut deloc.

Aşa încât trebuie să vă spunem ce i se întâmplase.

Când Vanda îi răspunse lui Rocambole că Timoléon trebuie să se fi ocupat de Agénor, ghicise adevărul.

Într-adevăr pe când poliţia îl prinsese pe maiorul Avatar, Timoléon supraveghea mica casă de la Passy.

Agénor se urcase într-o birjă ce cobora spre Trocadéro; tocmai când ajungea la podul Alma o altă trăsură se încrucişa cu a sa.

Din trăsura aceea au izbucnit, nişte ţipete ascuţite; în acelaşi timp, birjarul dădea semne de nelinişte şi un om cu părul alb scoase capul pe uşa cupeului şi chemă în ajutor.

Agénor se oprise. El sări din trăsură şi alergă spre bătrân.

Acesta îi zise:

— Domnule, în numele cerului, oricine ai fi, ajută-mă.

Agénor putu atunci să vadă în trăsură, o femeie tânără, care se zbătea în prada unor spasme nervoase.

— E fiica mea, zicea bătrânul.

Tânăra femeie îşi frângea mâinile, scrâşnind din dinţi; s-ar fi zis că era o epileptică cuprinsă de un atac.

Oricât de grăbit era să ajungă la tatăl său, oricât da neliniştit, oricât de chinuit era, Agénor nu putea să-i lase pe cei doi oameni într-o asemenea situaţie.

— Domnule, îi zise bătrânul, eu mă numesc colonelul Guépin. Această nenorocită este fiica mea. Sunt trei ani de când a fost atinsă de această boală teribilă. Ieşeam din casă, căci stăm aproape de aici, strada Chaillot. Accesul a cuprins-o pe neaşteptate, şi când este în

starea aceasta, vorbeşte mereu numai de sinucidere.

Într-adevăr, domnişoara Guépin, vechea noastră cunoştinţă — căci dânsa era — striga:

— Vreau să mă omor!... Lăsaţi-mă să mor!...

— Domnule, zise Agénor, nu pot să vă părăsesc într-o asemenea situaţie. Vă voi ajuta s-o conduceţi pe fiica dumneavoastră acasă.

Şi fără cea mai mică bănuială, se urcă în trăsura bătrânului, strigând birjarului său să-l aştepte.

Abia se urcase dânsul în trăsură, şi domnişoara Guépin păru că se mai linişteşte puţin.

Frumoasa brunetă nu mai vorbea acum de sinucidere, ba chiar, nici nu mai făcea spume la gură.

Puţin câte puţin, ochiul ei îşi pierdu expresia rătăcită şi teribilă.

— Domnule, îi zise atunci colonelul Guépin, cum voi putea să-ţi arăt toată recunoştinţa mea?

Agénor nu răspunse.

El voia cât mai repede să ajungă în strada Chaillot, la domiciliul colonelului.

Agénor se gândea la Antoinette şi o furtună clocotea în inima sa.

Trăsura se opri. Agénor coborî cel dintâi; erau în faţa unei case cu aspect modest.

— Aici este, zise colonelul.

Dar pe când Agénor saluta şi se pregătea să se îndepărteze, domnişoara Guépin îşi dădu ochii peste cap şi începu să ţipe din nou.

— Ah! Dumnezeule! exclamă colonelul disperat, accesul o cuprinde iarăşi, şi eu sunt singur...

Agénor nu mai putea să plece.

O luă pe domnişoara Guépin în braţe, pe când colonelul plătea birjarului şi-i dădea drumul.

Colonelul deschise poarta şi trecu înainte; Agénor cu domnişoara Guépin în braţe îl urmărea de aproape.

Dacă Agénor ar fi fost mai stăpân pe mintea lui, dacă ar fi fost mai puţin preocupat, înfăţişarea acelei case l-ar fi uimit.

Casa părea că nu fusese locuită multă vreme. Colonelul deschise o a doua uşă şi intrară într-un coridor.

Acum, domnişoara Guépin, care era o fată destul de viguroasă, se smuci din braţele lui Agénor şi începu să alerge strigând:

— Sufăr prea mult; mă duc să mă arunc în puţ.

— Ah! Dumnezeule! exclamă colonelul.

Dar Agénor pornise în fugă după domnişoara Guépin.

În capătul coridorului, nu era un puţ, după cum s-ar fi putut crede, ci o cameră dominată de întuneric, în care domnişoara Guépin intră

alergând.

Agénor merse după dânsa, şi se trezi deodată în mijlocul celui mai profund întuneric.

Dar, cu toate acestea, avusese timpul s-o cuprindă pe domnişoara Guépin de mijloc.

Şi, în momentul în care dânsul credea că o scapă dintr-o primejdie de moarte, tânără şi viguroasa fată a colonelului se întoarse spre dânsul, îl apucă de gât şi-l strânse cu putere.

Colonelul venea pe la spate.

Totul se petrecu într-o clipă.

Agénor, surprins, cufundat în întuneric, fu trântit la pământ şi legat ţeapăn.

— Şi acum, mai du-te de-o regăseşte pe Antoinette, strigă domnişoara Guépin râzând.

. . . .

Peste opt zile, în aceeaşi casă din strada Chaillot, în care îl condusese pe Agénor, domnul colonel Guépin zicea fiicei sale:

— Sunt patru zile de când nu l-am mai văzut pe Timoléon.

— Adică, din seara aceea, în care domnul de Morlux i-a numărat banii.

— Nu cumva ne-a tras pe sfoară? zise colonelul.

— Nu, zise domnişoara Guépin, dar poate că planul lui n-a reuşit.

— Cum asta?

— Poate că celălalt a evadat.

Celălalt era Rocambole.

— Pe onoarea mea! zise colonelul, sunt trei zile de când aşteptăm cele treizeci de mii de franci făgăduiţi. Dacă nici astă seară nu vor sosi...

— Ei bine?

— Voi da drumul păsării...

— Lui Agénor?

— Desigur.

— Tăcere! zise domnişoara Guépin, sună cineva.

Într-adevăr, se auzise soneria.

— Dânsul trebuie să fie, fără îndoială.

Şi domnişoara alergă să deschidă.

Dar nu era Timoléon, ci un factor poştal.

Lucru uimitor, pentru că nici colonelul, nici fiica sa n-aveau de unde să primească scrisori la acel domiciliu improvizat.

Factorul aducea o scrisoare cu ştampila Londrei.

Domnişoara Guépin exclamă:

— E scrisul lui Timoléon!

— A plecat!... murmură colonelul.

Tatăl şi fiica se priveau uimiţi.

— Nu îndrăznesc să deschid scrisoarea aceasta, zise domnişoara Guépin.

— Drace! răspunse colonelul, cu o ironie amară, scrisoarea are nişte proporţii destul de mici, pentru ca să putem fi siguri că nu conţine deloc valori.

— Şi-a râs de noi, zise frumoasa brunetă.

— Ca de nişte copii! adăugă colonelul.

Domnişoara Guépin rupse plicul cu bruscheţe şi citi:

„Dragii mei,

puteţi face cu domnul Agénor ce veţi pofti; e treaba voastră.

Eu m-am retras şi nu mă mai amestec în afacere.

Timoléon”

Scrisoarea căzu din mâinile domnişoarei Guépin.

— Ei bine, zise colonelul, dânsul are dreptate. Agénor va plăti totul.

Domnişoara Guépin se înfioră.

Capitolul XXI

Urmă un moment de tăcere între colonelul Guépin şi fiica sa.

— Să vedem tată, zise aceasta din urmă, ce socoţi dumneata să faci?

— Un lucru foarte simplu.

— Să vedem...

— Îi vom vinde lui Agénor libertatea cu o sută de mii de franci.

— Dar el n-are atâţia bani la dânsul.

— Ce are a face?... Va plăti în cele din urmă.

— Eşti prea naiv, tată.

— De ce?

— Agénor, îndată ce va ieşi de aici, în loc să se ducă la bancă, se va duce la comisarul de poliţie.

— Dacă aş şti una ca asta, l-aş ucide.

— Un omor fără nici un folos, tată.

— Atunci, ce să facem?

— Îţi voi spune eu...

— Ah! vorbeşte, zise colonelul, privindu-şi fiica cu nesaţ.

— Eu nu ştiu bine ce s-a petrecut, dar mi se pare că ghicesc. Altfel Timoléon n-ar fi plecat la Londra.

— Ei bine!... ce s-a întâmplat?

— Rocambole trebuie să-l fi indus în eroare pe judecătorul de instrucţie! i-o fi dovedit clar ca lumina zilei că se numeşte Avatar şi este maior.

— Bine!... Şi pe urmă?

— După aceea probabil că a regăsit-o pe Antoinette, a eliberat-o...

— Foarte bine.

— Şi Timoléon, cuprins de spaimă, a fugit.

— Toate acestea n-au nici o legătură cu Agénor.

— Te rog să mă ierţi. Sunt opt zile de când îl ţinem pe nenorocitul acesta închis în pivniţa casei noastre. Mai întâi a vrut să moară de foame; pe urmă s-a învoit să mănânce.

— Ce-ţi spune dânsul când îi duci mâncarea?

— Nimic, răspunse domnişoara Guépin. Se pare că tânărul acesta nici nu mai poate pronunţa alt cuvânt decât numele Antoinettei.

— Undei vrei să ajungi tu?

— Vreau să-ţi spun că trebuie să aflăm unde este Antoinette.

— Şi pe urmă?

— După ce o vom găsi, mă însărcinez eu de restul.

— Dar cum s-o găsim?

— Voi face o mică plimbare prin Paris. Peste o oră voi fi înapoi.

Şi domnişoara Guépin se pregătea să iasă, când se auzi pentru a doua oară clopoţelul.

Colonelul se apropie de fereastră şi-l recunoscu îndată pe vizitator.

Era Polyt.

Polyt, acela care, după cum am văzut, căzuse în puterea Vandei şi a frumoasei Marton. Polyt era foarte supărat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă colonelul.

— Ce este, nu e bine, răspunse Polyt. Rocambole e liber şi trebuie să spălăm putina.

— Da... dar mititica...

— Au luat-o cu dânşii. Am fost prizonierul lor timp de două zile, prizonierul a două femei, care şi-au bătut joc de mine ca de un copil! strigă Polyt cu mânie.

Colonelul şi fiica sa se consultară din priviri.

— Ai rămas la fel de îndrăzneţ ca şi înainte? întrebă domnişoara Guépin.

— Nu mai ştiu, zău... Cele două femei m-au demoralizat cu totul...

— Dar, în sfârşit, ne putem încrede în tine pentru o lovitură de cuţit?... E vorba de un câştig de o mie de franci.

— Se face, răspunse Polyt.

— Atunci, reluă frumoasa brună, lăsaţi-mă o clipă.

Şi aprinse o lumânare.

— Unde te duci? întrebă colonelul.

— Să negociez un împrumut de o sută de mii de franci, răspunse dânsa râzând.

. . . .

De şapte zile, domnul Agénor de Morlux trecuse prin toate fazele disperării, prin toate torturile morale prin care poate trece un om îndrăgostit, un om care iubeşte şi nu ştie dacă femeia iubită este moartă sau vie.

Surprins în mijlocul întunericului, trântit la pământ, legat, Agénor se credea jucăria unui vis urât.

Dar simţul realităţii îi reveni îndată când o auzi pe domnişoara Guépin strigându-i cu vocea ironică:

— Acuma caut-o pe Antoinette!

Atunci, Agénor înţelese totul.

Oamenii care provocaseră dispariţia tinerei fete, îl ţineau şi pe dânsul în puterea lor.

„Ce voiau de la el?... Ce voiau de la Antoinette?...”

Aceasta era dubla problemă, care tot nerezolvată rămase după şapte zile de reflecţie şi după şapte nopţi de insomnie.

Duşmanii Antoinettei erau acum şi duşmanii săi; şi acum Agénor îi cunoştea pe aceşti duşmani... Erau agenţii secreţi ai unchiului său, agenţii acelui mizerabil Carol de Morlux, care era frate cu tatăl său.

Omul care o omorâse pe baroneasa Miller avea să se dea îndărăt în faţa unei noi crime?

Desigur că nu.

La început se zbătuse, urlase ca o fiară sălbatică prinsă în cursă; apoi, încercase să-şi rupă legăturile.

Încercare zadarnică! Apoi căzuse într-un fel de lâncezeală morală şi fizică.

Puţin câte puţin, Agénor simţea cum inteligenţa îi slăbeşte, şi dacă acea stare de lucruri mai continua încă multă vreme, fără îndoială că va înnebuni.

Când poarta închisorii sale improvizate se deschise şi domnişoara Guépin apăru, el nici nu se osteni măcar să se întoarcă. O dispreţuia atât de mult pe fata aceea încât îi era scârbă s-o şi privească.

Dar dânsa îşi puse lumânarea jos, şi apropiindu-se de el, îi zise:

— Domnule, am venit să-ţi redau libertatea.

Cuvintele acestea avură un efect magic.

Un fulger străluci în ochii lui Agénor; bietul tânăr se ridică cu greutate, privind-o cu o aviditate plină de friguri.

Dânsa rămase în faţa lui foarte liniştită şi continuă:

— Nu numai că îţi aduc libertatea, domnule, dar îţi voi spune încă, unde vei putea s-o găseşti pe logodnica dumitale Antoinette Miller, sănătoasă şi neatinsă.

Agénor scoase un strigăt de bucurie.

Domnişoara Guépin urmă:

— Îmi vei mai da voie, domnule, să-ţi explic captivitatea dumitale de o săptămână, să te lămuresc în privinţa conduitei tatălui meu şi a mea, faţă de dumneata.

Şi cum Agénor o privea cu neîncredere, ea adăugă:

— Noi nu suntem agenţii nimănui, domnule de Morlux.

Agénor părea şi mai uimit încă, în urma acestor complicaţii.

Frumoasa brună continuă cu cinism:

— Tatăl meu împreună cu mine, am fondat o industrie, care pe drept cuvânt ar putea fi numită şantajul amorului. Avem numeroşi agenţi în toate părţile şi facem afaceri destul de frumoase. Domnişoara Antoinette îţi fusese răpită; noi am găsit de cuviinţă să te punem la închisoare cugetând că în ziua când vom afla ce s-a întâmplat cu logodnica dumitale, vei fi fericit să poţi număra, neînsemnata sumă de o sută de mii de franci.

Pe când dânsa vorbea astfel, Agénor îşi regăsise toată prezenţa de spirit.

— Sunteţi nişte mizerabili! zise el.

Dânsa surâse.

— Nu voi răspunde la insultele acestea, domnul meu... N-avem aşa de multă vreme de pierdut.

— Şi dacă vă dau suta de mii de franci pe care o vreţi?

— Îţi vom dezlega mâinile şi picioarele.

— Şi mă veţi lăsa să plec?

— Fără îndoială.

— Şi îmi veţi spune unde e Antoinette?

— Mai e vorbă?

— Dar nu vă gândiţi că nu pot avea o sumă aşa de mare la mine?

— Ba ne-am gândit noi...

— Va trebui să mă duc întâi pe acasă.

— Totul este prevăzut de mai înainte, răspunse domnişoara Guépin.

El o privi din nou cu neîncredere.

— Noi, urmă domnişoara Guépin, avem încredere în cuvântul dumitale, dar... ce-i în mână, nu-i minciună... Când vom primi banii, îţi vom spune unde este Antoinette.

— Fie, zise tânărul.

— Tatăl meu are un prieten, care are braţul puţin cam prea solid... Acesta se va urca în trăsură împreună cu mine şi cu dumneata şi ne vom îndrepta spre domiciliul dumitale din strada Suresnes. Trebuie să ai acolo ceva valori...

— Am câteva cupoane de bancă într-un sertar.

— Şi ne vei da banii ceruţi, nu-i aşa? Ah!... dar trebuie să te înştiinţez de un lucru.

— Ce lucru?

— Că prietenul tatălui meu îţi va împlânta cuţitul în piept, dacă vei încerca să faci un singur gest măcar, în timpul drumului.

— Dezlegaţi-mă, zise Agénor.

Domnişoara Guépin se apropie de Agénor şi se pregătea să-i taie legăturile, când deodată, se auzi o detunătură puternică.

Dânsa alergă palidă şi tremurătoare, spre uşa pivniţei. Pe când trecea pragul, răsună o a doua detunătură.

Capitolul XXII

Pentru a putea înţelege rostul celor două detunături pe care le auzise domnişoara Guépin, e necesar să ne întoarcem puţin, până la momentul eliberării Antoinettei.

Ne aducem aminte că Vanda o lăsase pe Marton lângă Polyt, adormit de băutură.

Când a doua zi dimineaţa, după ce o instalase în siguranţă pe Antoinette, Vanda se întoarse în strada Măria-Stuart, Polyt mai dormea încă.

Frumoasa Marton nu-şi părăsise nici o clipă postul.

Cele două femei se consultară.

Vanda zicea:

— Timoléon a plecat. De Polyt nu mai avem să ne temem, pentru că Polyt nu era decât un subaltern al lui Timoléon.

Dar frumoasa Marton răspunse:

— În locul dumitale, doamnă, eu nu l-aş pierde nici o clipă din vedere pe omul acesta.

— Cu toate acestea, noi nu putem rămâne aici.

— Nu, dar dacă aş avea cu mine câinele...

— Ce câine? întrebă Vanda mirată.

— Ah! ai dreptate, zise Marton, nu ţi-am vorbit niciodată despre câinele acela...

— Ce e cu dânsul?

— Tatăl meu era pantofar, răspunse Marton cu umilinţă. Dânsul avea şase copii şi un câine. Câinele acesta trebuie să fie foarte bătrân acum, dar n-are pereche în lume, în privinţa inteligenţei,

— Ei bine?

— Câinele acesta a fost dintotdeauna foarte dotat pentru spionaj...

— Cum aşa?

— Într-o zi cineva a furat o pereche de pantofi din prăvălia tatălui meu. Câinele căută toată ziua; în timpul nopţii dispăru şi noi îl crezurăm pierdut; dar a doua zi dimineaţă câinele se întoarse cu pantofii în gură. De atunci instinctele de detectiv ale câinelui se dezvoltară mereu şi în multe ocazii a dat dovezi de o abilitate cu adevărat supranaturală. Nimeni nu se pricepea să urmărească mai bine decât dânsul. El îţi descoperea urma unui om chiar dacă trecea o zi întreagă de la comiterea furtului, sau de la dispariţia cuiva.

— Şi câinele acesta mai trăieşte?

— Da doamnă, trăieşte. Şi mie îmi vine să mă duc să-l caut!

— Bine!

— Şi să i-l dau pe Polyt în pază!

— Nu te înţeleg bine...

— Oh! vei vedea... Polyt nu va mai putea să facă un singur pas, fără să ştim şi noi unde a fost.

Vanda aprobă planul frumoasei Marton.

Ea rămase lângă beţiv şi frumoasa Marton coborî în grabă, se urcă într-o trăsură şi se îndrepta spre forburgul Saint-Antoine.

Peste o oră se întorcea împreună cu câinele.

La un semn al frumoasei Marton, câinele începu să-l miroase pe Polyt cu cea mai mare atenţie.

Apoi Marton zise:

— Acum să plecăm!

Coborâră amândouă scările, şi câinele le urmă.

Ajunşi în stradă, Marton se întoarse spre dânsul, şi-i ordonă:

— Rămâi acolo.

Apoi servindu-se de o frază, care fără îndoială era cunoscută câinelui, adăugă:

— Ţi-l recomand pe domnul.

Din ziua aceea, câinele nu se mai dezlipi din cartier şi nu-l pierdu nici o singură clipă din vedere pe Polyt.

Acesta din urmă fu beat timp de patruzeci şi opt de ore; apoi când

se trezi, se gândi la Antoinette şi se duse în strada Bellefond.

Portarul îi zise că Timoléon nu era acolo.

Atunci dânsul se întoarse şi se îmbătă din nou.

Marton trecu pe acolo şi fluieră căţeluşul, care trăia, de două zile din mila trecătorilor.

— Unde este domnul acela? întrebă dânsa.

Câinele o conduse la negustorul de vinuri din colţ.

Marton îl zări pe Polyt care bea singurel într-un colţ al sălii...

— Foarte bine, zise ea, supraveghează-l tot timpul.

Şi plecă.

După ce Rocambole îl căutase în zadar, pe Agénor, după ce se convinse că tânărul nu mai apăruse deloc în strada Universităţii, Vanda îşi aduse aminte de căţeluş.

Marton îi zise:

— Polyt trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu domnul Agénor.

Într-adevăr Polyt se întorsese a doua oară în strada Bellefond.

Acolo, portarii, neliniştiţi de îndelungata lipsă a lui Timoléon, stricaseră uşa şi dăduseră peste cadavrul Madeleinei Chivotte.

Atunci Polyt, înspăimântat, o luase la fugă.

Apoi, se gândise că era bine să-l înştiinţeze pe pretinsul colonel şi pe fiica acestuia.

Restul e uşor de ghicit: doi oameni sosiră în strada Chaillot, călăuziţi de câine.

Era tocmai momentul în care domnişoara Guépin îi propunea lui Agénor să-i redea libertatea, în schimbul unei biete sute de mii de franci.

Cei doi oameni sunară; colonelul veni să le deschidă.

Unul dintre ei, îi zise:

— Domnule, mă numesc Rocambole, şi trebuie să mi-l redaţi fără întârziere pe domnul Agénor de Morlux.

Colonelul se retrase în fugă, apucă, două pistoale şi le descărcă asupra celor doi oameni.

Dar colonelul nu era un bun ţintaş şi gloanţele trecură fără să-i atingă.

Milon se repezi la colonel şi-l trânti la pământ.

Cât despre Polyt, numele lui Rocambole a fost suficient pentru a-l îngrozi.

Domnişoara Guépin, urcase înspăimântată, fu apucată de Rocambole care o strânse în braţele sale nervoase, zicându-i:

— Va trebui frumoasa mea, să faci şi mătăluţă cunoştinţă cu Saint-Lazare.

Câteva momente după aceea Agénor era eliberat.

Capitolul XXIII

Domnul Carol de Morlux nu mai auzise vorbindu-se de Vasilika vreo trei zile.

De altfel, în timpul acestor trei zile, domnul de Morlux nici n-avusese timp să respire.

Acea patimă nebună îl cuprinsese din nou.

De trei zile Madeleine era în casa lui.

Madeleine tremurătoare, emoţionată, întrebând la fiecare pas de Ivan de Potenieff şi înfiorându-se când auzea numele lui Rocambole.

Domnul de Morlux dădea oamenilor săi tristul spectacol al unui bătrân înamorat.

El părea că o tratează pe Madeleine ca pe nepoata sa, dar privirile îi dezminţeau vorbele, şi violenţa patimii sale se vedea de la distanţă.

Madeleine părea că nu bagă de seamă lucrul acesta.

Ea vorbea mereu despre Ivan şi bunul ei unchi îi făgăduia că în curând îl va regăsi.

Vicontele o găzduise în cel mai frumos apartament al palatului.

De trei zile croitoresele şi modistele se perindau prin sălile palatului.

Dar Madeleine nu voia să iasă deloc din casă.

— Nu mă voi arăta decât la braţul lui Ivan, zicea tânăra fată.

Domnul de Morlux era adeseori în prada unor gânduri vinovate; dar tânăra fată se închidea aşa de bine în apartamentul ei, încât n-ar fi putut să pătrundă la dânsa, fără scandal.

Şi apoi, omul acela voia să fie iubit... Şi pentru aceasta trebuia ca Ivan să fie pierdut pentru totdeauna în ochii Madeleinei, dar mai trebuia ca şi dânsul să aibă o purtare corectă faţă de tânără fată.

După trei zile de lupte continue, vicontele de Morlux se gândi la aliata sa, blonda Vasilika.

Îi scrise câteva cuvinte.

O oră după aceea, Vasilika sosea.

— Ei bine! îi zise dânsa, cu un surâs rece, te-ai hotărât, ai ales?

— Nu m-am gândit la nimic, zise domnul de Morlux.

— Cum asta?

— Nu m-am gândit decât la Madeleine.

— Ai revăzut-o?

— Dânsa este aici.

— Aici? întrebă Vasilika uimită.

Domnul de Morlux îi povesti atunci ce se întâmplase. Dar Vasilika

îl asculta cu neîncredere şi-i zise:

— Eşti sigur, domnule, că n-ai înnebunit?

— Să înnebunesc!...

— Sau că nu vizezi?

— Vezi bine că sunt treaz.

— Atunci, poate că ai fost înşelat...

— Cum?... întrebă domnul de Morlux, făcând un pas îndărăt.

— Femeia care e în casa dumitale, e într-adevăr Madeleine?

— Dar... fără îndoială...

— N-ai auzit dumneata vorbindu-se despre o oarecare femeie, numită Clorinde, care seamănă foarte bine cu Madeleine?

Domnul de Morlux se îngălbeni...

— Oh! e imposibil, zise el... două femei nu pot niciodată să semene aşa de bine!...

— Dar, zise contesa, un lucru mă uimeşte...

— Ce lucru?

— Madeleine e la dumneata de trei zile, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ţi-a spus că a fugit de la contesa Artoff?

— Da.

— Şi în timpul acestor trei zile, nici Baccarat nici Rocambole nu ţi-au mai dat nici o ştire despre ilustra lor persoană?

— Nu.

— Tare aş vrea s-o văd şi eu...

— Pe Madeleine...

— Da.

Vicontele sună, un fecior apăru.

— Eşti bun s-o rogi pe domnişoara să coboare?

Feciorul ieşi; dar în aceeaşi clipă se auzi soneria.

Domnul de Morlux se apropie de fereastră şi-şi înăbuşi un strigăt.

— Ce este? întrebă Vasilika.

Un tânăr străbătuse curtea şi ajunsese la peron.

— Nepotul meu!... exclamă vicontele cuprins de groază.

Şi trase de sonerie cu violenţă.

Feciorul se întoarse în fugă.

— Roag-o pe domnişoara, ordonă dânsul, să nu mai coboare. Voi urca eu până la dânsa.

În acelaşi timp zise contesei Vasilika:

— Intră acolo. Vei putea auzi totul, dar nu trebuie ca nepotul meu să te vadă aici.

Şi-i arătă uşa fumoarului vecin cu cabinetul său de lucru.

Un moment după aceea, Agénor intră ca o bombă.

Era palid şi pe faţa sa se putea lesne citi că era răscolit de o emoţie violentă.

Domnul de Morlux făcu câţiva paşi îndărăt.

Agénor închise uşa, se aşeză pe un scaun şi zise unchiului său:

— Să stăm de vorbă, unchiule.

Domnul de Morlux încercă să-şi domine emoţia şi să-şi regăsească acel superb sânge rece, care nu-l părăsea niciodată.

— Dar pe cine te-ai supărat aşa de rău? întrebă dânsul.

— Pe dumneata, unchiule.

— O, bănuiam eu... dar de unde vii?

— Am petrecut opt zile, cu mâinile şi cu picioarele legate, într-o pivniţă.

— Tu?

— Eu, dumneata o ştii prea bine, deoarece complicii dumitale m-au condus acolo... infamul Timoléon şi ceilalţi mizerabili de speţa lui!...

Domnul de Morlux rămase nepăsător.

— Mi se pare că eşti nebun, zise el; eu n-am auzit niciodată numele acesta.

— Unchiule, răspunse cu răceală Agénor, să nu ne pierdem un timp preţios cu fleacuri de acestea... Ştiu totul...

— Ce ştii?

— Cunosc crimele dumitale, răspunse dânsul cu simplitate. Dumneata ai închis-o pe Antoinette la Saint-Lazare.

— Ei bine! răspunse domnul de Morlux, voiam să te opresc să faci o căsătorie proastă.

— Nu e asta, unchiule; voiai s-o împiedici pe fiica victimei dumitale...

De astă dată domnul de Morlux se îngălbeni uşor.

— Voiai s-o împiedici, continuă Agénor, să-şi revendice averea pe care ai furat-o de la biata ei mamă, de la sărmana baroneasă Miller, care a murit aşa de tânără, otrăvită de mâna dumitale.

— Taci, nenorocitule!

— Ah!... Aşadar mărturiseşti?

— Taci!...

— Unchiule, reluă Agénor, îţi dau să alegi între trei lucruri; sau îţi vei zbura creierii chiar acum, în faţa mea, şi atunci voi restitui eu averea în locul dumitale, pentru că-ţi sunt singurul moştenitor; sau vei înapoia toată averea, furată, de bunăvoie, semnând contractul meu de căsătorie cu Antoinette; sau mă voi duce chiar astă-seară să dau parchetului probe despre crimele dumitale şi atunci vei urca pe eşafod.

Agénor vorbea cu o linişte teribilă.

Domnul de Morlux, înspăimântat, repetă:

— Taci!... taci!

— Şi nu e numai atât, continuă Agénor, sora Antoinettei, cealaltă fiică a victimei dumitale este aici, în această casă?

Domnul de Morlux îşi înăbuşi un strigăt, pe când îndărătul draperiei, Vasilika tresărea.

— Biata fată a fugit ca o nebună din casa în care i se dăduse azil, urmă Agénor, şi a venit să se pună sub protecţia dumitale... Sub protecţia unui asasin, nenorocita!... sub protecţia unui otrăvitor!

— Taci!

— Trebuie să mi-o înapoiezi pe Madeleine.

Domnul de Morlux avu un elan de patimă furioasă.

— Niciodată! strigă dânsul.

— De ce?

— O iubesc! răspunse bătrânul.

— Eşti nebun, unchiule.

— O iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Ce ironie!... dumneata, otrăvitorul mamei sale!

Domnul de Morlux căzu în genunchi.

— Dar dacă m-aş căi? murmură dânsul.

Agénor înălţă din umeri.

— Dacă, mi-aş petrece restul vieţii, răscumpărând sângele mamei, prin dragostea cu care aş înconjura-o pe fată?

Vorbele acestea avură oarecare efect, căci Agénor întoarse capul.

— Aşadar nu este iertare pentru mine, murmură bătrânul cu lacrimi în voce.

Atunci Agénor îl privi drept în faţă:

— Eşti dumneata sincer, cu adevărat? murmură dânsul.

Domnul de Morlux scoase un strigăt de bucurie, credea că Madeleine era a lui, şi că totul era salvat.

Capitolul XXIV

Domnul de Morlux, un moment încovoiat sub privirea severă a acelui tânăr fără pată care era nepotul său, se crezu reabilitat.

Sau mai bine-zis natura sa perversă îi veni în ajutor, căci îşi zise îndată:

„Să nu fim prea îngrijoraţi!... Cu tânărul acesta, lupta e uşoară, şi-l voi învinge cu bine!...”

Agénor continuă:

— Unchiule, eu nu ştiu dacă Madeleine va putea să te iubească vreodată. Tot ce ştiu, e că dânsa iubeşte pe Ivan Potenieff. Un alt om pe care dumneata l-ai făcut, să dispară.

— Eu? întrebă domnul de Morlux.

Şi în vocea sa era un accent aşa de sincer, încât convingerea lui Agénor fu zguduită.

— De astă dată, zise domnul de Morlux, mi se pare că ţi-ai pierdut capul. Toate sunt adevărate; dar lucrul acesta nu este adevărat.

— Eşti sigur de ce spui, unchiule?

— Eu sunt sigur de un lucru.

— De ce lucru?

— Că domnul Ivan Potenieff o iubeşte suficient pe Madeleine pentru a o face amanta sa.

— Cum?... Nu voia să se căsătorească cu dânsa?

— Nu, răspunse vicontele, Ivan este ambiţios şi familia sa e ruinată. Ivan trebuie să se căsătorească cu verişoara sa.

— Contesa Vasilika?

— Da, răspunse domnul de Morlux, pe un ton plin de naivitate. Dacă vrei să-l regăseşti pe Ivan, va trebui să te adresezi dânsei.

Agénor se sculă.

— Unchiule, zise dânsul, îţi las douăzeci şi patru de ore de gândire, şi nu-mi schimb deloc condiţiile. Mâine mă voi întoarce la aceeaşi oră.

Şi făcu un pas spre uşă.

Domnul de Morlux îl reţinu cu un gest.

Lăcomia se redeştepta în fundul sufletului său.

— Crezi tu, zise el, că averea celor două fete era aşa de considerabilă?

— Trei sau patru milioane, pe care trebuie să le restitui, unchiule, răspunse Agénor cu severitate.

Şi plecă.

Îndată ce rămaseră singuri, Vasilika ridică draperia şi apăru.

— Ei bine? întrebă vicontele; ce crezi dumneata?

— Ce?

— E chiar Madeleine, fata care e aici?

— Da, nu mă mai îndoiesc. Dar...

— Dar, ce? întrebă domnul de Morlux neliniştit, căci rusoaica dăduse acestui cuvânt „dar”, o nuanţă pronunţată de mister.

— Va trebui să fii cu băgare de seamă.

— De cine să mă păzesc?

— De Rocambole şi de contesa Artoff.

— Dacă nepotul meu este cu mine, nu mă mai tem de aceşti doi

oameni, zise vicontele.

— Da, dar Agénor nu o va putea sili pe Madeleine să se căsătorească cu dumneata.

Domnul de Morlux suspină.

— Şi atâta vreme cât Madeleine va fi înamorată de Ivan...

Domnul de Morlux o întrerupse cu bruscheţe

— S-ar putea oare găsi mijlocul ca dânsa să nu-l mai iubească?

— Poate...

Vicontele o privi cu lăcomie.

Contesa continuă cu un surâs ironic.

— Am crezut un moment, judecând după atitudinea dumitale cuceritoare, că nu vei mai avea nevoie de mine...

— Ah! doamnă...

— Aşa sunt făcuţi bărbaţii, reluă dânsa cu dispreţ... Dar te iert. Alianţa noastră rămâne în picioare?

— Fără îndoială.

— Ei bine! zise Vasilika, ascultă-mă.

Şi se trânti alene într-un fotoliu.

— Vorbeşte, zise vicontele.

— Să presupunem, zise contesa, că Ivan o va vedea pe Madeleine în braţele dumitale.

— Bine!

— Şi că Madeleine va avea aparenţa că te iubeşte.

— Dar... aceasta nu e cu putinţă!

— Totul e cu putinţă. S-o presupunem un moment.

— Bine! După aceea?

— Ivan va deveni gelos.

— Foarte bine.

— Ivan îi va scrie Madeleinei o scrisoare iritată.

— Şi pe urmă?

— În acelaşi timp va pleca din Franţa, sau se va preface că pleacă, ceea ce e totuna.

Madeleine va crede atunci că Ivan este pierdut pentru dânsa, şi va avea nevoie de un protector. Şi atunci, va consimţi să-şi transforme dragostea ei de fiică, într-o dragoste mai aprinsă, dragostea de soţie.

— Nu ştiu de ce, răspunse vicontele, dar mi se pare că toate acestea nu se vor întâmpla niciodată.

— Asta din pricină că eşti înamorat, răspunse dânsa râzând, şi înamoraţii sunt ca nişte copii; dorinţa îi va face să devină sceptici.

— Dar ce plănuieşti dumneata să faci? întrebă domnul de Morlux cu nerăbdare.

— Vei vedea.

Vocea bătrânului, de obicei hotărâtă şi sonoră, devenise tremurătoare.

— În ce mod îl voi putea face pe Ivan să creadă că Madeleine mă iubeşte?

— E un lucru foarte simplu.

— Cum? întrebă dânsul, mereu neîncrezător.

— Să presupunem că dumneata te-ai plimba într-o seară prin pădurea palatului... Să presupunem că ar fi o seară şi, apoi o noapte cu lună.

— Cu Madeleine?

— Desigur. Eşti unchiul ei, şi va putea să-ţi dea braţul.

— După aceea?

— La un moment dat, îi vei zice: „Madeleine îţi anunţ o vizită.” Dânsa va tresări şi te va privi întrebător. Dumneata vei adăuga: „Domnul Ivan Potenieff va veni chiar astă seară şi-ţi va cere mâna.” Madeleine va ţipa de bucurie şi-ţi va sări de gât.

— Ei bine? întrebă domnul de Morlux, care nu înţelegea încă.

— Acum, presupune că de la o distanţă destul de mare, Ivan va vedea totul, fără să poată înţelege ceva...

— Oh! exclamă domnul de Morlux.

— Aceasta este combinaţia mea. Când vei voi s-o încerci; mă vei anunţa. Adio, viconte.

— Pleci?

— Da, mă duc să iau ştiri de la Ivan, răspunse dânsa cu acel surâs crud, care-i întovărăşea cuvintele ori de câte ori era vorba de omul care îndrăznise s-o dispreţuiască.

Doamna contesă Vasilika Wasernoff nu intra la vicontele de Morlux pe poarta principală, ci pe mica portiţă din bulevardul Haussmann. Acolo o aştepta trăsură.

O femeie care are afaceri misterioase, cum avea contesa, nu ţine deloc să se facă remarcată.

Dânsa nu mai ieşise la plimbare cu trăsura, de vreo opt zile.

Se îndreptă spre strada Cassette, şi ordonă birjarului s-o aştepte în piaţa Saint-Suplice.

Beruto, credinciosul servitor italian, fu acela care veni să deschidă poarta vechiului palat, în care Ivan fusese înmormântat de viu.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă dânsa.

În acelaşi timp intră în sala aceea în care Ivan cinase şi adormise.

— Nu, doamnă.

— Cum mai e dânsul?

— Mereu furios... zice că te va ucide.

— Ah!... Vom vedea...

Beruto o privi pe contesă uimit.

— Vei îndrăzni să cobori la dânsul? întrebă servitorul înspăimântat.

— Da.

— Dar e furios ca o fiară sălbatică.

— Nu face nimic.

— Şi are o putere de gigant, omul acesta!...

— O ştiu.

— Te va trânti la pământ doamnă, şi te va înăbuşi.

— Ţie ţi-a făcut dânsul vreun rău până acum?

— Nu, dar eu niciodată nu mă apropii de dânsul.

— Ei bine!... vom vedea, repetă Vasilika, Poate că voi fi prudentă... Ia o lumânare!

Beruto se supuse; aprinse o lumânare şi trecu înainte.

Traversară vestibulul, la capătul căruia se vedeau primele trepte ale unei scări subterane.

Beruto începu să coboare. Contesa îl urmă.

Când fură pe la mijlocul treptelor, Beruto se opri.

— Ascultă, doamnă, zise dânsul.

Vasilika trase cu urechea.

Nişte urlete asemănătoare cu acelea ale unei fiare sălbatice veneau de jos.

— Îl auzi? zise italianul cu spaimă.

— Da, răspunse contesa.

Şi coborî înainte, surâzând mereu.

Urletele deveneau din ce în ce mai distincte.

Capitolul XXV

E de ajuns ca un om să fie acuzat de nebunie, pentru ca raţiunea sa să fie adânc zguduită.

Ivan, din ziua în care devenise prizonierul doctorului Lambert, de când fusese închis în casa de nebuni, era în prada celei mai teribile surescitări.

Verişoara sa, contesa Vasilika, venise să-l caute; ea îi apăruse un moment ca o eliberatoare; dar în realitate nu venise decât pentru a-l arunca într-o noapte şi mai adâncă.

Într-adevăr, după cum ne amintim, Ivan adormise pe când cina între patru ochi cu Vasilika.

Atunci scândurile se puseră în mişcare, şi pe nesimţite Ivan fu cufundat la o mare adâncime, într-un abis întunecos...

Ce era abisul acesta?

Aceasta o vom vedea asistând la deşteptarea lui Ivan.

Când eroul nostru deschise ochii, se văzu într-un fel de pivniţă lungă, boltită, şi care părea să n-aibă nici o ieşire.

O lanternă era atârnată de zid şi proiecta în jurul ei o lumină tristă şi palidă.

Ivan crezu o clipă că era jucăria unui vis urât. Dar, aproape îndată putu să se convingă că era în deplinătatea tuturor simţurilor sale.

Unde se afla? Transformarea era aşa de bruscă, încât nu putea să-şi dea seama dintr-o dată.

Cu toate acestea, puţin câte puţin, îşi aduse aminte.

Îşi aduse aminte de nebuni, de încercarea sa de evadare, apoi de Vasilika şi de domnul Morlux care veniseră să-l caute.

Îşi mai aduse foarte bine aminte, că pe când dejuna în tovărăşia verişoarei sale, fusese cuprins de un somn adânc...

De aici încolo, calea îi era deschisă pentru un vast câmp de presupuneri.

După ce îşi chinui în zadar creierul, începu să facă înconjurul pivniţei şi dădu peste un fel de uşă.

Era o uşă dublă de fier, cu gratii solide şi cu o ferestruică la mijloc.

Ivan îşi apropie faţa de acea ferestruică şi căută să privească afară....

Dar ochii săi nu întâlneau decât cel mai adânc întuneric.

Continuându-şi drumul în jurul pereţilor, ca un animal sălbatic prins în cursă, Ivan se dădu îndărăt şi scoase un strigăt de groază.

Într-un colţ al pivniţei, înlănţuit de zid, era spânzurat un schelet, pe care mai atârnau încă câteva urme de îmbrăcăminte.

Scheletul acela, omul acela, fusese desigur înlănţuit de zid şi lăsat să moară de foame.

Ivan, oricât era dânsul de brav, fu cuprins de o spaimă nebună.

Dar în zadar striga dânsul cu disperare; nici un ecou, nici o voce nu-i răspundea.

„Oh! murmură dânsul — după ce strigase mult timp, după ce îşi însângerase mâinile, zguduind gratiile uşii — poate că oamenii aceia au dreptate, sunt nebun!...”

Şi numele Madeleinei îi reveni din nou pe buze.

Apoi, se gândi la o altă fiinţă, la o altă femeie... se gândi la verişoara sa, contesa Vasilika.

Şi atunci, deodată se făcu lumină în mintea sa.

Pentru ce părăsise Vasilika Rusia?

Pentru ce venise să-l caute la doctorul Lambert?

De ce i-l dăduse drept camerist pe acel mizerabil Beruto, care se făcuse, complicele duşmanilor săi?

Şi Ivan înţelese totul.

Înţelese că tot ce i se întâmplase era opera Vasilikăi. Se răzbuna pentru dispreţul pe care-l manifestase Ivan, îndrăznind să iubească o altă femeie. Rusoaica se răzbuna!

Şi atunci se înfurie din nou şi începu să zguduie uşa cu şi mai multă sălbăticie. Deodată Ivan se opri.

Un zgomot se auzise afară.

Un zgomot de paşi care coborau nişte trepte; apoi o rază de lumină străbătu până la dânsul prin ferestruică. Atunci Ivan rămase tăcut şi-şi ţinu răsuflarea.

Văzu un om care cobora treptele; omul acesta avea o lampă într-o mână şi un paner în cealaltă.

Ivan îl recunoscu îndată.

Era italianul Beruto. Şi Ivan nu mai putea să se îndoiască acum; bănuielile sale deveneau lucruri sigure.

Tot ceea ce i se întâmplase, era numai şi numai opera Vasilikăi..

Şi Beruto era mâna dreaptă a contesei.

Ivan îşi făcu atunci o socoteală rapidă.

Panerul pe care îl aducea Beruto conţinea desigur alimente.

I se aducea de mâncare.

Şi Ivan se aşeză îndărătul uşii, hotărât ca în momentul când Beruto va intra, să se arunce asupra lui şi să-i strângă de gât.

Beruto se apropie, Ivan, care-şi ţinea răsuflarea, îi auzi murmurând:

— Iată-l liniştit acum... Nu-l va fi lovit cumva vreun atac de apoplexie?

Ivan rămase nemişcat.

— Hei! domnule Ivan! strigă Beruto.

Aceeaşi tăcere.

Beruto scoase din buzunar o cheie şi deschise uşa.

Inima tânărului rus bătea cu violenţă.

Dacă Beruto ar fi intrat in pivniţă, s-ar fi sfârşit cu dânsul; Ivan avea o forţă ieşită din comun şi l-ar fi făcut bucăţi.

Dar Beruto era prudent.

El nu deschise uşa.

Cheia care se învârtise în broască era de la ferestruică. Aşadar ferestruica se deschise şi Beruto trecu panerul înăuntru.

Apoi închise ferestruica.

Ivan scoase un strigăt de furie.

— A! zise Beruto cu ironie, aşadar Senioria voastră se prefăcea mort în păpuşoi?

Ivan se repezea ca o fiară rănită.

— Bună ziua, stăpâne, reluă Beruto.

— Mizerabile! urlă Ivan.

— Dacă îmi vorbeşti astfel, zise Beruto, mă retrag.

Un sentiment de arzătoare curiozitate îl stăpâni şi-i potoli un moment mânia.

— Beruto! strigă dânsul.

— Ce doreşte excelenţa voastră? întrebă italianul cu cel mai respectuos ton din lume.

— Doresc să ştiu unde mă găsesc.

— Nimic nu e mai uşor de aflat. Excelenţa voastră se află într-o pivniţă a palatului în care a dejunat ieri dimineaţă.

— Cum!... Ieri dimineaţă?

— Da. Narcoticul pe care l-aţi băut v-a făcut să dormiţi treizeci şi şase de ore, fără întrerupere.

— Şi de ce am fost coborât aici?

— Aşa a ordonat contesa Vasilika.

Ivan îşi frângea mâinile de furie.

— Dar ce vrea femeia aceea de la mine?

— Doreşte să rămâneţi în această pivniţă.

— Mult timp?

— Până la moarte, răspunse Beruto, cu cea mai mare răceală şi se îndepărtă.

. . . .

Patru zile trecură astfel.

Patru zile de furie, de disperare, de descurajare.

La început Ivan nu voia să mănânce. Se temea ca nu cumva alimentele ce i se aduceau să fie otrăvite.

În cele din urmă, foamea triumfă.

Mâncă şi nu muri.

Dar un gând nebun îi venea în fiecare clipă mărindu-i şi mai mult groaza şi durerea.

De vreme ce Vasilika îl urmărea astfel pe dânsul, cine ştie dacă nu eră urmărită şi Madeleine?

Şi din momentul acela, Ivan se prefăcu într-o adevărată fiară sălbatică.

Urla, se zbătea, până când zdrobit de oboseală, cădea la pământ şi adormea dus.

Patru ore de somn îi erau îndestulătoare.

În sfârşit, în a patra zi a captivităţii sale, lumina aceea care anunţa sosirea lui Beruto se ivi din nou.

Ivan îşi lipi faţa de ferestruică şi rămase liniştit. Nu veni numai Beruto singur; o femeie era îndărătul lui.

Era contesa Vasilika.

Văzând-o, Ivan simţi un uragan de mânie strângându-i gâtlejul, şi urcându-i-se de la inimă spre cap.

„Ah!... dacă ar intra înăuntru!”... îşi zise el.

Capitolul XXVI

— Doamnă, repetă Beruto, eu te sfătuiesc să nu intri.

— Ei!... zise contesa cu nepăsare, vom vedea noi... Şi se apropie de ferestruică.

— Hei!... Scumpul meu văr! strigă dânsa.

— Ce doreşti, doamnă?... răspunse Ivan; ai venit să-ţi contempli opera?

— Nu, am venit să te văd şi să stau de vorbă cu dumneata.

Vocea rusoaicei era foarte liniştită; ba chiar s-ar fi putut citi într-însa şi un uşor accent de ironie.

În acelaşi timp îi zise lui Beruto:

— Deschide uşa, nu vom putea vorbi ca lumea prin ferestruica aceasta.

Ivan fu apucat de un acces teribil de furie.

— Ia seama!... strigă dânsul. Dacă suprimaţi poarta aceasta care există între mine şi dumneata şi...

— Ei bine? striga dânsa.

— Ei bine!... Mă voi arunca asupra dumitale şi...

— Şi, răspunse dânsa cu răceală, vei întâlni cele şase gloanţe ale revolverului meu.

În acelaşi timp îşi scoase de la cingătoare un revolver frumos încrustat în argint şi ivoriu, şi întorcându-se spre Beruto, îi strigă:

— Dar deschide odată!...

Italianul se supuse.

— Dă-te puţin mai înapoi, dragul meu văr, zise Vasilika.

Şi întinse mâna cu revolverul.

Ivan nu se temea de moarte; dar, să moară astfel, fără nici o explicaţie, numai pentru simplul fapt că voise să se arunce asupra acelei femei care îl ţinea în puterea sa, i se părea curată prostie.

De aceea se dădu îndărăt până lângă zidul opus, şi se lovi de scheletul care era atârnat de zid.

— De ce te tragi înspre scheletul acela? îl întrebă Vasilika cu ironie.

Şi rămase nemişcată, în prag.

O distanţă de opt sau zece picioare o despărţea de Ivan; şi distanţa aceasta putea să fie lesne acoperită de cele şase focuri de revolver.

Ivan era ţinut la respect.

— Doamnă, zise dânsul, ai venit să-mi dai o explicaţie?

— Poate... răspunse dânsa.

— Atunci, vorbeşte... De ce m-ai închis aici?

— Ha! ha! ha! răspunse Vasilika; dar mi se pare că e clar, amice!... Dumneata m-ai umilit şi m-ai rănit în inimă! Mă răzbun!

Ivan tresări.

— Aşadar m-ai iubit? întrebă dânsul.

— Tot aşa de mult cât te urăsc acum.

— Şi te răzbuni?

— Priveşte scheletul acela, zise ea.

— Voi avea şi eu aceeaşi soartă, nu-i aşa? întrebă Ivan cu ironie.

— Nu... domnul acesta a murit de foame, pe câtă vreme dumitale ţi s-a adus acum de mâncare regulat...

— Eşti prea bună, murmură Ivan.

— Şi apoi, reluă Vasilika, linişteşte-te; captivitatea dumitale nu va fi eternă.

— Ah!... într-adevăr?

— Numai că, reluă Vasilika, dacă vei fi liber în acest moment, poate că vei încerca să-mi faci vreun rău...

Ivan o învălui într-o privire ironică.

— Ştii că mă căsătoresc? reluă Vasilika.

— Ei aş!... Şi cu cine?

— Cu contele Kuroff.

Ivan râse dispreţuitor şi se sprijini de zid într-o atitudine insolentă.

— Nu cumva îţi închipui, exclamă dânsul, că eu mă voi opune? Ah! draga mea contesă, poţi să fii cu totul liniştită şi să mă laşi să plec, chiar acum, îndată...

Şi începu să râdă în hohote...

Dar Vasilika îi stinse toată veselia cu un cuvânt.

— Oh! ştiu eu bine, zise dânsa, că nu vei încerca să-mi împiedici căsătoria... Oh! nu; desigur, îţi vei da silinţa să împiedici o altă căsătorie...

— Ce căsătorie? întrebă dânsul tresărind.

— Căsătoria Madeleinei.

Ivan scoase un strigăt teribil şi făcu un pas înspre contesă.

— Păzeşte-te de revolver! strigă dânsa.

Ivan se opri.

— Madeleine!... strigă dânsul, Madeleine se căsătoreşte?

— Fără îndoială.

— Minţi!

— Nu mint... şi dumneata eşti un om lipsit de educaţie de vreme ce-mi vorbeşti astfel, răspunse dânsa cu mândrie. Madeleine se va căsători peste opt zile, şi pentru a-ţi anunţa această căsătorie am venit acum aici.

Ivan devenise foarte palid; nu mai era acum nici furios, nici ironic.

El îşi îndreptă privirea rătăcită spre contesă şi părea că se întreabă dacă femeia aceea spune adevărul.

Vasilika reluă:

— Dragul meu văr, Madeleine nu se căsătoreşte din toată inima...

Aceste cuvinte îl făcură să scoată un strigăt de bucurie.

— Oh! strigă, dânsul, desigur că i-aţi întins şi ei vreo cursă infamă!... Madeleine mă iubeşte...

— În tot cazul, desigur că te iubea puţin...

Ivan întrebă cu vocea înăbuşită:

— Ai îndrăzni dumneata să susţii că dânsa nu mă mai iubeşte acum?

— Cel puţin, ştiu bine, că ea caută să te uite.

— Pentru ce?... Ce crimă am săvârşit eu?

— Crima dumitale este foarte simplă, răspunse Vasilika. Dumneata eşti rus, şi în ochii francezilor toţi ruşii şi toate rusoaicele trebuie să fie numaidecât fabulos de bogaţi.

— Ei bine?

— O sărmană institutoare ca Madeleine, legănată de speranţa de a se căsători cu dumneata, visând o situaţie frumoasă şi o viaţă aristocratică, putea să nu te iubească?

— Şi după asta?... după asta?... întrebă Ivan cu nelinişte.

— Ajungând la Paris, Madeleine a aflat adevărul; a aflat adică că familia dumitale era pe trei sferturi ruinată... Şi atunci a rămas pe gânduri.

— Oh! strigă Ivan indignat, Madeleine este incapabilă să facă asemenea socoteli!...

— Crezi?

— Sunt sigur.

— Ei bine!... Şi cu toate acestea, eu îţi anunţ căsătoria sa.

— Cu cine?

— Cu vicontele Carol de Morlux.

— Mizerabilul! strigă Ivan, care înţelese totul, sau cel puţin, crezu că înţelege.

Vasilika surâse ironic.

— Dragul meu văr, zise ea, doreşti s-o revezi pe Madeleine pentru ultima oară înainte ca dânsa să devină vicontesa de Morlux?

Ivan scoase un strigăt de bucurie.

— Ah! dacă aş putea s-o revăd, zise dânsul, aş şti eu ce să fac pentru a împiedica o asemenea căsătorie!

— Aceasta va fi treaba dumitale, nu a mea.

Şi Vasilika râdea mereu.

— Contesă, zise Ivan, dumneata eşti fiica Nordului, şi-ţi place să guşti răzbunarea încetul cu încetul, cum ai soarbe un pahar cu vin vechi.

— Poate.

— Dar dacă ai fi mai generoasă...

— Ei bine?

— M-ai ucide fără întârziere, răspunse Ivan.

— Nu, zise Vasilika, doresc s-o revezi pe Madeleine.

— Spui adevărul?

— Fără îndoială.

— Dar unde e dânsa?

— În palatul domnului de Morlux.

— La dânsul!...

— Fără îndoială.

— Şi zici că mă vei lăsa să ies de aici?

— Pe cuvântul meu de onoare.

— Când?

— Ah! zise contesa, trebuie să ieşi de aici, tot în acelaşi mod în care ai intrat.

— Nu te înţeleg.

— Nu ştii că ai fost coborât în această subterană adormit?

— Ei bine?

— Vei ieşi tot aşa, cufundat într-un somn letargic.

În acelaşi timp făcu un semn lui Beruto, care stătea neclintit, martor mut al acelei scene bizare.

Beruto se îndepărtă.

— Contesă, zise Ivan, nu vrei oare să mă otrăveşti?

— În numele familiei mele, care este şi a dumitale, îţi jur că nu, zise contesa.

Beruto se întoarse.

Aducea o tavă pe care era un pahar de cristal umplut cu un lichid galben ca chihlimbarul.

— Oferă paharul acesta domnului Potenieff, Beruto, zise contesa.

Ivan stătea încă la îndoială.

— Dragul meu văr, zise Vasilika, iată ce-ţi spun eu, altfel nu o vei

mai revedea niciodată pe Madeleine.

Ivan întinse o mână tremurătoare, apucă paharul şi-l goli dintr-o sorbitură.

Dar n-avu timp să-l înapoieze lui Beruto.

Paharul îi căzu din mâini şi se zdrobi de pământ.

În acelaşi timp Ivan căzu, fulgerat.

. . . .

— Acum, zise cu cea mai mare linişte contesa, e vorba să găsim un zidar.

Şi ieşi din pivniţa în care Ivan zăcea rece şi neînsufleţit.

Capitolul XXVII

După ce-l găsise pe Agénor, Rocambole porni în căutarea lui Ivan.

Urmele lui Ivan fură găsite de la casa de nebuni până la Crucea Roşie.

Ne aducem aminte că în punctul acela Noël, zis Cocorico, pierduse din vedere trăsura domnului de Morlux.

Apoi, o oră după aceea, o regăsise în strada Colombier. Numai că, Ivan nu mai era acolo.

Aşadar, tânărul fusese lăsat într-o casă din împrejurimile pieţei Saint-Suplice.

Pe acolo trebuiau făcute cele mai amănunţite cercetări.

Rocambole avu o inspiraţie.

Câinele frumoasei Marton îl urmărise cu mult succes pe Polyt şi îi ajutase foarte mult la descoperirea locului de retragere al domnului şi domnişoarei Guépin; acelaşi câine putea fi cu succes întrebuinţat şi pentru regăsirea lui Ivan.

Contesa Wasernoff se instalase în apropiere de Champs-Élysées, pe strada Marbeuf, într-un mic şi drăguţ palat.

Dar Vasilika ieşea foarte rar în oraş.

De trei zile, oamenii postaţi de Rocambole în împrejurimile palatului ei, n-o văzuseră ieşind decât pentru a face câte o scurtă plimbare; se întorcea îndată acasă.

Vasilika era foarte prudentă şi se păzea bine. Evident că se temea ca nu cumva să fie urmărită.

Cu toate acestea, a treia zi, primise o scrisoare de la domnul de Morlux şi se hotărâse să iasă în oraş.

Privea cu atenţie în toate părţile, pentru a se asigura bine că nu

era urmărită..

Strada era pustie; nu se zărea nici o trăsură, nici un pieton.

Timpul era urât; o ploaie fină, măruntă, încingea atmosfera.

Nici pe dreapta, nici pe stânga nu staţiona nici o trăsură.

Vasilika nu văzu nimic suspect.

Se îndreptă pe jos spre bariera Étoile şi nici nu băgă de seamă doi lucrători, modeşti zidari, care cinau într-o cârciumă, cu câte o bucată de brânză şi pâine.

Vasilika urcă până la staţia trăsurilor de piaţă.

Acolo, se urcă într-o trăsură şi se îndreptă spre bulevardul Haussmann, unde se afla mica intrare secretă a palatului domnului de Morlux.

O oră după aceea cei doi lucrători zidari ordonară câinelui:

— Porneşte după doamna aceea!

Câinele începu să miroase pământul şi peste puţin timp găsi urma contesei.

Cei doi zidari îl urmau de la o mică distanţă.

Într-un loc, câinele se opri şi stătu la îndoială.

Din fericire, în punctul acela, se puteau vedea bine urmele roţilor unei trăsuri şi copitele cailor.

Unul dintre cei doi zidari zise:

— Trăsura aceasta aşteaptă aici de multă vreme.

Şi ordonă câinelui:

— Trebuie să urmăreşti trăsura aceasta.

Câinele, ascultător, se îndreptă spre bulevardul Haussmann şi se opri în faţa palatului domnului de Morlux. Acolo se opri din nou, şi începu să latre încetişor. Se vedea bine că persoana coborâse din trăsură şi intrase în grădină.

— Bine! zise unul dintre zidari, care nu era altul decât Rocambole, contesa e la domnul de Morlux. Numai de nu s-ar întâlni cu Agénor!

Apoi îi zise lui Noël — căci celălalt zidar era Noël:

— Te vei duce să bei o ceaşcă de cafea în strada Pépinière. Peste o oră vei fi din nou aici.

— Şi dumneata stăpâne?

— Mă îndepărtez şi eu; nu vreau să mă expun şi să mă întâlnesc nas în nas cu contesa Vasilika. Cu toată deghizarea mea, dânsa tot m-ar recunoaşte.

Şi Rocambole se îndepărtă.

Noël luă câinele cu dânsul şi se îndreptă spre cafeneaua în care se întâlneau toţi servitorii din cartier. Era aceeaşi cafenea în care se întâlnise Timoléon cu August.

Peste o oră, credincios ordinului ce-l primise, falsul zidar se

întoarse, urmat de căţeluş, la poarta palatului domnului de Morlux.

Câinele se învârti de câteva ori în sus şi în jos, apoi porni înainte.

Vasilika plecase.

Noël se luă după câine.

Coborâră bulevardul Haussmann şi intrară în bulevardul Malesherbes.

Aici, Noël observă nişte urme identice cu acelea pe care le observase la bariera Étoile.

Desigur că trăsura staţionase din nou, aşteptând-o pe Vasilika.

Câinele ridică asupra lui Noël privirea sa inteligentă.

Noël îşi zise:

„Eu cred că trebuie să urmărim această trăsură”.

Câinele plecă înainte în fugă.

Noël venea în urmă, iuţind pasul cât putea.

Trecură prin strada Regală, traversară piaţa Concordiei şi podul cu acelaşi nume.

Apoi, prin străzile Universităţii şi Bonaparte se îndreptară spre Crucea Roşie.

„De astă dată, îşi zise Noël, cred că suntem pe urmele domnului Ivan Potenieff.”

Într-adevăr, câinele intră în strada Colombier.

Dar acolo, stătu din nou la îndoială, şi începu să miroase solul cu atenţie.

Vasilika coborâse din trăsură.

— Haide, zise Noël, încurajându-şi căţelul, unde este doamna?

După ce se învârti de câteva ori în loc, câinele intră în strada Cassette. Noël îl urmă.

După zece secunde, se opreau în faţa acelui vechi palat, în ale cărui pivniţe zăcea prizonierul, bietul Ivan Potenieff.

— Dânsa e aici, nu-i aşa? întrebă Noël.

Câinele mormăi în semn de afirmare.

— Haide, zise Noël, întinzând mâna, acum trebuie să te duci să-l cauţi pe „stăpânul”.

Căţeluşul înţelese şi plecă în galop. Noël rămase în strada Cassette, plimbându-se în toate părţile şi nepierzând nici o clipă din vedere casa în care trebuia să fie Vasilika Wasernoff.

Avea un ciocan pe umăr şi părea să fie un lucrător care se întorcea la şantierul său.

Pe când trecea pentru a zecea oară pe acolo, poarta se deschise şi un om ieşi.

Omul acela zărindu-l făcu un gest de surprindere şi de mulţumire în acelaşi timp. Omul acela era Beruto.

Noël îşi iuţi paşii în direcţia grădinii Luxemburg, dar Beruto îl strigă:

— Hei!... camarade!...

Noël se întoarse şi-l privi cu o mutră tâmpă.

Beruto purta livreaua unui servitor de casă mare.

— Cu mine vorbeşti? întrebă Noël.

— Da, camarade.

— Şi ce vrei de la mine?

— Vreau să-ţi dau de lucru, dacă n-ai.

— Dar nicidecum, zise Noël; tocmai, mă îndreptam spre şantier.

— Ei bine! astăzi vei lipsi de la şantier. Astăzi e luni...

— Eu n-am obiceiul de a petrece lunea...

— Cu toate acestea, dacă te voi plăti bine?

— Cum? întrebă Noël, holbând ochii mari.

— Vrei să câştigi douăzeci de franci?

— Drace! zise zidarul, dumneata îţi baţi joc de mine.

— Nicidecum, iată banii.

Şi Beruto puse douăzeci de franci în mâna lui Noël, adăugând:

— Şi dacă vom fi mulţumiţi de lucrul tău, vei mai avea încă atâta.

— Dar ce trebuie să fac?

— Vei vedea.

Îl împinse în curte şi închise poarta. Atunci Noël se văzu singur cu Beruto. Acesta clipi şiret din ochi.

— Dragul meu, zise el, ghiceşte că lucrul pe care-l ai de făcut e un lucru deosebit, de vreme ce ţi se plăteşte aşa de bine... Avem nevoie de tine pentru altceva.

În acelaşi timp scoase o batistă din buzunar.

— Ce faci? întrebă cu oarecare spaimă falsul zidar.

— Vezi bine, doresc să-ţi leg ochii.

— Dar...

— Dacă nu-ţi place, dă-mi banii şi du-te!...

— Fă ce vrei, răspunse Noël. Şi se lăsă să i se lege ochii.

După aceea Beruto îl luă de mână şi-i zise:

— Urmează-mă!...

Capitolul XXVIII

Pentru ce avea Vasilika nevoie de un zidar?

Aceasta o vom înţelege îndată din cele câteva cuvinte pe care le schimbă dânsa cu italianul Beruto.

— Doamnă, întrebă cameristul, doreşti să zideşti uşa acestei

pivniţe?

— Nu, răspunse contesa.

— Iertaţi-mă, aşa îmi închipuiam eu.

— Din contră, reluă Vasilika, doresc să deschid o fereastră în zid.

Beruto o privi mirat, şi părea că se întreabă dacă nu cumva stăpâna sa îşi pierduse minţile.

Vasilika continuă:

— Vezi bolta aceasta?

— Da, doamnă.

— Cu câteva lovituri de ciocan, un zidar va desface două pietre.

— Dar, doamnă, suntem la o adâncime de mai bine de treizeci de picioare, răspunse Beruto.

— Ei bine?

— Unde ar putea să dea fereastra pe care doreşti s-o deschizi?

Vasilika nu răspunse.

Cu un gest autoritar îi porunci:

— Du-te de-mi caută un zidar.

Beruto luă lampa pe care o lăsase într-un colţ al pivniţei.

— Nu, zise Vasilika, las-o aici.

— Doamna nu urcă?

— Nu, voi aştepta zidarul. Dă-i cât va cere; numai că, nu e nevoie, să cunoască drumul exact spre această pivniţă.

— Îi voi lega ochii.

— Da, asta voiam să-ţi spun şi eu... Du-te!

Beruto urcă pe dibuite scara subteranei.

Italianul n-avea obiceiul să discute ordinele stăpânei sale; şi ce ordine bizare îi dădea dânsa uneori!

Cu toate acestea, de astă dată, era atât de intrigat, încât Vasilika putu să-l audă murmurând, pe când urca, treptele:

— Mi se pare că doamna are un grăunte de nebunie!

Frumoasa rusoaică surâse.

Apoi, începu să-l contemple pe Ivan, care stătea într-un colţ al pivniţei, rigid ca un mort.

„Ah! murmură dânsa, după o lungă tăcere, ce patimă voluptuoasă e răzbunarea!... Şi cât de mult îţi dezvoltă imaginaţia.”

Trecu un sfert de oră.

Beruto se întoarse împreună cu Noël.

Vasilika îi făcu un semn lui Beruto.

Acesta se apropie, şi ridicând corpul lui Ivan îl duseră în colţul cel mai întunecos al pivniţei, lângă schelet. Vasilika îşi desfăcu mantaua pe care o avea pe umeri şi-l acoperi.

În acelaşi timp, italianul se aşeză în faţa scheletului.

Atunci Vasilika desfăcu ea însăşi batista care lega ochii zidarului.

Acesta avea o mutră zăpăcită şi fricoasă.

Vasilika, privindu-l nu-şi mai putu opri un surâs.

— Amicul meu, îi zise ea, fii liniştit.

Vocea ei îşi regăsise nuanţa aceea încântătoare şi plină de armonie.

Noël răspunse:

— Ce doreşti să fac, doamnă?...

— Un lucru foarte simplu: urcă-te pe banca aceasta şi ia-ţi ciocanul.

În acelaşi timp îi arătă banca lipită de zid, adăugând:

— Să-mi faci o deschidere aici.

— Dar asta nu se va putea, răspunse Noël.

— Ba da.

Şi Vasilika se urcă pe bancă, lângă dânsul.

— Vezi, zise ea, zidul nu e continuu, cum s-ar putea crede; sunt pietre mari, lipite unele de altele cu muruială.

Noël ridică ciocanul şi lovi. Zidul sună a gol.

Atunci lovi mai puternic şi câteva bucăţi de perete se dezlipiră.

Cu toate acestea, pentru a dezlipi pietrele şi a forma o deschidere, a trebuit să lucreze mai bine de o oră.

Beruto, care urmărea lucrarea, cu cea mai mare atenţie, văzu ceva negru înaintea sa. Pivniţa în care se aflau comunica cu o altă pivniţă şi atâta tot.

Cealaltă pivniţă era de asemenea cufundată în cel mai adânc întuneric.

Noël se întoarse spre contesă şi păru că aşteaptă un nou ordin.

Dar Vasilika îi zise:

— Foarte bine, dragul meu; acum nu mai avem nevoie de tine.

Şi cum pe faţa zidarului se citea o foarte mare uimire:

— Ce ai făgăduit omului acesta? întrebă contesa întorcându-se spre Beruto.

— Doi ludovici.

— Iată cinci ludovici, zise contesa punând banii în mâna lui Noël.

Acesta păru aşa de uimit, aşa de vesel, încât frumoasa rusoaică nu-şi putut opri un surâs.

— Acum, zise ea, poţi să te duci...

Noël se lăsă să i se pună din nou banda pe ochi şi Beruto îi luă mâna zicându-i:

— Vino cu mine, camarade.

. . . .

Rocambole, despărţindu-se de Noël, nu se îndepărtase.

El se înţelesese cu Noël că, dacă o să aibă nevoie de dânsul, să trimită căţeluşul să-l caute.

Într-adevăr, o oră după aceea, Rocambole văzu căţeluşul sosind.

Atunci înţelese că trebuia să-l urmeze; ţinându-se mereu după dânsul, străbătu stradă după stradă până în strada Cassette.

Dar Noël nu era nicăieri.

Falsul zidar era încă ocupat în misterioasa pivniţă a contesei Vasilika.

Rocambole privi casa în faţa căreia se oprise căţeluşul şi o amintire îi străfulgera mintea.

„Ehei!... zise dânsul, mi se pare că eu cam ştiu casa aceasta!....”

Înaintă până la capătul străzii şi stătu la pândă acolo.

Un sfert de oră după aceea, Noël apăru.

Beruto îi dezlegase ochii şi-l lăsase liber fără să se mai ostenească să-l conducă până mai departe, în stradă. Rocambole fluieră. Noël se îndreptă spre dânsul.

— Ei bine? întrebă stăpânul.

— Am văzut nişte lucruri pe care nu le înţeleg, de loc, zise Noël.

— Să le aud şi eu.

— Un om a ieşit din casa aceea şi m-a strigat, spunându-mi că are nevoie de un zidar.

Şi Noël povesti că, pe când coborau treptele, se izbise de zid de bună voie, fapt care îi îngăduise să vadă puţină lumină.

O recunoscuse foarte bine pe Vasilika şi mai zărise şi corpul care stătea întins la pământ fără suflare şi peste care rusoaica îşi aruncase mantaua.

În fine, nici scheletul în faţa căruia se aşezase Beruto nu-i scăpase din vedere.

— Şi, îi zise Rocambole, tu nu ştii pentru ce era necesară acea deschidere în zid?

— Nu.

— Nici ce este îndărătul ei?

— Nu ştiu nici asta.

— Aşadar n-ai recunoscut casa în care ai intrat?

— Nu, răspunse din nou Noël.

Rocambole păru că îşi aduce aminte.

— La urma urmei, zise el, mi se pare că pe atunci tu nu făceai parte încă din „Clubul Valeţilor de Cupă”.

— Când era asta?

— Când baronul sir Williams şi eu am făcut o descindere în

această casă.

Şi Rocambole luând braţul lui Noël adăugă:

— Vino! zise el, să intrăm în cârciuma aceea din colţul străzii Colombier. De acolo vom putea foarte bine să îi supraveghem pe toţi oamenii care vor intra sau vor ieşi din această casă, şi în acelaşi timp îţi voi spune o poveste bizară.

Noël îl urmă.

Capitolul XXIX

Rocambole şi Noël erau îmbrăcaţi în costume de zidari şi nimeni nu-i băgă în seamă când intrară în cârciumă.

Rocambole ceru un litru de vin şi se duse să se aşeze în colţul cel mai întunecos al sălii.

— Aşadar, zise dânsul, îmi spuneai că este un schelet rezemat de zid?

— Da, răspunse Noël.

— Şi un om care pare că dormea, culcat la pământ?

— Da, stăpâne.

— Eşti sigur că omul acela era mort?

— Aşa cred...

— Şi eu mai cred că omul acela trebuie să fie tânărul rus pe care-l căutăm noi.

— Aşa cred şi eu.

— Vasilika nu putea să-l ucidă. Aceste femei ale nordului sunt mai rafinate în răzbunarea lor.

— Atunci, stăpâne, spune-mi povestea despre care îmi vorbeai adineauri.

Şi începură să vorbească în dialectul provensal pe care-l învăţaseră amândoi, în timpul lungii lor şederi la Toulon.

— Casa în care ai intrat tu, zise Rocambole, a fost multă vreme nelocuită. Un fel de reputaţie misterioasă domnea în jurul ei, şi văd bine că această reputaţie nu s-a schimbat nici până astăzi.

— A cui era casa?

— A unei doamne bătrâne, care locuia în provincie şi care nu se mai întorsese în Paris, de când cu revoluţia de la 1839.

— Dar nu era închiriată?

— Vreo zece ani a stat goală. Bătrâna doamnă a murit desigur şi moştenitorii ei trebuie să fi tranşat într-un fel: sau au închiriat-o sau au vândut-o. Bătrâna doamnă fusese odinioară tânără, frumoasă şi fusese căsătorită. Avea un soţ de o gelozie insuportabilă. Lucrurile

acestea se petreceau pe la începutul imperiului, prin anul 1805. Soţul era ofiţer. În epoca aceea, după cum ştii şi tu, un militar nu prea avea multă vreme de petrecut lângă nevasta sa. Ofiţerul nostru era deci în Germania, făcând parte nu ştiu din care armată victorioasă, când cineva îşi făcu pomană şi-i adresă o scrisoare anonimă, în care îl înştiinţa de teribila sa nenorocire casnică. Colonelul, căci militarul era colonel, se întoarse la Paris ca un fulger. În loc să tragă de-a dreptul acasă, se învârti prin împrejurimi şi-şi pândi nevasta. Frumoasa avea un amant, care se strecura în fiecare zi la dânsa. Dar într-o seară, doamna baroană îşi aşteptă în zadar amantul. A doua zi, aceeaşi aşteptare zadarnică. Şi tot aşa mai multe zile de-a rândul. Amantul misterios dispăruse. Anii trecură; imperiul făcu loc restauraţiei. Colonelul, ajuns general, obţinu un comandament la Paris. Niciodată nu aduse nici cea mai mică învinuire nevestei sale; niciodată nu-i scăpă vreo imputare, vreun cuvânt care s-o facă să bănuiască că dânsul îi cunoştea greşeala. Baroana, lovită în inimă, se stingea văzând cu ochii şi îşi dorea moartea cu ardoare. În zadar căutase să afle ce se întâmplase cu bărbatul pe care-l iubise. Mai trăia dânsul? era mort? Mister. În 1830, generalul a fost ucis în luptele de la Paris. Atunci baroana, devenită văduvă, părăsi casa din strada Cassette şi se retrase într-un castel pe care îl avea în Turenne. Acum trebuie să fi murit, fără îndoială.

— Fără să ştie nimic? întrebă Noël.

— Probabil.

— Dar ce se petrecuse?

— Un lucru înspăimântător de simplu. Colonelul avea un servitor care îi era devotat.” Amantul fusese prins pe când se strecura la amanta sa, fusese trântit la pământ şi legat cobză. Apoi îl coborâră în pivniţa din care ai ieşit tu adineauri şi-l înlănţuiră de zid.

— Aşadar scheletul pe care l-am văzut eu e scheletul acelui om?

— Da.

— A fost lăsat să moară acolo?

— Fără îndoială; dar nu e numai atât.

— Ah!

— Vei vedea îndată. Într-o zi, patronul meu, sir Williams, a cărei atenţie fusese atrasă de aspectul solitar al acestei case, îmi zise:

„— Vezi casa aceasta? Nu locuieşte într-însa decât un servitor bătrân, care nu iese niciodată în oraş. Bănuiesc că trebuie să se găsească averi mari într-însa. Dacă vrei, vom încerca o mică lovitură.”

„— De ce nu?” am răspuns eu.

Într-o noapte deci am pătruns înăuntru cu ajutorul unor chei false

şi l-am găsit pe bătrân într-o cameră de jos. Înaintam încetişor şi bătrânul nu ne-a auzit. Sir Williams îşi apropie ochiul de gura broaştei şi privi înăuntrul camerei care era luminată. Bătrânul nu se culcase încă; el stătea îngenuncheat în faţa unui crucifix şi se ruga cu voce tare.

„— Domnule colonel, zicea dânsul, se spune că morţii se întorc câteodată; dacă e adevărat, întoarce-te şi dumneata şi dezleagă-mă de jurământul pe care ţi l-am făcut... pentru ca osemintele acelui nenorocit să poată fi îngropate."

Cuvintele acestea ne intrigară foarte mult. Cu o lovitură puternică de umeri, sir Williams azvârli uşa în lături. Bătrânul scoase un strigăt ascuţit dar sir Williams se repezi la dânsul cu pumnalul în mână şi-i zise:

„— Dacă mai strigi, te ucid."

Atunci bătrânul, temându-se de moarte, ne-a spus povestea aceasta bizară. Ne-a condus în pivniţă şi ne-a arătat scheletul, care era încă atârnat de zid. Apoi lovind cu pumnul în zid ne zise:

„— Aici e o altă pivniţă. Stăpânul meu a făcut o deschizătură aici şi în această deschizătură a aranjat un joc de oglinzi. Era un aranjament combinat într-un mod savant şi din fundul pivniţei întunecoase condamnatul, fericitul amant de odinioară, putea să vadă tot ce se petrecea în curtea casei şi în grădină. După ce a murit, căci a trăit mai mult de zece ani, am zidit din nou deschizătura.

— Dar, îl întrerupse Noël, eu nu înţeleg, stăpâne.

— Ascultă-mă bine, reluă Rocambole.

— Te ascult.

— Pivniţa cea de-a doua, aceea pe care ai descoperit-o tu făcând deschiderea în zid, avea o răsuflătoare care dădea în grădină. Acolo se aşezase o oglindă în care se reflecta într-un plan înclinat toată grădina. Mai jos se aşezase o altă oglindă, în dreptul răsuflătoarei şi în ce-a de-a doua pivniţă. Din punctul în care se afla înlănţuit, nenorocitul putea să privească în oglindă, tot ce se petrecea în grădină; putea astfel s-o vadă în fiecare, zi pe iubita sa plimbându-se prin grădină, tăcută şi tristă. Timp de zece ani a trăit astfel gustând picătură cu picătură acea teribilă răzbunare. I se aducea de mâncare în fiecare noapte, micşorându-i-se porţia din zi în zi tot mai mult, astfel încât i-au trebuit zece ani pentru ca să moară de foame. Bătrânul servitor fusese acela care-i adusese mâncarea în toate nopţile.

— Răzbunarea aceasta e înspăimântătoare, zise Noël.

— Da, răspunse Rocambole, şi Vasilika a aflat de undeva secretul acesta. Ce vrea dânsa să facă?... Cum se va servi de descoperirea pe

care din întâmplare a făcut-o. E un lucru pe care nu-l ştiu, dar pe care trebuie cu orice preţ să-l aflăm.

— Dar cu bătrânul servitor ce s-a întâmplat? întrebă Noël.

— Sir Williams l-a trimis să se întâlnească cu stăpânul său; îi făgăduise însă mai întâi că va înmormânta scheletul. Dar noi aveam atunci altceva mai bun de făcut. Am răscolit casa în toate părţile, dar n-am găsit mare lucru.

Pe când Rocambole îşi sfârşea povestea, poarta bătrânei case din strada Cassette se deschise, şi Vasilika ieşi.

— Bine! zise Rocambole, vom afla acum ce plănuieşte dânsa să facă...

Vasilika ieşi pe jos şi se îndreptă spre strada Saint-Suplice.

Noël începu să o urmărească şi Rocambole rămase singur în cârciumă, aşteptându-l.

Noël o văzu pe contesă urcându-se într-o trăsură, şi o auzi dând birjarului adresa „Champs-Élysées” şi-şi zise:

— Contesa se întoarce acasă.

Apoi veni să-i spună lui Rocambole ce văzuse.

— Ei bine, îi zise acesta, dacă doreşti, vom merge să facem o mică vizită în această casă misterioasă.

Capitolul XXX

Noël şi Rocambole calculaseră timpul şi chiar dacă contesa avea să se întoarcă îndată, tot mai aveau o oră de lucru înaintea lor.

O oră, era mai mult decât le trebuia.

Aşadar, se duseră să sune la poarta bătrânei case. Sunară de două ori, dar nimeni nu le răspunse. Atunci mai sunară şi a treia oară. Beruto deschise o ferestruică din poartă, şi arătându-şi capul său smead, întrebă:

— Ce vreţi?

Apoi, recunoscându-l pe zidar:

— Ah! tu eşti băiete? Ce vrei?

Rocambole se dăduse puţin îndărăt.

— Domnule, răspunse Noël, te rog să mă ierţi că te-am supărat. Dar s-a întâmplat o mare nenorocire.

— Ce spui?

— Doamna dumitale mi-a dat un bilet de bancă, nu-i aşa?

— Da, băiete.

— Ei bine, închipuieşte-ţi că l-am pierdut!

— Unde asta?

— Mi se pare că pe trepte sau în curte.

— Întoarce-te peste o oră; îl voi căuta şi dacă-l voi găsi ţi-l voi înapoia.

Şi Beruto închise ferestruica.

Dar aranjamentul acesta nu-i convenea deloc lui Noël.

El se întoarse spre Rocambole şi-l privi întrebător.

Rocambole încruntă din sprâncene, şi părea că evocă o amintire îndepărtată.

Porniră amândoi încetişor.

— Acesta este omul care ţi-a legat ochii? întrebă Rocambole.

— Da, stăpâne.

— Prin urmare acesta este servitorul Vasilikăi?

— Fără îndoială.

— Un om scund, cu umerii largi, cu părul şi barba neagră?

— Întocmai aşa.

— L-am recunoscut după voce.

— Aşadar, dumneata îl cunoşti?

— Da, răspunse Rocambole.

Şi apucând braţul lui Noël îi zise:

— Să mergem!

— Cum? Nu mai doreşti să pătrunzi în această casă?

— Vezi bine că nu vrea să ne deschidă.

— Dacă aş mai suna o dată?

— Nu, ţi-a spus să te întorci peste o oră.

— Şi mă voi întoarce?

— Da, împreună cu mine.

Pe când Rocambole, şi Noël se îndepărtau, Beruto stătea îndărătul ghişeului.

Italianul era foarte palid; neaşteptata întoarcere a zidarului îl emoţionase foarte mult.

Beruto era foarte sigur că-l văzuse pe Noël strângând biletul de bancă într-un colţişor al batistei cu cea mai mare grijă.

Atunci de ce se întorsese?

Beruto era foarte îndrăzneţ cu cei slabi, dar devenea laş îndată ce ghicea că are de-a face cu vreun duşman.

Şi Beruto auzise vorbindu-se de un om care, după câte se spunea, era teribil...

Omul acesta era Rocambole.

Şi Beruto se înspăimântă.

El se refugie în odaia de la parterul micului palat şi se baricadă acolo.

Dar graba îi fusese aşa de mare şi închisese ferestruica cu atâta

precipitare încât zăvoraşul nu intră bine la locul său.

Beruto îşi zise:

„Doamna are o cheie la dânsa. Nu mai aştept pe nimeni altcineva. Dacă zidarul, pe care am început să-l bănuiesc, se va întoarce, va putea să sune mult şi bine.”

Şi, într-adevăr zidarul, adică Noël, se întoarse; Rocambole era cu dânsul.

Zărise vizorul întredeschis.

Strada Cassette era pustie ca aleea unui cimitir.

Şi dacă Rocambole nu-şi dădu osteneala să forţeze porţile în mijlocul zilei, aceasta o făcuse numai din delicateţe.

Nimeni n-ar putea să vină să le întrerupă manevra.

Rocambole deschise bine ferestruica. Apoi întinse braţul şi învârti bara de fier care ţinea poarta închisă.

Poarta se deschise fără zgomot.

— Iată o intrare mult mai comodă, decât cum mă aşteptam, zise Rocambole.

Şi amândoi intrară înăuntru.

Strada Cassette se bucura mereu de aceeaşi linişte completă.

Odată intraţi înăuntru, închiseră bine poarta şi ferestruica.

Beruto, care se baricadase în odaia de la parter, acolo unde cinase cu Vasilika în prima sa zi de captivitate, nu auzise nimic.

Uşa vestibulului era deschisă.

— E de necrezut ce bine îmi amintesc! zise Rocambole. Aşteaptă!

Şi trecu înainte singur. Beruto auzi abia acum zgomot de paşi. El crezu că era Vasilika care se întorcea, şi-i alergă în cale.

Dar se găsi faţă în faţă cu Noël. Noël era înarmat cu un ciocan. Beruto scoase un strigăt teribil.

— Ajutor! săriţi!

Dar Rocambole îl apucă de gât şi strigă:

— Taci!

În acelaşi timp îl târî până în partea vestibulului care era mai luminată şi-i zise:

— Priveşte-mă bine, îi zise el, mă recunoşti?

Beruto scoase un nou strigăt.

— O sută şaptesprezece! zise el.

— Drace! da, eu sunt, zise Rocambole dându-i drumul. Nici nu se putea să nu-l recunoşti pe fostul tău tovarăş de lanţ de la Toulon.

Şi întorcându-se spre Noël:

— Aşadar, tu nu-l recunoşti?

— Nu, răspunse Noël. Ba chiar sunt sigur că nu l-am mai văzut niciodată.

— Ai dreptate, zise Rocambole: tu n-ai venit la Toulon decât după ce ştrengarul acesta plecase. Dar a fost şase luni tovarăşul meu de lanţ.

Beruto tremura de frică.

— Dragul meu, îi zise „stăpânul”, eu sunt Rocambole.

— Dumneata!

— Şi te rog să alegi: sau vei deveni sclavul meu, sau te voi ucide chiar în clipa aceasta, fără nici un pic de milă, ca pe un câine turbat.

În acelaşi timp flutură pe dinaintea ochilor lui Beruto lama strălucitoare a unui pumnal.

— Te voi asculta, murmură fostul ocnaş.

În clipa, aceea se auzi soneria.

— Dumnezeule! exclamă italianul, e doamna?

— Contesa Vasilika?

— Da.

— Trebuie să ne ascunzi, zise cu vioiciune Rocambole.

Lui Beruto îi veni o idee.

— Veniţi cu mine, le zise el.

Şi îi conduse pe cei doi falşi zidari în sala de jos, şi-i aşeză unul lângă altul, pe acea porţiune a podelei care era mobilă.

Apoi se apropie în fugă de zid şi apăsă pe un resort.

Scândurile fură puse în mişcare; Rocambole şi Noël dispăruseră dintr-o dată.

Capitolul XXXI

Patruzeci şi opt de ore trecuseră.

Domnul de Morlux avusese în timpul acesta dese întâlniri cu contesa; uneori la dânsa, alteori la dânsul.

Bătrânul părea transformat.

De două zile domnul de Morlux era foarte liniştit.

Agénor se împăcase cu dânsul şi nu se mai împotrivea acum la căsătoria lui cu Madeleine.

Madeleine îi spunea mereu „unchiule”, dar cu toate acestea vorbea din ce în ce mai puţin despre Ivan.

Domnul de Morlux trăgea concluzia că pe tânără fată începuse să o obosească singurătatea în care o lăsase Ivan; şi puţin câte puţin începuse să-l uite.

Vasilika îi spusese:

— Îţi jur că te vei căsători cu Madeleine.

Domnul de Morlux avea o încredere oarbă în vorbele contesei.

Aşadar, vicontele era încredinţat că toate vor merge de minune, şi nu era dânsul omul care să aibă remuşcări în privinţa trecutului.

Cu toate acestea, contesa Vasilika veni să-l nelinişească într-o zi.

— Totul este gata, acolo, îi spuse dânsa.

— Ah! exclamă vicontele cu bucurie.

— Bătrâna casă a devenit un adevărat cuib de înamoraţi. Dacă am putea s-o conducem pe Madeleine acolo...

— Oh!... dânsa mă va urma, sunt sigur.

— Totul va merge bine, zise Vasilika. Cu toate acestea...

Şi încruntă uşor din sprâncene.

— Ce este? întrebă domnul de Morlux.

— Mă tem de Rocambole.

— Mereu?

— Şi de contesa Artoff. Antoinette e şi acum la dânşii.

— Ei! exclamă domnul de Morlux, Agénor răspunde de toate.

— Bine, zise Vasilika; dar crede-mă că ar fi bine să te gândeşti la lucrurile pe care ţi le spun eu.

— Ce să fac? întrebă domnul de Morlux, care îşi pierdea îndată capul, de când era îndrăgostit.

— Pentru a paraliza mişcările lui Rocambole, care, de câteva zile se prefăcea mort.

— Ce trebuie să facem?

— Trebuie să-l lovim în unica sa afecţiune.

Domnul de Morlux tresări.

— Da, mi-ai mai spus lucrul acesta şi altădată... dar îţi voi mărturisi, eu cred că nu ne e de nici un folos să mai...

— Dragul meu, răspunse contesa cu cea mai mare răceală, ar trebui să te gândeşti, că unele vase naufragiază chiar după ce au ajuns în port...

— Ai dreptate, răspunse vicontele. Să vedem acum, pe care dintre cei doi trebuie să-l lovim: pe tată sau pe copil?

— Mie mi-ar place mai mult să fie răpit copilul, răspunse Vasilika; în timp ce Rocambole l-ar căuta, eu mi-aş putea îndeplini în libertate răzbunarea.

— Ah!...

— Şi dumneata, te vei căsători, tot în cea mai mare linişte, cu mult iubita dumitale Madeleine, adăugă contesa cu un surâs dispreţuitor şi crud.

Domnul de Morlux făcu semn că se învoieşte.

— Te voi asculta, zise dânsul.

— Oh! zise Vasilika, cu acelaşi surâs dispreţuitor, văd bine că nu ne înţelegem, dragul meu viconte.

— Cum?

— Eu îţi dau un sfat, nu un ordin; răzbunarea mea e asigurată.

Vicontele îşi muşcă buzele.

Vasilika reluă:

— Ce vreau eu?... Vreau să-l torturez moraliceşte pe idiotul care a dispreţuit dragostea mea şi la urmă să-l ucid... Va fi un nou fel de moarte... O moarte înspăimântătoare. Şi în curând, va suna ora răzbunării mele.

— Pe când eu...

— Dumneata, răspunse Vasilika, eşti pe drum, dar eşti puţin cam departe de ţinta la care vrei să ajungi...

— Şi voi putea să fiu oprit în drum?

— Da, de către Rocambole.

Domnul de Morlux, ori de câte ori auzea numele acesta, era cuprins de fiori.

— Ascultă-mă, reluă rusoaica; acum două zile l-am auzit pe nepotul dumitale Agénor, spunându-ţi că Madeleine fugise din casa contesei Artoff şi se refugiase la dumneata.

— Ei bine?

— Ei bine!... Mie parcă tot nu-mi vine încă să cred... Povestea acelei femei care seamănă aşa de bine cu Madeleine îmi tortureză mereu creierul... Eu n-o cunosc nici pe una, nici pe cealaltă; dar cu toate acestea mi se pare că de la prima vedere aş putea-o recunoaşte pe cea adevărată.

— De astă dată, zise domnul de Morlux surâzând, îmi vei da voie să-ţi risipesc bănuielile.

Şi trase cordonul soneriei.

— Roag-o pe domnişoara să coboare, ordonă dânsul feciorului care se prezentă.

Două minute după aceea, Madeleine intră.

Era îmbrăcată cu cea mai mare simplitate şi modestie.

Contesa rămase uimită.

— Copila mea, îi zise domnul de Morlux cu tonul său prietenesc, am vrut să ţi-o prezint pe doamna contesă Wasernoff, care cunoaşte foarte bine familia Potenieff.

Madeleine scoase un strigăt de bucurie; şi era atâta sinceritate în strigătul acesta, încât Vasilika cu toate bănuielile ei, fu impresionată.

— Îţi voi spune chiar mai mult decât atât, domnişoară, zise contesa.

Madeleine o privi.

— Eu sunt acea contesă Vasilika, ce era destinată să se căsătorească cu Ivan.

— Ah! murmură Madeleine.

Şi o privi pe Vasilika cu o spaimă aşa de naturală, încât şi domnul de Morlux îi împărtăşi un moment groaza.

Fără îndoială, Vasilika, de vreme ce-l iubea încă pe Ivan, trebuia s-o urască pe Madeleine.

— Fii pe pace, zise contesa, mereu nepăsătoare, am renunţat la Ivan.

— Doamnă, zise atunci Madeleine, de vreme ce eşti aşa de generoasă, mergi cu generozitatea până la capăt.

Şi vocea tinerei fete deveni rugătoare.

Un surâs flutură pe buzele rusoaicei.

Madeleine îşi împreună mâinile.

— Aşadar îl iubiţi cu adevărat?

— Oh! din tot sufletul....

Vasilika surâdea mereu.

— Ei bine! zise ea, îţi voi face o promisiune.

— Ah! vorbeşte.

— Doreşti să vii mâine să mă vezi în palatul meu din strada Cassette?

— Cu unchiul meu?

— Fără îndoială. Atunci îţi voi da ştiri de la Ivan.

Madeleine scoase un nou strigăt de bucurie.

Contesa îi întinse mâna.

— Voi avea o verişoara drăguţă, zise ea zâmbind.

Şi ridicându-se, făcu un semn domnului de Morlux.

Acesta îi oferi braţul.

Cele două femei se salutară şi contesa luă drumul spre grădină, căci circula mereu prin mica intrare din bulevardul Haussmann.

— Ei bine? zise domnul de Morlux când fură singuri; acum te mai îndoieşti?

— Da, răspunse dânsa.

Vicontele făcu un pas îndărăt.

— Ascultă-mă, zise Vasilika, dacă femeia aceasta, nu este Madeleine, atunci asemănarea este atât de perfectă, şi dânsa îşi joacă aşa de bine rolul, încât nici nu mai ştiu ce să cred.

— Dar dumneata n-ai văzut-o cum se înroşea şi cum tremura? N-ai văzut-o cum se emoţiona când îi vorbeai de Ivan?

— Da, dar...

— Dar ce?

— Inima mea n-a tresărit, răspunse Vasilika; n-am simţit acel irezistibil elan de ură pe care ţi-l provoacă vederea unei rivale.

— Oh!

— De altfel, adăugă contesa, nu mai avem de aşteptat decât până mâine.

— Şi mâine?

— Mâine îţi voi spune cu siguranţă dacă femeia aceasta este sau nu adevărata Madeleine.

— De unde o vei afla?

— E secretul meu. Adio.

Şi Vasilika plecă, lăsându-l pe domnul de Morlux cufundat în gânduri.

Intrând în cabinetul său de lucru, vicontele îşi spunea:

„Dar e cu adevărat Madeleine... Şi cu toate acestea... mi se pare că acolo... în Rusia., avea altă voce... Mister!”

Capitolul XXXII

Ruşii sunt familiarizaţi cu fel de fel de otrăvuri şi narcotice.

Aceasta, din pricină că cea mai mare parte dintre familiile aristocrate au sclavi georgieni sau cerchezi.

Şi popoarele acestea sunt iniţiate cu viaţa şi cu obiceiurile orientale.

Doica Vasilikăi fusese georgiană.

Femeia aceasta care a fost multă vreme sclavă în Rusia ştia să prepare cele mai subtile şi mai fulgerătoare otrăvuri şi narcotice.

Ştia de asemenea să prepare antidoturile lor.

Vasilika învăţase de la ea toate secretele.

Paharul pe care Ivan îl luase din mâinile italianului Beruto şi-l deşertase dintr-o sorbitură, conţinea un lichid, ale cărui efecte fulgerătoare le-am văzut.

Ivan căzuse ca trăsnit.

Cu toate acestea, nu era mort.

Ivan căzuse numai într-o catalepsie asemănătoare cu aceea care îi îngăduise Antoinettei să iasă din Saint-Lazare.

Vasilika poseda şi dânsa narcoticul lui Rocambole.

Rocambole îl întrebuinţase în pilule.

Rusoaica îl întrebuinţa în stare lichidă.

Timp de trei zile consecutive Ivan rămase ca mort.

În timpul acestor trei zile, multe lucruri se petreceau în pivniţa în care zăcea.

În fine, efectele catalepsiei se risipiră puţin câte puţin. Simţurile se redeşteptară; mai întâi auzul, apoi mirosul şi în sfârşit vederea.

Ivan deschise ochii.

Lanterna suspendată de bolta pivniţei ardea mereu, proiectând lumina sa sinistră în jurul ei.

Scheletul era mereu acolo, în picioare, rezemat de zid, cu lanţul în jurul gâtului.

Dar Ivan, care nu putea încă să-şi mişte membrele amorţite, zări ceva nou.

Deasupra capului său, era o deschidere neagră.

Cine săpase oare deschiderea aceea?

Poarta pivniţei era tot închisă; într-însa era însă o ferestruică deschisă şi poate că prin deschiderea aceea avea să-şi poată recăpăta libertatea.

Şi gândindu-se la libertate, Ivan îşi reaminti de cele petrecute.

El îşi aminti că Vasilika îi făgăduise să-l pună în libertate.

Şi Ivan, deşteptându-se, se vedea tot în acea pivniţă întunecoasă. Aşadar Vasilika minţise!

Tânărul fu din nou cuprins de un acces de furie; dar trebui să mai treacă încă două ore, pentru ca să-şi poată recăpăta uşurinţa mişcărilor.

Atunci, se apropie de deschiderea aceea, a cărei destinaţie şi mărime nu le cunoştea.

Dar, tocmai când se pregătea să se urce pe bancă, poarta pivniţei se deschise şi Vasilika intră.

Era singură şi avea o lumânare în mână.

Ivan nu mai zări acel revolver cu care-l ţinuse la respect data trecută.

Mai mult decât atât, Vasilika era surâzătoare şi liniştită.

— Bună ziua, vere, zise dânsa.

El o privi cu mânie.

— Aşa te ţii dumneata de făgăduială? întrebă dânsul.

— Eu n-am obiceiul să-mi calc cuvântul, dragul meu...

— Aşadar, voi ieşi de aici?

— Nu.

Şi închise cu grijă uşa pivniţei.

— Atunci, zise Ivan furios, ce înseamnă băutura aceea pe care m-ai făcut s-o înghit? Ce înseamnă deschiderea aceasta?

— Băutura, zise Vasilika, era necesară.

— Pentru ce?

— Pentru ca în timpul somnului dumitale, să se poată săpa această deschidere.

— Şi deschiderea?

— Deschiderea aceasta îţi va îngădui s-o vezi pe Madeleine. Priveşte!

Şi ca şi cum o fiinţă nevăzută ar fi auzit cuvintele Vasilikăi, deschiderea neagră deveni dintr-o dată luminoasă.

Ivan, uimit, văzu o oglindă în faţa sa, şi în oglinda aceasta, reflectată întreaga grădină.

În grădina care era inundată de raze luminoase, Ivan văzu un bărbat şi o femeie plimbându-se.

Pe bărbat îl recunoscu îndată după bătăile precipitate ale inimii sale.

Era domnul de Morlux.

Femeia era Madeleine.

Şi Ivan, nebun de furie, fără voce, fără suflare, continua să-i privească.

Madeleine surâdea; părea fericită.

Domnul de Morlux o ţinea de mână şi amândoi păreau în toiul unei convorbiri fermecătoare. Apoi, veni un moment în care, fără îndoială, domnul de Morlux îi dăduse o veste bună Madeleinei.

Căci Madeleine sări de gâtul domnului de Morlux şi-l îmbrăţişă.

Ivan scoase un ţipăt sălbatic.

Dar, în aceeaşi clipă, deschiderea luminoasă se întunecă. Oglinda, grădina, dispăruseră.

— Ei bine, zise Vasilika, cu un surâs triumfător, ţi-am spus sau nu adevărul, dragul meu văr?

— Vreau s-o ucid, zise Ivan.

— Nu, răspunse Vasilika; nu se răzbună cineva pe oamenii care nu-i mai iubesc. Dragoste cu sila nu se poate...

— Dar, dumneata nu te răzbuni?

Vasilika începu să râdă.

— Te înşeli, zise ea; am vrut doar să-ţi dau o lecţie.

— Cum?

— Am vrut să-ţi dovedesc că, atunci când un om de rangul dumitale face prostia să se îndrăgostească de o tânără institutoare ca Madeleine, i se pot întâmpla aventuri mai puţin plăcute, ca aceea care ţi se întâmpla dumitale acum... Dă-mi mâna, dragul meu Ivan, şi iartă-mă, după cum te iert şi eu.

— Dar... verişoară...

— Eşti liber, Ivan, zise dânsa; dar cu o singură condiţie...

— Care?

— Să nu mai încerci niciodată s-o revezi pe fata aceasta trădătoare care va deveni în curând contesa de Morlux.

— Dar cel puţin îmi vei da voie să-i scriu.

— La ce bun?

— Pentru a-i spune cât de mult o dispreţuiesc!

— Cum vei dori, răspunse Vasilika cu cea mai mare indiferenţă.

Apoi, îi luă mâna si-i zise:

— Vino!

Deschise uşa pivniţei, o închise bine în urma lor, şi urcară treptele până în vestibul.

Ivan era în prada unei surescitări şi a unei disperări aşa de mari încât se lăsă condus fără nici o împotrivire, cu docilitatea unui copil.

Vasilika îl conduse în sala aceea în care cu câteva zile mai înainte dejunaseră amândoi.

Masa era la locul ei.

Dar această masă era acum plină cu cele necesare pentru scris.

— Scrie, îi zise Vasilika.

Ivan se aşeză, luă un toc, şi cu mâna tremurând scrise:

„Madeleine,

Te urăsc şi te dispreţuiesc!... Nu mai încerca să mă revezi vreodată. Plec din Paris chiar în momentul acesta.

Ivan”

Apoi, îi întinse scrisoarea lui Vasilika.

Dânsa o luă, mereu surâzătoare.

În acelaşi timp se apropie de zid şi apăsă un resort.

Scândurile se mişcară şi de astă dată Ivan, treaz, cu ochii deschişi, fu aruncat, din nou în abisul acela misterios, din care doar cu câteva minute în urmă ieşise.

— De astă dată, murmură Vasilika, superbă de mânie şi albă de furie, nu vei mai ieşi din acest abis. Te-am îngropat de viu în mormânt.

Capitolul XXXIII

De astă dată, înţelese că era definitiv pierdut, îşi dăduse îndată seama că era din nou în pivniţa misterioasă.

Deasupra ardea aceeaşi lanternă; aceeaşi deschidere neagră îi atrase privirea.

Ce însemnau toate acestea?

Ivan n-avu nevoie să-şi tortureze multă vreme mintea. Alergă spre uşa pivniţei. Uşa era închisă.

Dar în această uşă era o ferestruică şi ferestruica era deschisă.

O iluzie de moment îl înfiora.

De vreme ce nu-şi făcuse nici un rău în cădere, poate că Vasilika

nu-i dorea moartea. Era poate vreo nouă înşelătorie.

Sau poate captivitatea sa trebuia să mai dureze încă?

Bietul tânăr începu să strige.

— Contesă!... Verişoară!.. Vasilika!

Ca şi cum ar fi răspuns acestei chemări, Vasilika coborî treptele, şi se apropie de uşă.

Contesa nu era singură de astă dată.

Beruto o întovărăşea.

— Dragul meu văr, îi zise ea apropiindu-se, înainte de a-mi lua pentru totdeauna rămas bun de la dumneata, doresc să-ţi spun o poveste.

Ea râdea cu cruzime şi-l învăluia într-o privire sălbatică.

De astă dată, Ivan înţelese bine şi nu se mai îndoi. Vasilika îl condamnase la moarte.

Dar la ce moarte? Asta o să-i spună acum, fără îndoială; şi oricât de curajos era, Ivan îşi simţi părul zbârlindu-i-se în creştetul capului.

— Dragul meu văr, reluă dânsa, vezi scheletul acela de acolo, nu-i aşa?

— Ce-mi pasă? răspunse dânsul cu dispreţ. Eu nu mă tem de moarte. De altfel, nu mi-e inima zdrobită mulţumită dumitale?

— Mulţumită mie, spui adevărul, răspunse dânsa.

— Ah! Aşadar recunoşti?

— Eu am silit-o pe Madeleine să se căsătorească cu vicontele Carol de Morlux.

— Mizerabilă!

— Mai ai puţină răbdare, bunul meu văr, reluă Vasilika cu vocea şuierătoare.

— Ce doreşti?

— Doresc să-ţi spun povestea scheletului.

— N-am nevoie s-o ştiu!

— Ba te interesează...

Ivan se îndepărtase; acum se apropie din nou.

Vasilika continuă:

— Acum patruzeci de ani, casa aceasta era locuită de o femeie care-şi înşela bărbatul.

— Da? întrebă Ivan, nebun de furie.

— Bărbatul a pus într-o zi mâna pe amant. E scheletul pe care-l vezi aici. Dânsul este acela care a inventat ingeniosul aparat cu oglinzi pe care l-ai văzut.

În acelaşi timp, Vasilika bătu de trei ori din palme.

Deschiderea neagră se lumină dintr-o dată şi oglinzile începură să funcţioneze.

Şi Ivan a cărui frunte era inundată de sudoare putu s-o vadă pe Madeleine aşezată pe o bancă alături de domnul de Morlux, care-i ţinea mâna între mâinile sale şi o învăluia într-o privire plină de patimă.

— Amantul, urmă Vasilika, putea s-o vadă pe femeia adorată în toate zilele; putea s-o vadă cum se plimba tăcută şi tristă, prin grădină, plângându-l.

— Oroare! murmură Ivan.

— Dragul meu văr, reluă Vasilika cu aceeaşi ironie plină de sarcasm, o femeie ca mine nu se răzbună niciodată pe jumătate. Acum, casa aceasta a trecut în alte inimi; a devenit adică proprietatea domnului viconte de Morlux. Aici va locui Madeleine. O vei vedea în toate zilele, bineînţeles cât timp vei trăi.

Şi cu un hohot diabolic de râs, adăugă:

— Dar, poţi să fii liniştit... Eu voi fi mai puţin crudă decât soţul înşelat... Te voi lăsa să mori de foame... Adio.

Şi Vasilika se retrase.

Pe când urca scările, Ivan o auzi spunându-i lui Beruto:

— Orice sumă ţi-ar oferi omul acesta pentru o bucată de pâine, să nu-i dai... Bagă de seamă, e vorba de viaţa ta! De altfel voi veni eu însămi, în toate zilele, să mă conving dacă-mi execuţi ordinele.

— Doamna contesă poate să aibă toată încrederea în mine, răspunse Beruto.

Şi amândoi se îndepărtară.

Atunci Ivan căzu în prada unor friguri delirante.

Madeleine era pierdută pentru dânsul.

Prin urmare putea să moară.

Un acces teribil de furie îl cuprinse un moment, apoi, zdrobit de atâtea emoţii, căzu la pământ.

Ivan nu mai avea nici o speranţă; el ştia bine că contesa Vasilika e o femeie fără milă.

Era prizonier.

Şi până la moarte avea să rămână prizonier, şi până la moarte va trebui s-o privească pe Madeleine în braţele altuia, fără să se poată apropia de dânsa.

Madeleine nu-l mai iubea... Madeleine îl trădase...

Şi el îi scrisese că o dispreţuieşte şi o urăşte...

Şi cu toate acestea, o mai iubea încă!...

Trecu o oră.

Ivan îşi luă capul între mâini şi un moment avu ideea să şi-l zdrobească de zidurile pivniţei.

Dar, în clipa aceea, lanterna care-i lumina închisoarea se stinse.

Ivan fu cuprins de groază şi rămase nemişcat, tremurător.

Dar, deodată, un zgomot se auzi deasupra capului prizonierului.

El ridică ochii în sus.

Bolta se deschisese chiar în locul unde era atârnată lanterna.

În acelaşi timp, un fulger de lumină prăvăli înăuntru.

Doi oameni coborâseră în pivniţă, tot prin acelaşi mijloc prin care fusese şi dânsul coborât.

Unul dintre ei avea o lampă în mână. Cei doi oameni se apropiară de dânsul. Ivan îi privea cu atenţie, dar nu-l recunoscu pe nici unul.

— Am venit să te salvăm, zise acela care ţinea lampa în mână.

— Cine sunteţi dumneavoastră? exclamă Ivan.

— Un om pe care nu-l cunoşti, şi despre care poate nici n-ai auzit vorbindu-se vreodată... Mă numesc Rocambole.

Capitolul XXXIV

Într-adevăr, Ivan n-auzise niciodată pronunţându-se numele acesta.

Rocambole adăugă:

— Sunt prietenul femeii pe care o iubeşti dumneata.

— Madeleine! exclamă Ivan.

— Da.

Ivan clătină din cap.

— Eu n-o mai iubesc pe Madeleine, zise el; sau cel puţin...

— Cel puţin dânsa nu te mai iubeşte?

Ivan îşi cuprinse fruntea în mâini cu un gest de disperare.

— Aţi venit să mă salvaţi? zise el... la ce bun? Viaţa fără Madeleine îmi este mai nesuferită decât moartea.

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Domnule, zise el, încearcă să te linişteşti, şi ascultă-mă, te rog, cu atenţie.

— Ce ai putea dumneata să-mi spui pentru ca să mă consolezi? întrebă tânărul rus cu tristeţe.

— Domnul de Morlux te-a făcut să treci drept nebun, nu-i aşa?

— Da.

— El te-a încredinţat unui pretins notar, care în realitate era medic alienist.

— Da.

— Şi notarul te-a transportat la sanatoriul său, care e dincolo de Champs-Élysées?

— E foarte adevărat.

— Ei bine!... în timpul drumului nu v-aţi întâlnit cu o femeie care semăna aşa de bine cu Madeleine, încât dimineaţa te-ai înşelat şi ai crezut că, într-adevăr, dânsa este?

Ivan scoase un ţipăt teribil. Vălul de pe ochi se destramă.

— Oh! murmură dânsul, apărându-şi pieptul cu mâinile.

— E femeia pe care ai văzut-o în grădină, urmă Rocambole.

— Dumnezeule! ce spui dumneata, domnule?

— Drept orice răspuns, Rocambole se apropie de deschiderea neagră din zid şi strigă:

— Hei!... Beruto! Oglinzile.

În aceeaşi clipă oglinzile apărură. Madeleine era tot în grădină.

— Examineaz-o bine... cu atenţie... în linişte!... Nu găseşti nici o diferenţă între femeia aceasta şi adevărata Madeleine?

— Singura diferenţă e vocea, zise Ivan tremurând din tot corpul; şi eu n-am auzit vocea acestei femei.

— O vei auzi acum... îndată.

— Ah!

— Pentru moment, continuă Rocambole, trebuie să ieşim de aici şi cât mai repede...

— Şi unde vreţi să mă conduceţi?

— Lângă adevărata Madeleine.

De astă dată Ivan îşi împreună mâinile şi două lacrimi mari îi udară genele.

— Oh! zise el, aşadar dumneata eşti bunul Dumnezeu?

— Vai! nu, răspunse Rocambole, dar îi servesc bine pe aceia pe care îi iubesc.

— Cum mă poţi iubi pe mine? întrebă cu naivitate Ivan. Nu te-am văzut niciodată până astăzi.

— Nici eu pe dumneata.

— Atunci, o cunoşti pe Madeleine?

— O cunosc doar de opt zile. Dar sunt prietenul omului despre care fără îndoială trebuie să-ţi fi vorbit dânsa.

— Milon! exclamă Ivan.

— Eu sunt, zise omul care coborâse în pivniţă împreună cu Rocambole.

Ivan îşi îndreptă privirea spre bătrânul colos.

Acesta îi apucă cu vioiciune mâinile.

— O vei face fericită, nu-i aşa? întrebă dânsul cu vocea emoţionată.

— O iubesc aşa de mult, răspunse cu naivitate Ivan.

— Haide, bătrânule, zise Rocambole, schimbaţi hainele.

— Ce faceţi? întrebă Ivan.

— Omul acesta îşi va schimba hainele cu dumneata.

— Pentru ce?

— Pentru că va trebui să rămână în mod provizoriu în locul dumitale.

— În locul meu?

— Fără îndoială. O vom lăsa pe Vasilika să-şi săvârşească în linişte răzbunarea.

— Dar eu nu pot primi un asemenea sacrificiu! strigă Ivan.

— Oh! fii liniştit, zise el; Milon îşi ştie rolul de minune. Şi nu va răbda de foame, pentru că i se va aduce mâncare pe ascuns.

— Cine-i va aduce?

— Beruto.

— Mizerabilul acela?

— Da, omul care a fost credinciosul servitor al contesei Vasilika, până în ziua când s-a găsit în faţa mea.

Şi Rocambole adăugă cu oarecare mândrie:

— Pe mine nu mă trădează nimeni căci ştiu cu toţii bine că eu nu glumesc.

— Cu toate acestea, zise Milon, ieri când aţi fost coborâţi aici, Noël s-a înspăimântat.

— Dar eu nu m-am înspăimântat nicidecum, zise Rocambole. Haide! să ne grăbim.

Ivan îşi schimbă hainele cu Milon şi acesta se trânti într-un colţ al pivniţei.

— Vezi să-ţi joci bine rolul, zise Rocambole.

— Da, stăpâne.

— Dar, zise Ivan, s-ar putea întâmpla ca Vasilika să intre în pivniţă.

— Atunci, cu atât mai rău pentru dânsa.

Ivan îl privi pe Rocambole cu oarecare mirare.

— Ascultă-mă, îi zise acesta, am făcut jurământul să nu vărs sânge decât într-o situaţie extremă. Cu atât mai rău pentru contesă, dacă îşi va da seama de înlocuire. Cu atât mai rău pentru dânsa dacă va recunoaşte greşeala.

— Ce vrei să spui, domnule?

— Beruto are ordin să-i împlânte pumnalul în piept.

Ivan se înfioră.

— Numai dacă nu cumva o voi strânge eu de gât, zise Milon.

— Şi acum să plecăm! zise Rocambole.

Rocambole bătu de trei ori din palme. Scândurile fură coborâte din nou.

Ivan şi Rocambole se urcară.

— Te vom ridica de aici peste şase zile, strigă Rocambole lui Milon.

— În ziua căsătoriei?

— Da.

Ivan tresări de speranţă.

. . . .

Două secunde după aceea, Rocambole şi Ivan se găseau într-o cameră de la parterul palatului, din care se vedea bine în grădină.

Ferestrele erau deschise, dar transperantele erau lăsate.

— Nu faceţi zgomot, zise Rocambole.

Şi luându-l de braţ îl conduse lângă fereastră. Din grădină se auzea vocea domnului de Morlux, care stătea mereu lângă aceea pe care o lua drept Madeleine.

— Oh! zise dânsul, nu e vocea Madeleinei.

— Nu, zise Rocambole, e vocea Clorindei... demimondena Parisului. Vino.

Şi aruncând o manta pe umerii tânărului rus, ieşiră în curte, apoi în stradă şi se îndepărtară repede.

În colţul străzii Vangiraud, o trăsură aştepta.

— Vezi să nu te emoţionezi prea mult, zise Rocambole.

Şi deschise uşă trăsurii.

Două braţe înlănţuiră gâtul lui Ivan, o guriţă fierbinte îi apăsă fruntea, şi o voce plină de farmec murmură:

— Ah! te revăd, în fine!...

Ivan o regăsise pe adevărata Madeleine şi Rocambole, urcându-se lângă birjar, îi strigă:

— Strada Pépinière, la doamna contesă Artoff!

Capitolul XXXV

Aşadar, domnul de Morlux o condusese pe falsa Madeleine în casa din strada Cassette.

Sub ce pretext? Casa aceea, spunea vicontele, avea să fie zestrea ei, în ziua când avea să se căsătorească cu Ivan Potenieff.

Cum ştia de mai înainte ce urma să se întâmple, Clorinde îşi juca de minune rolul.

Ea îl îmbrăţişase pe viconte cu entuziasm, numindu-l „unchiule” şi se arătă foarte nerăbdătoare s-o revadă pe contesa Wasernoff.

Ne aducem aminte că dânsa îi făgăduise să-i aducă ştiri de la Ivan.

Dar, o mare parte din timp trecu şi contesa nu mai sosea.

Spre seară, domnul de Morlux, care tot mai aştepta în strada

Cassette, primi un bileţel.

Contesa îi scria:

„Dragul meu viconte,

Astăzi nu mă vei mai vedea. N-am nici o veste bună pentru Madeleine. Cu toate acestea, sper încă să-l readuc pe Ivan la sentimente mai bune.

Amica dumitale Vasilika”

Domnul de Morlux era foarte vesel.

Vasilika se ţinea de făgăduială.

Falsa Madeleine exclamă cu vioiciune:

— Ce scrisoare e aceasta, unchiule?

— O scrisoare fără nici o importanţă, răspunse domnul de Morlux, prefăcându-se încurcat.

— Eşti aşa de palid...

Şi cu un gest drăgălaş smulse scrisoarea din mâinile domnului de Morlux, care nu-i opuse decât o foarte slabă rezistenţă.

O citi şi la rândul ei se îngălbeni.

— Ah! zise dânsa, cu vocea înăbuşită, parcă aveam o presimţire.

— Eu nu înţeleg nimic din această scrisoare, zise domnul de Morlux.

— Eu înţeleg totul!

— Ce vrei să spui?

Falsa Madeleine se ridică în picioare.

— Unchiule, zise dânsa, să ne întoarcem. Să părăsim această casă blestemată.

— Dar, copila mea...

— Să plecăm de aici!...

Ea îşi regăsise accentul acela imperios de curtezană şi domnul de Morlux fu dominat.

Beruto se duse să caute trăsura vicontelui, care aştepta în piaţa Saint-Suplice.

Falsa Madeleine se urcă şi până în strada Pépinière nu mai pronunţă nici un singur cuvânt. Acolo numai, după ce urcă în camera sa, îi zise domnului de Morlux:

— Dumneata nu înţelegi nimic, unchiule, şi eu înţeleg totul.

— Explică-te...

— Contesa îl mai iubeşte încă pe Ivan. Şi dânsa m-ar fi calomniat... Vei vedea...

— Oh!... asta-i!...

Şi falsa Madeleine începu să plângă cu lacrimi fierbinţi, şi-l rugă pe

domnul viconte s-o lase singură. Vicontele nu insistă.

Orbit complet de patima sa, domnul de Morlux credea că toate trebuiau să-i meargă din plin şi nu se înfurie de nimic.

Coborî în cabinetul său de lucru şi frecându-şi mâinile murmură:

„Contesa e o femeie foarte abilă!...”

Cameristul intră cu o scrisoare.

— Domnule, zise el, în lipsa dumitale a venit un om şi a adus această scrisoare. Omul acela mi-a pus douăzeci de franci în mână şi mi-a recomandat să dau scrisoarea domnişoarei când va fi singură. Eu am crezut că nu trebuia s-o fac.

Domnul de Morlux apucă scrisoarea şi o desfăcu.

Nu era nici o semnătură.

„Dacă vrei să-l revezi pe Ivan, spunea anonimul, fugi cât mai repede din casa în care eşti prizonieră.”

„Ah!.... ah!... murmură vicontele; acestea sunt de-ale lui Rocambole... Vasilika are dreptate: trebuie să-l paralizăm.”

. . . .

Madeleine, sau mai bine zis, aceea care cu atâta dibăcie juca rolul tinerei fete, nu mai voi să iasă deloc din camera sa în seara aceea.

A doua zi dimineaţă, vicontele primi un bilet de la Vasilika.

Contesa îl anunţa că scrisoarea lui Ivan fusese pusă la poştă: îi mai spunea că avea să-l viziteze în aceeaşi seară.

Falsa Madeleine stătea mereu închisă în camera sa. Domnul de Morlux aştepta scrisoarea cu nerăbdare. În sfârşit, pe la ora zece factorul sosi. Domnul de Morlux era în curtea palatului, el ridică capul şi o zări pe Madeleine la fereastră.

— Pentru domnişoara Madeleine Miller, zise factorul.

Domnul de Morlux o auzi pe frumoasa Madeleine scoţând un strigăt de bucurie.

Câteva clipe după aceea dânsa era în curte şi apucă scrisoarea cu lăcomie.

— E de la Ivan! exclamă tânără fată; îi cunosc scrisul!...

— Cât de mult îl iubeşte!.. murmură domnul de Morlux îngălbenindu-se.

Ea desfăcu repede scrisoarea; o parcurse cu ochii, şi cu vocea înăbuşită murmură:

„Oh!... mă înăbuş!... mor!...”

Scrisoarea îi căzu din mâini, pe când domnul de Morlux o cuprindea în braţele sale şi o susţinea.

Clorinde era o comediană foarte abilă.

Ea ştia să interpreteze de minune cele mai violente depresiuni sufleteşti.

Apoi, căzu paralizată pe bancă şi vorbi de sinucidere.

Domnul de Morlux crezu că starea falsei Madeleine era destul de alarmantă pentru ca să nu se facă ridicol, trimiţând după un medic.

Pe Clorinde o aşezară în pat.

Delira şi în fiecare moment pronunţa numele lui Ivan. Apoi, vorbea de Vasilika.

Şi din când în când, lua mâna domnului de Morlux şi privindu-l cu fixitate, îi spunea:

— Unchiule!... Numai femeia aceea mi-a făcut tot răul.

Pe când repeta pentru a suta oară această acuzare, contesa apăru la căpătâiul ei.

Falsa Madeleine o privi cu ură:

— Copila mea, îi zise contesa, dumneata mă acuzi pe nedrept. Ivan este definitiv pierdut şi pentru mine şi pentru dumneata.

Clorinde o privi cu atenţie.

— Pricina este, continuă contesa, că un oarecare ocnaş, pe nume Rocambole, s-a erijat în protectorul dumitale.

— Ah! zise ea, acum înţeleg totul.

Şi întinse mâna Vasilikăi zicându-i:

— Iartă-mă!...

Vasilika încruntă uşor din sprâncene.

Clorinde adăugă:

— Voi fi tare... Spune-mi adevărul!... Unde e Ivan?

— A plecat, răspunse Vasilika.

— Unde?

— La Petersburg.

Din clipa aceea, Madeleine rămase tăcută şi printr-un gest îşi manifestă dorinţa de a rămâne singură.

Domnul de Morlux şi Vasilika ieşiră.

Domnul de Morlux tremura din tot corpul.

— Ştii dumneata, zise dânsul, cu vocea plină de emoţie, ştii dumneata că mie mi-e teamă?

— De cine?

— Mi-e teamă ca nu cumva durerea s-o ucidă!...

Vasilika îl învălui într-o privire plină de ironie şi de milă.

— Dragul meu prieten, zise dânsa, dumneata eşti, nu înamorat, ci cristalizat!...

Domnul de Morlux încercă să surâdă.

— Aşadar te vei căsători cu dânsa!... continuă contesa

— Oh! dacă va vrea! zise el cu un accent plin de durere.

— Fii liniştit, va vrea, îi zise Vasilika cu ironie. Adio... la revedere, pe mâine...

Ea îl părăsi pe viconte şi se îndreptă spre trăsura în care o aştepta Beruto.

— Ştii tu, îi zise ea râzând, că sărmanul de Morlux e naiv ca un copil. Şi femeia aceea nu e adevărata Madeleine, ci e cea falsă!...

— Ce spui, doamnă?

— Este Clorinde. Ah! Rocambole joacă un frumos rol!... Dar ascultă-mă.

Beruto o privi cu atenţie.

— Vom scurta agonia lui Ivan... Să nu îi mai dai nimic de mâncare; căci mă tem ca nu cumva să-l găsească.

— Atunci, zise cu răceală Beruto, va fi o afacere de trei zile.

— Şi după cinci zile, vom părăsi Parisul, zise Vasilika. Cu atât mai rău pentru Morlux!

Contesa nu observă un surâs pe buzele lui Beruto, căci atunci poate ar fi înţeles...

Capitolul XXXVI

Trecuseră două zile.

Într-o dimineaţă, domnul Carol de Morlux ieşi de acasă pe jos şi se îndreptă spre foburgul Saint-Germain.

Vicontele părea că are o sută de ani, atât de mult îmbătrânise în trei zile.

Omul cutezător, şiret, ucigaşul otrăvitorul, omul combinaţiilor machiavelice şi întreprinderilor cutezătoare, se transformase într-un bătrân prost, cu râsul idiot.

Şi aceasta din pricina că de două zile el suferea îngrozitor.

Falsa Madeleine se jucase cu amorul acestui bătrân ca o adevărată comediană.

În dimineaţa acelei zile, falsa Madeleine, care stătuse două zile în pat, se sculase şi intrase cu bruscheţe în camera domnului viconte.

Domnul de Morlux scosese un ţipăt de bucurie, căci falsa Madeleine era tristă, dar liniştită.

— Unchiule, îi zise ea, vreau să am o înţelegere cu dumneata.

Domnul de Morlux tresări.

— Ascultă, unchiule, urmă falsa Madeleine, tot ce mi-au spus acei oameni e adevărat. Dumneata ai otrăvit-o pe mama mea, şi ne-ai furat averea.

Pe când domnul de Morlux se trăgea îndărăt cu părul zbârlit şi

tremurând, nu de gravitatea acuzaţiei, ci pentru că văzuse iubirea sa compromisă, falsa Madeleine adăugă:

— Eu te iert, unchiule, în numele mamei mele, în numele surorii mele şi al meu. Dar trebuie să ne înapoiezi averea.

Aceste din urmă cuvinte au fost ca o scânteie ce trezi revolta în spiritul domnului de Morlux şi dragostea pentru bani îi reveni un moment.

Dar falsa Madeleine urmă:

— Unchiule, inima mea e zdrobită şi simt că voi muri în curând. Părăsirea şi dispreţul lui Ivan m-au omorât. Dar aş dori ca înainte să mor, să asigur fericirea surorii mele şi a fiinţei pe care o iubeşte, adică a nepotului dumitale Agénor.

— Dar... copila mea... gângăvi domnul de Morlux pierdut.

— Îţi repet, unchiule, sunt lovită în adâncul inimii şi nu voi trăi mai mult de trei luni. De aceea m-am hotărât să fac un ultim sacrificiu. Sunt oameni care cunosc grozavul secret al familiei noastre. Dumneata ştii de cine vorbesc.

El o privea uimit, fără să înţeleagă ceva.

Domnul de Morlux scoase un ţipăt şi căzu în genunchi.

Falsa Madeleine adăugă:

— Unchiule, când voi fi soţia dumitale, nimeni nu va putea să te mai acuze că eşti ucigaşul mamei mele.

— Oh! tu eşti un înger, gângăvi domnul de Morlux.

— Dar unchiule, trebuie să meriţi această iertare, pentru ca eu şi sora mea să ţi-o putem acorda.

— Oh! vorbeşte, zise el, vorbeşte! Ce ceri de la mine?

— O restituire completă.

— Ţie?

— Atât mie cât şi surorii mele. Du-te să-l vezi pe fratele dumitale şi întocmeşte cu el contractele noastre de căsătorie; al Antoinettei şi al meu.

— Îţi dau tot ce am, zise vicontele.

Şi adăugă cu o voce înăbuşită, în tonul căreia se vedea bine remuşcarea.

— Tot ce am furat!

— Nu, eu voi muri şi n-am nevoie de bani...

— Să mori! strigă el luând-o în braţe, să mori la douăzeci de ani!... eşti nebună!

— Şi dacă voi trăi, doresc să fiu săracă şi mai doresc să fii şi dumneata sărac ca mine.

— Dar cui vrei să înapoiezi averea?

— Surorii mele. Numai cu acest preţ mă voi căsători cu

dumneata...

Bătrânul amorezat se supuse şi se îndreptă spre strada Universităţii, unde locuia baronul Philippe de Morlux, care de o lună devenise o adevărată ciudăţenie pentru servitorii săi.

El nu mai ieşea deloc din casă şi nu voia să mai vadă pe nimeni.

— Ah! domnule viconte, îi zise un fecior, întâmpinându-l, vino iute!

— Ce este? întrebă domnul de Morlux! ce s-a întâmplat?

— Nici nu-l vei mai recunoaşte pe domnul baron, atât de mult s-a schimbat!...

— Este tot bolnav?

— Cred că a devenit nebun, murmură servitorul. Nu mai doarme, nu mai mănâncă... Are nişte vise grozave... şi nu doreşte să mai primească pe nimeni, în afară de domnul Agénor... dar domnul Agénor n-a mai venit pe aici de o lună...

Domnul Carol de Morlux, urmat de valet, se opri uimit în pragul camerei unde se găsea fratele său Philippe. Baronul albise în întregime.

Văzându-l pe fratele său îi zise întristat:

— Ah! Dumneata eşti, Carol?...

— Da, eu sunt, răspunse vicontele întinzându-i mâna.

— Te-ai pocăit? întrebă baronul.

Carol tresări.

— Prietene, reluă baronul, mâna lui Dumnezeu apasă deasupra noastră.

— Ce vrei să zici, frate?

— Fiul meu fuge de mine şi mă dispreţuieşte.

Carol se aşeză lângă fratele său şi-i zise:

— Dumnezeu era să te pedepsească, şi îngerii au oprit braţul său...

Şi pe când baronul îl privea cu mirare, el adăugă:

— Şi eu m-am pocăit...

— Ah! adevărat?

— Şi vin să-ţi cer sprijinul dumitale.

— Pentru ce?

— Pentru a repara şi a şterge crimele noastre.

— Spui dumneata adevărul?

— Trebuie să restituim acelor două copile averea furată.

— Ah! aşadar consimţi? strigă baronul plin de bucurie.

— Una dintre ele, urmă vicontele, e iubită de fiul tău şi va deveni soţia lui.

— Fiul meu! murmură baronul cu vocea înăbuşită.

— Da. Şi cealaltă...

Aici, vocea lui Carol de Morlux începu să tremure.

— Cealaltă?... sfârşeşte!... exclamă baronul.

— Cealaltă consimte...

— Ce consimte? întrebă Philippe.

— Consimte să se căsătorească cu mine...

— Oh! zise baronul, privindu-l pe fratele său cu un aer zăpăcit.

Domnul de Morlux îşi plecă capul.

— Ah! zise el, dacă ai şti ce dragoste nebună mi-a inspirat... dacă ai şti...

— Dar, nenorocitule...

— Trimite după notarul nostru, îl întrerupse Carol. Mai înainte de toate trebuie restituită averea.

— Dumnezeule! murmură baronul Philippe de Morlux; mi se pare că visez...

— Nu, răspunse o voce din pragul uşii; nu, nu visezi, tată...

Domnul de Morlux scoase un ţipăt.

— Fiul meu?

— Da, fiul dumitale care-ţi aduce iertarea celor două orfane, răspunse Agénor.

Şi tânărul îl cuprinse pe tatăl său în braţe.

Capitolul XXXVII

Tigrul când e sătul, îşi linge labele şi se retrage în vizuina sa; acolo, rămâne în pace.

Astfel făcuse şi Vasilika, tigroaica cu unghiile roz...

Ivan era în puterea sa şi Ivan trebuia să moară...

Vasilika se bucura de triumful său, întocmai ca tiranii orientali, care, întinşi alene pe covoare, ordonă să li se aducă în toate dimineţile capetele tăiate ale inamicilor lor; şi fără a-şi întrerupe fericirea repausului, le contemplă.

Vasilika, întocmai ca dânşii, nu ieşise de trei zile, fiindcă nu-i păsa de Paris, iar de domnul de Morlux încă şi mai puţin! Întinsă pe o piele de urs în budoarul ei luxos, cu o narghilea în gură, cu ochii pe jumătate închişi, gusta cu satisfacţie răzbunarea.

În acelaşi timp îşi spunea:

— Imbecilul de Morlux!... Rocambole l-a prins în gheară. Dar ce-mi pasă mie!

Beruto venea în toate zilele de două ori, şi îi aducea buletinul suferinţei lui Ivan.

Italianul avea imaginaţia destul de dezvoltată.

El ştia să descrie cu toată arta, torturile morale şi fizice ale arestatului...

Vasilika îl asculta cu nesaţ.

Într-o seară îi zise:

— Câte ore sunt de când nu i-am mai dat mâncare?

— Şaptezeci şi două de ore, doamnă.

— Aşadar trebuie să fie mort...

— Nu, doamnă, nu este încă mort; dar este în agonie.

— Trebuie să fie un spectacol frumos, Beruto, nu-i aşa?

— Doamnă... îngăimă Beruto.

— Ştii că doresc să văd şi eu acest spectacol? strigă ea.

Apoi, ca o tigroaică, se ridică şi cu ochiul înflăcărat zise:

— Haide, haide, nu doresc să pierd o asemenea privelişte minunată!...

Beruto începu să tremure. Dar, ştiind că tot ce voia dânsa trebuia să se facă, nu cuteză să se împotrivească.

Atunci, contesa sună.

Servitoarea alergă şi Vasilika, după ce ordonă să i se arunce o blană pe umeri şi să i se aducă trăsura, se întoarse spre Beruto şi-i zise:

— Vino cu mine!

Beruto tremura din tot corpul şi era foarte palid.

Dar Vasilika nu observă nimic; şi când, după douăzeci de minute intră în galeria casei în care săpase groapa lui Ivan, îi zise:

— Aprinde o lumânare, deschide scara pivniţei şi condu-mă!...

Beruto se supuse.

Abia atunci observă dânsa că Beruto tremura.

Cu toate acestea nu bănuia nimic. Când îl văzu că se clatină mereu, se întrebă în sine:

„Oare nu cumva omul acesta m-a trădat?”

Apoi fiindcă ea, ca şi Rocambole şi ca toţi aceia care voiesc să-şi facă singuri dreptate, era întotdeauna înarmată, îşi mângâie pumnalul şi-şi zise:

„Vom vedea ce va fi.”

Neauzind nici un zgomot venind din pivniţă, crezu că Ivan era deja mort.

Dar cu cât se apropia şi lumina lumânării pătrundea în pivniţă, nişte gemete, sau mai bine zis nişte mugete se auziră.

Vasilika însă avea un auz minunat şi înţelese îndată că acele mugete şi gemete nu erau de agonie; îşi mângâie necontenit mânerul pumnalului.

Însă când ajunseră la uşa de jos, mugetele încetară; atunci Beruto

întorcându-se spre contesă îi zise:
— Eu cred că şi-a dat sufletul.
— Aşa crezi? murmură Vasilika.
— Negreşit!... de vreme ce nu se mai aude nimic.
— Deschide uşa.
— Dar, doamnă...
— Deschide, îţi zic!...
Tonul Vasilikăi nu mai admitea nici o replică şi Beruto deschise uşa.
Atunci contesa, cu mâna stingă, fiindcă pe cea dreaptă o avea ascunsă sub blană, luă lumânarea şi se uită în pivniţă; falsul Ivan, adică Milon, era culcat de-a lungul zidului, cu capul între mâini, într-o nemişcare de moarte.
În timpul acesta Beruto tremura şi mai tare, şi-şi zicea:
„Trebuia să-l ascult pe „stăpânul”, să sar de gâtul acestei femei şi s-o sugrum.”
În aceeaşi clipă, Vasilika se întoarse şi strigă:
— Trădată!
Apoi, pe când sfeşnicul îi cădea din mână, şi se stingea, înfipse până la mâner pumnalul în gâtul lui Beruto.

Capitolul XXXVIII

Beruto, căzu scoţând un ţipăt:
— Ajutor, Milon!
Milon era deja în picioare.
Şi cu tot întunericul se precipită în partea unde se auzise vocea.
După cum e lesne de înţeles, timp de trei zile Beruto şi prizonierul său s-au înţeles perfect, şi Milon se bucura de o mulţime de privilegii.
Seara, când Beruto era sigur că Vasilika nu mai putea să vină, se ducea să-l scoată pe Milon şi-l culca într-un pat bun.
Beruto nu mai închidea acum uşa pivniţei de două ori, ci numai o dată, şi asta numai de formă.
Aşadar Milon se aruncă asupra Vasilikăi, ai cărei ochi scânteiau prin întuneric.
Milon era atât de viguros, pe cât era de voluminos şi, apucând-o pe Vasilika de gât, o strânse aşa de tare, încât mândra rusoaică scoase un ţipăt de durere.
Dar ea se desfăcu din braţele lui cu mare uşurinţă, şi-l lovi cu pumnalul pe care-l avea în mână, aşa la întâmplare.
Milon răspunse printr-un ţipăt, şi Vasilika fugi; dar Milon o urmări,

aşa rănit cum era.

Ea urcă scara pivniţei alergând şi Milon o urmă îndeaproape.

Când atinse cea din urmă treaptă, colosul o apucă de mijloc.

— Ah! mizerabila! strigă dânsul.

Dar ea se întoarse, îl lovi din nou cu pumnalul, şi-i alunecă din mână ca o şopârlă. Pe coridor era lumină.

Acolo ea se rezemă de perete şi strângând pumnalul în mână, îşi zise în sine:

„Dacă nu-l voi lovi drept în inimă ca sa cadă dintr-a dată, sunt pierdută; omul acesta mă va sugruma."

Milon, orbit de furie, şi în prada unei vii dureri, se aruncă din nou asupra ei, strigându-i:

— Stăpânul mi-a ordonat să te omor.

Vasilika se aruncă asupra lui cu pumnalul în mână cu uşurinţa unei pantere.

Milon scoase un ţipăt, dar braţele sale de fier se strânseră ca un cerc împrejurul mijlocului subţire şi nervos al frumoasei rusoaice.

Pumnalul îndreptat înspre inimă alunecă între coaste sfâşiind numai carnea şi Vasilika scăpă din mână arma ucigătoare.

În acelaşi timp, gigantul o rostogoli la pământ. Apoi, apăsându-i pieptul cu genunchiul, întinse mâna şi luă pumnalul de jos.

Vasilika îl văzu lucind deasupra capului ei.

— Vei muri, îi zise Milon.

Dacă Vasilika şi-ar fi pierdut capul în acel moment, ea ar fi fost moartă, fără îndoială.

— Omoară-mă, zise ea, dar nu vei afla nimic.

Braţul colosului căzu, fără să lovească, şi Vasilika îi zise:

— Beruto e mort şi nu mai e nimeni în casa aceasta. Eu sunt dar în puterea ta; căci singurul mijloc de scăpare pe care-l aveam era numai pumnalul care acum este în mâna ta.

— Mica mea damă, zise Milon, dacă vrei să te închini nu mă opun, dar îţi jur că după aceasta te voi omorî. Stăpânul a ordonat aşa.

— Acela pe care-l numeşti tu stăpân, este Rocambole, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, poţi să mă omori, căci moartea mea va fi răzbunată.

Inocentul Milon, auzind aceste cuvinte, simţi o atât de vie emoţie, încât genunchiul său încetă să mai apese pieptul Vasilikăi, şi se sculă zăpăcit.

Vasilika se sculă şi ea.

Dar Milon avea pumnalul în mână şi prin urmare era tot stăpân pe viaţă Vasilikăi.

— Tu eşti acela care te numeşti Milon?

— Da.

— Îi eşti devotat lui Rocambole?

— Până la moarte.

— Ei bine! omoară-mă şi Rocambole va muri tot de o lovitură de pumnal.

— Oh! zise Milon, vrei să mă înşeli, dar eu nu te cred.

— Puţin îmi pasă! Loveşte, zise ea oferindu-şi pieptul cu atâta hotărâre, încât Milon stătu la îndoială. Ascultă-mă bine, urmă ea, apoi n-ai decât să faci ce vrei.

Sângele lui Milon curgea şiroaie din cele trei răni pe care le căpătase, dar puterile nu-l părăsiră încă.

— Vorbeşte, îi zise el.

— Eu nu-l urăsc pe Rocambole, zise Vasilika, dar îl urăsc pe Ivan.

— Noi l-am scăpat, răspunse Milon.

— Ştiu, dar scăpându-l pe Ivan, l-aţi pierdut pe Rocambole.

— Nu, zise Milon, care judeca corect, nu, căci îl voi scăpa eu, acum...

Vasilika, care avea nişte inspiraţii diabolice, combină şi execută în câteva secunde un plan întreg de bătaie.

— Vei vedea, zise ea, vei vedea că te înşeli cu desăvârşire.

Sângele rece al acestei femei, frumuseţea şi vocea sa, pe care ştia s-o facă armonioasă şi mângâietoare, toate acestea îl tulburară pe Milon şi îi potoliră mânia.

Vasilika urmă:

— Îţi vând viaţa lui Rocambole în schimbul vieţii mele care îţi aparţine în acest moment.

Milon din ce în ce mai încurcat strigă:

— Cum! viaţa stăpânului e în pericol?

— Dacă mor eu, va muri şi el!

— Oh!

— Ascultă, reluă ea; mă temeam de trădare, şi am venit aici pentru a mă convinge; am lăsat lângă Rocambole pe cineva care mă iubeşte şi dacă acel cineva nu mă va vedea până într-o oră, Rocambole va fi ucis.

Milon se înspăimântă.

— Cine ştie, zise el, dacă dumneata nu minţi!

— Vrei să-ţi dau o dovadă?

— Da.

— Caută o frânghie cu care să mă legi, astupă-mi gura, apoi du-mă acolo unde Rocambole e în pericol.

Milon căzu în cursă.

— N-am nevoie să te leg zise el. Vino cu mine. Vei merge înaintea

mea şi dacă vei face vreo mişcare ca să fugi, îţi voi împlânta pumnalul între umeri.

— Bine, zise Vasilika.

Apoi ea intră în sala de jos, unde erau faimoasele scânduri mişcătoare şi, uitându-se într-o oglindă, îşi mai aşeză puţin părul şi îmbrăcămintea, care se deranjaseră în timpul luptei.

Apoi, privindu-l pe Milon, îi zise:

— Ai aerul unui măcelar.

Şi cu mâna îi arătă o manta mare care aparţinuse lui Beruto şi care era aruncată pe un scaun.

Milon luă acea manta şi se înveli într-însa pentru a-şi acoperi rănile sângerânde. Apoi, cu un pas şovăitor se îndreptă spre uşă.

Vasilika îl urmă:

Pe drum Milon îşi zise:

„Îmi pare rău că sunt rănit de moarte; tot sângele îmi curge. Dar sunt destul de tare, şi voi avea timp să ajung...”

Deschise uşa şi zise Vasilikăi:

— Dă-mi braţul; nu vreau să-mi scapi.

Vasilika se supuse, şi simţind că Milon se clătina, grăbi pasul.

Pe când ei treceau pragul porţii, — lucru foarte rar — trecu o birjă prin strada Cassette.

Milon făcu semn birjarului, care se opri şi amândoi se suiră în trăsură.

— La „Champs-Élysées”! zise Vasilika.

Birja plecă, şi Milon se simţi ameţind; sângele îi curgea cu repeziciune, în şiroaie mari.

Vasilika văzu cum se îngălbeneşte; totuşi cu mâna sa puternică, strângea mereu pumnalul.

Capitolul XXXIX

— Unde mă conduci? întrebă Milon.

— La „Champs-Élysées”.

— Dar stăpânul e acolo?

— De acolo, vom merge în foburgul Saint-Honoré.

Vasilika zicea toate acestea pentru a câştiga timp.

Milon crezu că ea cunoaşte una din cele două retrageri misterioase pe care le avea Rocambole; una în colţul foburgului Saint-Honoré şi al străzii Pépinière şi cealaltă în strada Suresnes, şi se înşela.

— Haide, zise el.

Vasilika nu-l părăsi din ochi.

Cu cât trăsura aluneca pe pavaj cu atât sângele lui curgea mai abundent căci zdruncinatul mărea hemoragia.

Vasilika îşi luă aerul cel mai mângâietor.

— Eşti devotat lui Rocambole? îl întrebă ea.

— Fără îndoială, răspunse Milon.

— Dar pentru ce?

— Pentru că e amicul meu, Dumnezeul meu, părintele meu, răspunse Milon cu entuziasm.

— Şi dumneata îi urăşti pe toţi aceia pe care-i urăşte el?

— Oh! da.

— Dar pe aceia care-l urăsc pe el?

— Îi voi extermina pe toţi.

Ea avu un surâs încântător.

— Eu nu-l urăsc, zise ea, şi chiar am o mare admiraţie pentru el.

— Dumneata? zise Milon.

— Da.

— Atunci, pentru ce ?...

— A! ştiu ce vrei să-mi zici, murmură rusoaica. Dacă nu-l urăsc pe Rocambole, pentru ce m-am aliat cu inamicii lui?...

— Da, răspunse Milon.

— De ce-l apără dânsul pe Ivan, pe care-l urăsc eu?

— Dar de ce-l urăşti dumneata pe Ivan?

— Pentru că... zise Vasilika cu lacrimi în voce, pentru că Ivan a fost logodnicul meu şi m-a trădat... Ah! şi dacă ai şti cât de mult l-am iubit!...

Bunul Milon suspină, şi nu ştiu ce să răspundă la acest argument.

Vasilika continuă:

— Ştiu bine, că Rocambole şi dumneata o apăraţi pe femeia pe care o iubeşte dânsul.

— Oh! dacă ai şti cât e de frumoasă!...

Vasilika se prefăcu că varsă o lacrimă. Tigroaica deveni pisică, şi pisica devenea femeie...

Lui Milon i se făcu milă.

— M-am luptat, zise ea suspinând profund, sunt învinsă; acum îl iert pe Ivan.

— Îl ierţi?

— Da, răspunse ea, plângând.

Bunul Milon nu se mai gândea la el, la sângele care-i curgea mereu şi la membrele lui care se înţepeneau cu încetul, o vedea numai pe Vasilika plângând şi ea era foarte frumoasă în această atitudine.

Ea urmă:

— Astă-seară voi părăsi Parisul; mă întorc în Rusia, căci dacă l-am iertat pe Ivan, nu doresc să fiu spectatoarea fericirii lui.

Milon îşi apucă fruntea cu mâna.

— Ce ai? îl întrebă cu vioiciune Vasilika.

— Capul mi se învârteşte, ochii mi se închid... şi mi se pare că mor... murmură Milon.

În sfârşit, colosul închise ochii şi leşină în braţele Vasilikăi..

Atunci surâsul apăru pe buzele tigroaicei.

— Am prevăzut evenimentul, îşi zise ea, şi iată-mă acum liberă.

Apoi strigă birjarului:

— Opreşte!...

Atunci ea sări din trăsură, care în momentul acela era pe cheiul de la Orsay, puţin mai înainte de palatul Bourbon.

Acest loc este pustiu dimineaţa şi seara mai cu seamă, când timpul e urât. Şi în acea zi, cerul era întunecos şi vântul rece.

Vasilika, care înainte să coboare din trăsură lăsase storurile, zise vizitiului:

— Amice, iată douăzeci de franci; să-l conduci pe acest om, care e servitorul meu, la palat. Eu mă numesc contesa Artoff şi locuiesc în strada Pépinière.

Vizitiul nu se uită în trăsură pentru ca să poată vedea că Milon era leşinat.

— Ah! un moment, zise Vasilika deschizând uşa trăsurii şi luând pumnalul din mâna lui Milon.

Apoi se prefăcu că sună la poarta ambasadei Spaniei.

Un birjar căruia i se dă douăzeci de franci crede tot ce i se spune şi face tot ce i se ordonă.

Aşadar, birjarul îşi biciui caii şi-şi continuă drumul fără cea mai mică bănuială.

Vasilika îl privi îndepărtându-se şi nu plecă până ce nu văzu că trăsura ajunsese în piaţa Concordiei.

— Dacă dobitocul acesta de Milon nu moare pe drum, murmură ea, frumoasele mâini ale contesei Artoff îl vor îngriji!

Apoi un fulger trecu prin ochii ei, şi murmură:

„Acum, între noi doi, Rocambole! Vreau viaţa ta!... Tu ai moştenit toată ura pe care o aveam pentru Ivan...”

. . . .

La scurt timp după aceea, rarii cavaleri care coborau sau urcau pe Champs-Élysées, văzând-o pe acea tânără femeie, frumoasă şi

elegantă, nici prin gând nu le-ar fi trecut că în urmă cu douăzeci de minute, dânsa dăduse trei lovituri teribile de pumnal unui gigant ca Milon.

Vasilika era foarte liniştită.

Tigroaica îşi ascunsese ghearele.

Pe când voia să traverseze aleea, a fost silită să se oprească un moment, pentru a lăsa să treacă un frumos faeton, la care erau înhămaţi doi cai irlandezi de pur sânge.

Ea îşi ridică privirea şi tresări.

Un bărbat, tânăr încă, îmbrăcat cu o rară eleganţă, conducea faetonul. Lângă dânsul avea un copilaş drăguţ de patru sau cinci ani.

Vasilika îl recunoscu.

Era domnul Fabien d'Asmolles, soţul Blanchei de Chamery, acea femeie care atâta vreme îl considerase pe Rocambole fratele ei adevărat.

Copilul era acelaşi pe care Vasilika îl indicase geniului infernal al vicontelui de Morlux.

— Aici va fi răzbunarea mea! se gândi dânsa.

Îşi iuţi pasul şi se întoarse acasă, în micul său palat din strada Montaigue.

Acum, nu mai avea la îndemână decât un singur om în care ar fi putut să se încreadă.

Omul acesta era Piotr.

Piotr, falsul Ivan, pe care contesa Artoff îl biciuise, şi căruia mai pe urmă Vasilika îi spusese:

— Răbdare!... vei fi răzbunat!...

Cum ajunse acasă, Vasilika îl chemă:

— Vrei să te răzbuni? îl întrebă dânsa.

— Oh!... da!...

— Atunci, ascultă-mă.

— Ce va trebui să fac?

— Încalecă un cal şi porneşte înspre Bois de Boulogne; vei întâlni un faeton înhămat cu doi cai negri. Într-însul e un bărbat şi un copil.

— Bine, stăpâno. Şi după aceea?

— După aceea vei urmări faetonul şi-l vei observa îndeaproape... La urmă vei veni să-mi spui tot, ce ai văzut.

Piotr ieşi pentru a executa ordinul primit.

Capitolul XL

Trei persoane erau reunite în budoarul contesei Artoff: Ivan,

Rocambole şi Baccarat.

I-au povestit tânărului rus, toate câte i s-au întâmplat în timpul ultimei luni, i s-a explicat legătura dintre logodnicul Antoinettei, viitoarea sa cumnată, şi persecutorul adevăratei Madeleine.

Conversaţia aceasta avea loc aproape la aceeaşi oră la care, Vasilika, nebună de furie, împlântase pumnalul în gâtul lui Beruto.

Ivan întrebă:

— Dar, în sfârşit, ce pedeapsă îi rezervaţi dumneavoastră domnului de Morlux?

Un surâs flutură pe buzele lui Rocambole.

— Pedeapsa sa va începe, zise el, în ziua în care o va vedea pe adevărata Madeleine întorcându-se de la biserică, la braţul dumitale.

— Şi ce pedeapsă va fi aceasta?

— Va muri de ciudă.

Şi cum Ivan clătina din cap cu neîncredere, Baccarat luă cuvântul:

— Dragostea pe care o resimte bătrânul acela pentru Madeleine, e aşa de sălbatică şi l-a cuprins cu atâta furie, încât a înăbuşit într-însul orice alt sentiment. Otrăvitorul, ucigaşul care a comis atâtea crime, numai pentru a-şi mări averea, a cedat, a renunţat la toată această avere, la un singur semn al Madeleinei. Nu şi-a mai păstrat decât un venit de douăzeci de mii de franci anual. Şi dacă am fi dorit-o, ar fi dat totul şi ar fi rămas fără nici o avere.

— Dar în ce mod a făcut dânsul donaţia aceasta?

— Prin act autentic, înaintea notarului. El dă nepotului său două milioane şi domnişoarei Madeleine un milion şi cinci sute de mii.

— Dar când va afla adevărul...

— Oh! zise Rocambole surâzând, atunci nu va mai putea anula actul. Vei vedea...

Pe când Rocambole pronunţa aceste cuvinte, uşa se deschise şi un fecior îl anunţă pe domnul Agénor de Morlux.

Agénor era puţin cam palid, dar fericirea scânteia în ochii săi.

— S-a făcut, zise el.

— Ce s-a făcut?

Agénor scoase din buzunar un voluminos portofel şi îi vărsă conţinutul pe masă.

— Ah! zise el, priviţi!... Amorul îl stăpâneşte cum se cade pe bătrânul meu; a restituit totul. Iată un cupon de douăzeci de mii de franci venit anual, apoi o donaţie pe numele Madeleinei Miller şi titlurile de proprietate ale moşiilor din Boemia şi din Ungaria, adică a acelor moşii pe care le furase de la mama celor două sărmane orfane.

Ivan privea uimit toate acestea şi parcă nu i-ar fi venit să creadă.

Baccarat îl întrebă pe Agénor:

— Acum totul este gata pentru căsătoria dumitale, nu-i aşa?

— Da. Unchiul meu mi-a făcut făgăduiala solemnă că se va căsători după opt zile de la căsătoria mea. La început dânsul nu voia, dar tatăl meu a insistat mult şi a cedat.

Şi Agénor surâse cu oarecare melancolie; dar din surâsul acesta se putea vedea bine fericirea imensă care-i umplea sufletul.

— Dumnezeule! zise el, mi se pare că visez! Aşadar, în sfârşit, Antoinette va fi a mea!...

Baccarat îi zise lui Ivan:

— Am fost la ambasada rusă şi am obţinut pentru dumneavoastră dispensa publicaţiilor. Te vei căsători înainte ca cineva să poată prinde de veste ceva.

— Şi când? întrebă Ivan înfiorându-se.

— Mâine, la ambasadă, în mica biserică rusă din foburgul Saint-Honoré.

— Şi vom pleca îndată?

— Fără îndoială.

Apoi, contesa surâzând:

— Dar unde vei pleca?

— Nu ştiu... Unde va dori Madeleine..

— De ce n-ai rămâne în Paris.

Rocambole îşi increţi sprâncenele.

— Nu, zise el, eu nu l-aş sfătui...

— De ce?

— Vasilika... murmură Rocambole, care nu pronunţa niciodată numele acesta fără un oarecare accent de spaimă.

Ivan surâse dispreţuitor.

— Acum nu mă mai tem de dânsa! zise el.

— Nu, zise Baccarat; şi apoi sunt şi eu aici lângă dumneavoastră... Şi, cine ştie?...

Contesa deveni gânditoare; după un moment de tăcere, dânsa continuă:

— De altfel, cine ne spune că femeia aceasta nu este în momentele acestea în agonie?

Ivan tresări şi-şi fixă privirea scânteietoare asupra contesei Artoff.

— Un om a luat locul dumitale în pivniţă, urmă Baccarat. Dacă Vasilika va îndrăzni să coboare, omul acesta are ordin s-o strângă de gât.

Ivan se înfioră.

— Ce vreţi? zise Baccarat cu cea mai mare linişte; trebuie o justiţie misterioasă şi teribilă pentru aceia care atât de multă vreme

şi cu o atât de mare nepăsare, şi-au bătut joc de justiţie.

Dar, pe când pronunţa cuvintele acestea, un servitor intră înspăimântat, zicând:

— Doamnă... doamnă... o nenorocire mare...

— Ce este? întrebă contesa, sărind în sus cu vioiciune.

— O trăsură s-a oprit în curte, şi în trăsura aceasta e un om cu părul alb, leşinat şi plin peste tot de sânge...

Birjarul e dezolat, şi-şi frânge mâinile de spaimă; ai spune că omul acesta a fost asasinat în timpul drumului de o femeie şi se teme să nu fie luat drept complice.

Baccarat alergă afară.

Cei trei bărbaţi o urmară.

Rocambole ajunse cei dintâi lângă trăsură, şi-l recunoscu îndată pe Milon. Milon părea mort.

Rocambole îl lua în braţe şi se îndreptă, cu dânsul spre casă.

În acelaşi timp se întoarse spre Baccarat şi murmură:

— Nu e aşa, doamnă, că nu mai este nevoie să căutăm numele asasinului? Fără îndoială, Vasilika este mai puternică decât noi...

. . . .

Cu toate acestea, nici una dintre rănile lui Milon nu era mortală.

Birjarul mânase repede şi hemoragia n-avusese vreme să se dezvolte. Rocambole era pe trei sferturi chirurg.

El îl aşeză pe Milon în pat, îl dezbrăcă de haine, îi examină rănile şi putu să constate îndată că starea lui nu era disperată.

În timpul acesta, Baccarat dădu un pumn de aur birjarului şi-l concedie, recomandându-i cea mai adâncă tăcere.

Graţie îngrijirilor pricepute a lui Rocambole, Milon începu să-şi revină.

Peste puţin timp deschise ochii.

— Unde sunt? murmură dânsul.

— În mijlocul copiilor tăi, răspunse o voce drăgăstoasă.

Sărmanul bătrân văzu atunci la căpătâiul său, aplecate deasupra sa, capetele drăgălaşe ale Antoinettei şi Madeleinei.

Apoi, mai încolo erau logodnicii fetelor, contesa Artoff şi în sfârşit, Rocambole.

— Stăpâne! exclamă dânsul; acum pot să mor, de vreme ce dumneata eşti salvat!...

— Salvat! exclamă Rocambole uimit.

— Da, de la o moarte aproape sigură, răspunse Milon.

— Tu delirezi, sărmanul meu bătrân.

— Dar, nicidecum... stăpâne!... Vasilika mi-a spus-o.

— Ce ţi-a spus?

— Că dacă aş fi ucis-o, te ucideam şi pe dumneata, cu aceeaşi lovitură de pumnal.

— Şi cum ţi-a explicat dânsa asta? întrebă Rocambole, care fără de voie, fu cuprins de un uşor fior.

— Mi-a spus că dumneata erai în puterea oamenilor ei.

— Eu?...

— Şi că, dacă dânsa nu se întorcea până într-o oră...

— Eu voi fi asasinat, nu-i aşa?

— Da, stăpâne.

— Dar, în sfârşit, spune-ne, reluă Rocambole, ce ţi s-a întâmplat?

— Oh!... un lucru foarte simplu... Dânsa a observat îndată că nu eram eu adevăratul prizonier.

— Şi atunci s-a repezit asupra ta, ca o tigroaică?...

— Nu; mai întâi a împlântat pumnalul în gâtul italianului. Apoi a venit şi rândul meu. Dar eu am apucat-o cu putere de mijloc, am trântit-o la pământ şi am pus mâna pe pumnal.

— Şi nu ai omorât-o pe loc?

— Eram gata s-o fac, când...

— Când dânsa ţi-a spus că eu eram în pericol de moarte?

— Da, zise Milon; aşadar nu era adevărat?

— Un singur lucru e adevărat, zise Rocambole; e adevărat că tu vei rămâne mereu imbecil.

Milon gemu de durere.

— Stăpâne, zise el, iartă-mă...

Rocambole înălţă din umeri şi se întoarse spre Baccarat..

— Poate că va trebui s-o luăm de la capăt, zise el.

Contesa Artoff era palidă şi gânditoare şi nu răspunse nimic.

Dar, în ochii lui Rocambole, un fulger licări.

— Ei bine! zise el, între noi doi, doamnă contesă Wasernoff!...

Şi se repezi afară.

Capitolul XLI

Era noapte.

Piotr mujikul dădea astfel socoteală stăpânei sale de misiunea ce i se încredinţase:

— Doamnă, am coborât până la lac. Acolo staţiona un faeton şi l-am recunoscut îndată pe domnul şi pe copilaşul, pe care mi l-ai descris dumneata.

— După aceea? întrebă Vasilika.

— Faetonul a făcut înconjurul lacului, apoi, s-a întors prin aleea Longchamp şi s-a oprit un moment la Armenonville.

Acolo tatăl şi fiul au coborât.

Tatăl a băut un pahar cu vin de Madera, copilul a mâncat o prăjitură, şi amândoi s-au urcat din nou în trăsură, şi au pornit pe Calea Împărătesei.

Apoi, faetonul a luat-o la dreapta, prin strada Presbourg şi s-a oprit în strada Neuilly, în faţa casei Lelorieux, renumitul caretaş.

Acolo, am coborât şi eu şi am rugat un comisionar să-mi ţină calul.

Apoi, cum eram îmbrăcat în livrea, am intrat în magazinele caretaşului, ţinându-mă la distanţă, cu cascheta în mână.

„— Domnule viconte, zicea negustorul, caleaşca doamnei vicontese e aproape terminată: dar mi-e cu neputinţă să v-o arăt, pentru că e în atelierul meu de la Courcelles.”

„— Dar când o vei aduce?” întrebă domnul.

„— Mâine.”

„— În acest caz, voi veni mâine împreună cu soţia mea.”

Şi când domnul viconte făcu un pas pentru a se retrage, domnul Lelorieux mă văzu.

„— Ce doreşti băiete?” mă întrebă el.

„— Sunt rus, răspunsei eu, şi am meseria de vizitiu. Sunt sigur că în numeroasa dumitale clientelă îmi vei găsi cu uşurinţă un loc.”

„— Vino mâine, îmi răspunse Lelorieux;” dar când vrui să plec, domnul m-a chemat şi mi-a zis:

„— Dumneata eşti bun vizitiu?”

„— Am condus o troică la Petersburg, odinioară.”

„— Ştii să dresezi caii?”

Eu, am surâs plin de încredere.

„— Să vii mâine la palatul meu, îmi zise el. Sunt vicontele Fabien d’Asmolles, şi locuiesc în strada Ville l’Evêque. Poate o să te iau în serviciul meu.”

„— Dacă intri la domnul viconte, băiete, îmi zise domnul Lelorieux, nu vei avea a te plânge că n-ai venit la mine. Dar te previn, că doamna vicontesă doreşte să aibă vizitii foarte buni!...”

„— Eu n-am avut decât două meserii în viaţa mea.”

„— Două meserii? întrebă domnul viconte este cam mult!...”

„— Pentru un rus, nu e mult, căci aproape toţi oamenii de condiţia mea au patru sau cinci meserii.”

„— Atunci dumneata ai fost vizitiu, şi mai ce?”

„— Şi caretaş. În această meserie am fost foarte dibaci, de aceea am şi rămas mult timp calfă la Ivanoff.”

La auzul numelui de Ivanoff, domnul Lelorieux făcu un gest de uimire.

— Dumneavoastră ştiţi doamnă că Ivanoff este marele caretaş din Moscova.

— Da, zise Vasilika

Domnul Lelorieux îl privi pe domnul d'Asmolles şi-i zise:

„— Iată două întâmplări foarte stranii. Principesa Molochine mi-a trimis primăvara trecută sania sa. Poate că ai văzut astă-iarnă această sanie, care a provocat admiraţia tuturor patinatorilor. Această sanie care e o adevărată capodoperă, mi-a fost dată mie pentru reparaţii. A fost trimisă mai înainte la zece confraţi de-ai mei, şi toţi au renunţat, şi aş fi renunţat şi eu, dacă nu îmi venea ideea de a aduce un lucrător special din Rusia, căci am încercat să imit fierăria şi n-am reuşit."

Atunci, am luat cuvântul:

„— Sania principesei Molochine, o cunosc. Este construită de Ivanoff."

„— Ei bine, dragul meu, vino s-o vezi, îmi zise domnul Lelorieux."

Atunci am urcat în marele magazin de la etajul de sus, de unde se coboară trăsurile cu maşina. Sania fusese răsturnată şi lovită de un zid, şi i se stricase fierăria. Atunci m-am însărcinat eu cu afacerea. Aşadar doamnă, sfârşi Piotr mujikul surâzând, voi intra în acelaşi timp la domnul Lelorieux ca fierar, şi la vicontele d'Asmolles ca vizitiu.

— Foarte bine, zise Vasilika.

— Ce ordonă doamna contesă?

— Mâine, doamna d'Asmolles va merge să vadă caleaşca cea nouă?

— Da.

— Ei bine, să intri în serviciu la caretaş, chiar de mâine dimineaţă, şi instrucţiunile mele ţi le voi da mâine, înainte de plecare.

Piotr se înclină şi vru să se retragă, dar Vasilika îl opri.

— Tu eşti un om destul de inteligent, îi zise ea, şi nu poate cineva să aibă secrete faţă de tine.

Piotr ascultă.

— O urăşti pe contesa Artoff?

— Da, o urăsc cu furie.

— Nu trebuie să o urăşti numai pe ea, ci şi pe maiorul Avatar, căci el a provocat supliciul tău.

— Trebuie să-l omor?

— Nu încă. Deocamdată va trebui să furi copilul pe care l-ai văzut astăzi.

— Ah! bine! copilul domnului d'Asmolles?

— Întocmai. Dacă acest copil va dispărea, vom face din contesa Artoff şi din maiorul Avatar tot ce vom dori.

— Înţeleg, zise mujikul retrăgându-se.

Vasilika se culcă pe pielea de urs care învelea perna divanului turcesc, apoi trase spre sine ţeava unei narghilele şi o apropie de buze.

După un lung timp de cugetare, ea tresări şi sări în sus, căci i se păru că aude un zgomot la spatele său.

Era zgomotul unei uşi care se deschidea şi se închidea.

Când se întoarse se trezi, faţă în faţă cu un om care era înarmat cu un pumnal.

Acest om era Rocambole.

Pe unde venise el? cum îl lăsaseră să intre? Mister.

Rocambole îşi duse un deget la buze.

— Doamnă, zise el, dumneata, mă cunoşti destul de bine pentru a şti că nu mă dau îndărăt de la nimic. Am venit pentru că voiam să-ţi vorbesc şi dacă mă vei asculta îţi jur că mă voi retrage fără ca să ţi se întâmple nici un rău. Dar dacă vei striga în ajutor, sau dacă vei suna, oamenii dumitale vor sosi prea târziu: te voi ucide!...

Imprudenta Vasilika, când intrase în casă, îşi lăsase faimosul său pumnal, încă roşu de sângele lui Milon pe cămin, şi Rocambole făcând un pas îl luă cu cea mai mare linişte şi-l puse în buzunar.

Vasilika îi aruncă o privire de viperă, şi se pregăti să susţină lupta, cu toate că dânsa părea să fie cea mai slabă.

— Ce doreşti? întrebă ea.

— Două lucruri, răspunse Rocambole.

Apoi, se aşeză cu familiaritate lângă ea.

Dar contesa încercă să se ridice.

— Ah! zise el luându-i mâinile, nu trebuie să fugi, căci ura întotdeauna apropie două fiinţe.

— Ura? întrebă ea, dar pe cine urăşti dumneata?

— Nu pe dumneata, doamnă, răspunse Rocambole.

— Dar atunci, pe cine urăşti?

El avu un râs straniu, râsul acela pe care îl moştenise de la infernalul sir Williams, primul său stăpân.

— Mă mai întrebi? zise el.

— Fără îndoială...

— Să vedem doamnă, zise el râzând mereu, cum ai putut dumneata să crezi un singur moment măcar că pacea lui Rocambole cu Baccarat putea să fie sinceră?

Vasilika scoase un ţipăt şi-l privi cu spaimă.

Capitolul XLII

Rocambole era îmbrăcat cu cea mai mare eleganţă şi interpreta de minune tipul unui brigand de operă comică, care de obicei, e întotdeauna iubit de femei.

— Doamnă, zise dânsul Vasilikăi, vei avea bunăvoinţa să mă asculţi un moment?

Vocea sa îşi regăsise acea mlădiere drăgălaşă, plină de farmec, care în mare parte hotăra acea putere bizară de subjugare pe care o poseda Rocambole.

— Vorbeşte, îi zise Vasilika.

Şi, ca şi cum ar fi fost în faţa unui adevărat gentilom, îi indică un scaun.

Rocambole refuză surâzând, şi rămase în picioare, lângă dânsa.

— Într-o seară doamnă, în casa contesei Artoff, ţi s-a povestit viaţa mea; aşa încât cred că nu mai ai nimic de aflat...

— Absolut nimic, răspunse Vasilika.

— Împrejurările te-au aruncat în calea mea, şi am devenit astfel duşmani. Dar sunt în măsură să mă justific cu un singur cuvânt. În închisoare, unde am suferit multă vreme, mi-am găsit un prieten.

Vasilika îl întrerupse cu un gest.

— Ştiu restul, zise ea. Prietenul acela se numeşte Milon... şi el o iubeşte pe Madeleine ca pe propria sa fiică. Dumneata îl iubeşti pe Milon şi ai vrut să-i asiguri fericirea Madeleinei.

— Cel puţin mi-am dat toată silinţa.

Apoi, Rocambole, adăugă:

— Astăzi am venit să-ţi propun pacea.

— Mie?

Şi Vasilika surâse ironic.

— Dumitale, doamnă.

— Cu ce condiţii?

El păru că stă un moment la îndoială, apoi, făcând o sforţare, zise:

— Crezi dumneata că zece ani petrecuţi în închisoare se pot uita vreodată? Ei bine.... Numai contesa Artoff, adică Baccarat, a fost toată cauza!

— Şi dumneata o urăşti?...

— Din tot sufletul!

— Şi te-ai gândit că trebuie s-o urăsc şi eu, nu-i aşa?

— Poate...

Vasilika îl privea cu atenţie; s-ar fi zis că voia să pătrundă cu privirea până în adâncul sufletului său.

— Ei bine, fie!... zise ea după o scurtă pauză. Dacă doreşti alianţa mea, să mi-l dai pe Ivan.

Rocambole clătină din cap cu tristeţe.

— E cu neputinţă, zise el.

— De ce?

Ea îl privi cu şi mai multă fixitate, adăugând:

— Oare dragostea dumitale pentru Milon e mai puternică decât ura pentru contesa Artoff?

— Nu

— Aşadar, ţi-e teamă că vei zdrobi inima bunei noastre Madeleine?

Rocambole nici nu clipi.

— Nu, zise el, fără să pară câtuşi de puţin emoţionat.

— Atunci, reluă Vasilika, explică-te.

Şi dânsa surâdea mereu.

De astă dată, Rocambole se aşeză.

Şi nu se aşeză în fotoliul pe care i-l indicase Vasilika cu degetul, ci pe marginea patului, pe care Vasilika stătea culcată pe jumătate.

Frumoasa rusoaică nu se arătă câtuşi de puţin supărată.

Ea nu protestă nici măcar printr-un gest, printr-o cât de mică mişcare.

Rămase surâzătoare şi calmă, asemenea unei pantere ce se încălzeşte la soare, alături de prada ei.

— Mă întrebi pentru ce nu vreau să ţi-l dau pe Ivan? zise el.

— Da, de vreme ce fericirea sau nenorocirea Madeleinei îţi este indiferentă!

— Bănuiesc că dumneata îl iubeşti încă...

— Ei!.... şi ce-ţi pasă dumitale?

— Ştii dumneata, doamnă, că răul e atras de rău, că o natură rea ca a dumitale atrage o natură ca a mea? Da, continuă Rocambole, nu poate nimeni să lupte cu o femeie ca dumneata fără să fie nepedepsit.

El îndrăzni să-i apuce mâna şi dânsa nu şi-o retrase.

— Dumneata, continuă Rocambole, eşti o doamnă destul de nobilă, pentru ca să poţi înţelege totul. Urându-te, încetul cu încetul am început să te iubesc... Astăzi de dimineaţă îi ordonasem lui Milon să te ucidă, şi când dânsul s-a întors pe jumătate mort şi mi-a spus că dumneata trăiai, am simţit o bucurie ascunsă.

Vasilika nu răspunse.

— Te iubesc, continuă Rocambole, te iubesc în virtutea unei legi fatale care conduce universul întreg. Te iubesc pentru că ai o inimă de demon şi un corp de înger; pentru ei eşti perversă, pentru că eşti frumoasă... pentru că suntem făcuţi să ne înţelegem...

Şi Rocambole începu să-i vorbească în graiul vertiginos al patimei.

El îngenunche la picioarele contesei şi-i sărută mâinile cu ardoare.

Dânsa surâdea mereu şi se lăsă să fie acoperită de sărutări.

Omul acela care jucase atâtea roluri diferite în viaţa sa, nu fusese niciodată comedian mai abil decât acum.

Avea nişte strigăte, nişte vorbe, nişte surâsuri, care ar fi înnebunit şi o sfântă.

Fu, rând pe rând, splendid în îndrăzneală şi în graţie.

Şi Vasilika îl asculta mereu, şi-i zicea:

— Dar ştii că eşti într-adevăr frumos?

— Te iubesc... răspunse dânsul.

Apoi, sculându-se deodată şi luând-o în braţe îi zise:

— Ştii tu, draga mea, că am pregătit totul pentru fugă?... Plecăm chiar astă seară... chiar acum, îndată... Te răpesc, regina mea!... O trăsură ne aşteaptă în stradă...

— De ce să plecăm?... zise dânsa, pe un ton de uşoară imputare, oare nu ne putem iubi şi aici?

— Aici!... oh!... nu... ne vom întoarce...

— Ceea ce doreşti tu, doresc şi eu, zise ea.

Rocambole scoase un strigăt de bucurie.

— Ia o manta de drum, un şal pe umeri, şi să plecăm!...

Dar un hohot de râs îi răspunse, şi dânsul făcu un pas îndărăt...

Vasilika se smulse din braţele lui.

— Stăpâne, îi zise ea, vorbeşti de dragoste, cum nimeni altul n-ar putea să vorbească mai bine... Dar eu nu te cred.

— Şi de ce să nu mă crezi? zise el.

— Pentru că nu pe mine mă iubeşti, frumosul meu seducător.

Şi vocea ei deveni cinică, şuierătoare.

— Oh! exclamă Rocambole.

— Femeia pe care o iubeşti... îţi voi spune eu adevăratul ei nume, nu sunt eu, urmă Vasilika.

Dânsul crezu că e vorba de Vanda.

— Pe aceea, zise el, n-o mai iubesc acum.

— Nu de Vanda vreau să-ţi vorbesc, răspunse rusoaica.

Rocambole tresări.

— Dar de cine atunci?

— De Madeleine, răspunse dânsa; şi dragostea aceasta va fi pedeapsa ta, va fi jumătatea răzbunării mele.

O paliditate de moarte se răspândi pe faţa lui Rocambole.

Vasilika adăugă:

— Numai că, aveai nevoie să mă mai înşeli încă, n-ai venit să-mi vorbeşti de dragoste mie... pentru că te temi de mine, pentru că mă

urăşti!

Rocambole răspunse cu răceală:

— Nu te ştiam de o asemenea forţă; dar în momentul de faţă, însuşi această forţă devine slăbiciunea dumitale.

— Crezi?

— Da, pentru că, voi fi silit să te ucid.

Se repezi spre dânsa şi Vasilika văzu lucind lama pumnalului.

— Iertare! murmură contesa.

De astă dată, vocea îi trăda groaza. Ea citise condamnarea ei definitivă la moarte în ochii lui Rocambole.

— Să te iert?... zise dânsul... Poţi avea dumneata această speranţă?... Eu nu sunt Milon!...

Vasilika căzu în genunchi, şi împreunându-şi mâinile, murmură:

— Renunţ la orice răzbunare!... Voi pleca, astă seară... acum, îndată... dar cruţă-mi viaţa!

— Nu, zise Rocambole.

Dânsa se târa în genunchi, rugându-se mereu.

— Nu vreau să mori fără să te fi căit, zise el. Îţi dau cinci minute să te închini. Dar să nu scoţi nici un ţipăt, căci atunci te voi ucide îndată.

Deodată, un gând îi fulgeră mintea.

— Sângele mă înspăimântă, zise el; voieşti să trăieşti?

— Să trăiesc? exclamă dânsa; să trăiesc!... Ce trebuie să fac?

— Trebuie să fii moartă timp de cinci zile.

Şi cum dânsa îl privea rătăcită, Rocambole continuă:

— Peste cinci zile, Ivan şi Madeleine vor fi căsătoriţi, fericiţi, şi vor părăsi Parisul. Atunci nu se vor mai teme de dumneata. Trebuie deci, ca în timpul acestor cinci zile, să fii cu totul suprimată de pe lume.

— Nu te înţeleg, bolborosi dânsa.

Rocambole avea un inel în degetul arătător al mâinii drepte.

Îl scoase binişor, şi învârtind piatra cu atenţie, o scoase afară.

— De vreme ce ştii povestea mea, zise el, trebuie să ştii în ce mod au scăpat-o pe Antoinette de la Saint-Lazare?

— Da, ştiu.

— Ei bine! înghite această piatră pe dată... sau dacă nu vrei, voi face din sânul dumitale teaca acestui pumnal.

— Doamne! murmură Vasilika, voi face tot ce vei ordona.

Şi înghiţi hapul negru pe care i-l întinse Rocambole, şi deodată căzu jos, ca trăsnită.

Atunci Rocambole respiră uşurat şi murmură:

— Acum, nu-mi va mai tulbura liniştea.

Apoi, deschise fereastra budoarului, sări în grădină şi dispăru.

Capitolul XLIII

Cafeneaua Marignan este un local elegant situat în colţul străzii Marbeouf şi puţin mai sus de rond.

Clientela se înnoieşte din oră în oră.

Dimineaţa, între orele şapte şi nouă, în timpul verii şi iarna, între zece şi douăsprezece, tinerimea elegantă a Parisului, care merge călare sau în trăsură spre parc, serveşte acolo, fără a coborî de pe cal, sau din trăsură, câte un pahar cu vin de Madera.

Seara, parizienii întârziaţi pe Champs-Élysées găsesc acolo bere proaspătă şi îngheţată minunată, iar în jurul meselor de domino, găseşti o societate onorabilă, compusă din comercianţi şi din câţiva artişti.

Unul din acei artişti, nelipsit din acea cafenea, era un tânăr pictor a cărui romantică poveste o vom spune în câteva cuvinte.

Acest pictor avea un talent deosebit şi, pe lângă aceasta, era un bun şi foarte frumos cavaler.

De câtva timp, el era omul cel mai fericit din lume. Iubea toate femeile, neînrobindu-se însă nici uneia, lucra mult şi visa glorie mare.

Într-o zi însă, frumosul nestatornic se prinse într-o reţea aurită, ale cărei fire se silea, în van, să le rupă.

El devenise amantul Clorindei, şi Clorinde îl iubea la nebunie, părăsind totul pentru dânsul.

Un timp, pictorul nu se mai arătă la cafeneaua Marignan unde, prin ştiinţa şi tactica cu care juca biliard, uimea pe toată lumea.

Dimineaţa numai, câteodată, se oprea acolo câte cinci minute, pentru a bea un pahar cu vin de Madera.

Se apropie, cum zic, numai în treacăt, — fericirea îi strălucea în ochi, — şi cunoscuţii ziceau:

„Pentru acest om, Clorinde l-a părăsit pe lordul Galwy.”

Într-o seară însă, pictorul reveni, şi era palid, posomorât şi cu lacrimi în ochi.

Prietenii se strânseră pe lângă dânsul şi-l întrebară, dar el nu răspunse decât atât:

— Vreau să mă omor!...

— Pentru ce? îl întrebară cu toţii.

Dar el nu voi să vorbească mai mult.

Dar, fiindcă la douăzeci şi opt de ani nu se sinucide cineva aşa de uşor, pictorul nostru renunţă la această idee; dar dădea semnele unei grave boli: nebunia.

Ce se întâmplase oare de căzuse într-o astfel de mâhnire?

Îl părăsise Clorinde? Asta nu era de crezut... fiindcă Clorinde nu mai apărea în lumea galantă.

În toate dimineţile pictorul nostru sosea la acea cafenea; aşa că, cei ce vroiau să-l vadă, erau siguri că-l găsesc acolo.

Însă din nefericire, eroul nostru nu mai vorbea cu nimeni.

Cu toate acestea, într-o dimineaţă, pe la ora nouă, un docar cu două roţi se opri în faţa cafenelei Marignan şi un om cam de treizeci şi şase de ani, îmbrăcat cu simplitate, coborî dând hăţurile unui grom şi intră în cafenea.

Pictorul îşi înălţă capul şi-l privi pe noul venit cu indiferenţă, apoi îşi reluă lectura.

Dar gentilomul se apropie de dânsul, şi salutându-l îi zise:

— Scuză-mă, domnule, aş dori să am o discuţie scurtă cu dumneata.

— N-am onoarea să te cunosc, răspunse pictorul.

— Mă numesc maiorul Avatar, şi vin din partea Clorindei.

La numele de Clorinde pictorul îşi înăbuşi un ţipăt.

— Domnule, reluă maiorul, dumneata ai crezut-o pe Clorinde trădătoare?

— Este o mizerabilă! răspunse pictorul.

— Te înşeli... Clorinde te iubeşte...

— Domnule!...

— Ştii unde este ea?

— Vai! merg în toate dimineţile şi în toate serile şi bat la poarta ei, şi mi se răspunde că este în călătorie. Unde?... Nu se ştie.

— Oamenii aceea te înşeală.

— Unde este atunci, Clorinde?...

— În Paris.

— Oh! exclamă pictorul strângând din pumni.

— Vrei s-o vezi astăzi?

— Domnule... domnule... nu râde de mine, eram cât pe-aci să mor...

— Eu nu râd, răspunse maiorul; şi nu numai că o vei vedea astăzi, dar chiar îţi va fi redată pentru totdeauna.

Pictorul se sculă, dar se clătina ca un om beat; maiorul îl luă de braţ şi-i zise:

— Vino cu mine.

— Dar unde mă conduci? îl întrebă pictorul, palid de emoţie.

— Vino, vino, îi zise maiorul.

Apoi, urcându-l lângă dânsul în docar, zburară de-a lungul bulevardului Champs-Élysées.

. . . .

Docarul nu se îndepărtase bine, când doi cavaleri, dintre care unul se ducea spre pădurice iar celălalt venea, se întâlniră în faţa cafenelei Marignar şi schimbară o strângere de mână.

Cel dintâi, era un om încă tânăr, însă zbârciturile obrazului şi pleşuvia prematură anunţau o viaţă de plăceri fără măsură, o viaţă zgomotoasă.

Celălalt era un om copt, cu figura serioasă şi cu fruntea gânditoare.

— Bună ziua doctore, zise cel dintâi.

— Bună ziua, scumpul meu baron, răspunse cel mai în vârstă. De unde vii?

— De acasă, şi mă duc să galopez puţin în pădurice.

— Eu mă duc la un bolnav.

— Sărmanul om! zise baronul surâzând.

— Nu este bărbat, e o femeie....

— Atunci, sărmana femeie!

— Şiretule, zise doctorul. Dacă ai şti ce bizar e cazul pe care-l tratez m-ai acoperi de întrebări.

— Aşa?

— Da, îngrijesc o rusoaică, contesa Wasernoff: o femeie foarte frumoasă, căzută în catalepsie. Ea este ca pietrificată. Corpul îi este înţepenit şi ţine ochii închişi.

— Dar, doctore, atunci este moartă. Poate că ai omorât-o dumneata... zise baronul în glumă.

— Nicidecum, căci, deşi are ochii închişi şi nu poate să facă nici o mişcare, inima îi bate, chiar vorbeşte; adevărat, e un grai foarte slab, dar dacă te apropii de gură, auzi bine.

— Cuvinte nelegate, fără îndoială!...

— Nu, cuvinte foarte normale.

— Şi, de când este ea în starea asta?

— De patru zile.

— Şi speri să-i dai mişcarea vieţii?

— Da... dar poate, foarte târziu.

— Dar cum a căzut ea în starea asta?

— Iată ce nu pot să spun. Am chemat la consultaţie pe doi dintre confraţii mei cei mai iluştri, şi ei sunt în încurcătură ca şi mine.

— Dar, de vreme ce spui că vorbeşte...

— Ea nu ştie nimic; pretinde că a adormit aşa... deodată.

— Bizar lucru! murmură baronul.

Apoi, schimbând o strângere cordială de mână, se despărţiră.

Capitolul XLIV

Era ziua căsătoriei lui Agénor cu Antoinette, căsătorie la care trebuia să asiste şi domnul Carol de Morlux, cu viitoarea sa consoartă, Madeleine.

— Madeleine!...

Vicontele Carol de Morlux devenise în câteva zile un bătrân prostit, care nu mai avea decât un scop şi o idee fixă, şi această idee era de a se căsători cu Madeleine.

Adică cu Clorinde, pe care o lua drept Madeleine.

Adevărata Madeleine, frumoasa şi casta soră a Antoinettei, n-ar fi putut juca acest rol straniu.

Adevărata Madeleine, aceea pe care o iubea Ivan, ar fi avut groază de acest bătrân şi l-ar fi respins cu indignare.

Clorinde, curtezana rafinată, îşi făcuse un joc din amorul ce izbucnise sub acel păr alb, ca un crater al unui vulcan care se deschide deodată sub zăpadă.

Ea îşi făcuse un joc crud în a-l vedea la picioarele ei încercând a o face să-l uite pe Ivan, pe care ea nici nu-l cunoştea măcar.

Puţin câte puţin ea se prefăcuse că-l uită pe tânărul rus; îşi lăsase mâinile ei între zbârcitele mâini ale bătrânului... şi chiar îi sărise câteodată de gât, zicându-i:

— Ah! cât eşti de bun, unchiule... şi simt că voi sfârşi prin a te iubi!...

Ar fi trebuit să-i vezi alergând prin Paris, amândoi în trăsură închisă, pentru a cumpăra cadourile de nuntă, cadouri care ar fi fost invidiate chiar de o principesă!...

El semnase tot ce voise ea şi se lepădase de toată succesiunea furată în profitul lui Agénor, al Antoinettei şi Madeleinei Miller, fără ca să-şi rezerve ceva pentru dânsul.

Apoi, Clorinde îi spusese că vroia să se căsătorească după ce se va săvârşi căsătoria lui Agénor cu Antoinette şi el consimţise.

Erau cele dintâi căsătorii.

— Bunul meu unchi, zise falsa Madeleine intrând în camera vicontelui, eşti gata?

Carol de Morlux era îmbrăcat în haine negre din cap până în picioare, iar falsa Madeleine îşi făcuse o toaletă frumoasă, dar simplă.

— Da, copila mea, răspunse el.

— Ei bine, să plecăm, căci ştii că e distanţă din strada Pépinière

până la biserica Saint-Thomas-d'Aquin, unde se celebrează cununia.

Atunci, amândoi se suiră în trăsura deschisă şi traversară Parisul ca un fulger.

Venise primăvara şi Champs-Élysées era înverzit; castanii de la Tuileries erau înfloriţi şi soarele strălucea pe cer.

Domnul de Morlux, în timpul acestei rapide curse, suspina ca un tânăr.

— Ce ai, unchiule? întrebă falsa Madeleine.

— Aş voi să fiu cu opt zile mai bătrân.

Ea îi surâse cu şiretenie şi îi strânse mâna. Acum intrară în biserică.

Agénor dorise să facă cununia fără zgomot şi fără pompă, de aceea asistau numai vreo douăzeci de persoane cel mult.

Agénor de Morlux îl zări pe tatăl său îngenuncheat şi plângând.

El avu ca martori pe marchizul de B... şi pe amicul său, domnul de Marigny.

Iar Antoinette avea ca martori alte două persoane, pe care domnul de Morlux nu le cunoştea.

Carol şi Clorinde intrară în biserică, dar... lucru straniu! nimeni nu le dădu nici o atenţie.

Ceremonia fu scurtă: îndată ce fu terminată, Agénor îi luă braţul Antoinettei şi ieşiră din biserică; afară găsiră o trăsură gata de plecare.

Unde plecau dânşii?

Acesta era secretul fericirii lor.

Agénor se aruncă în braţele tatălui său, care se îneca de plâns. Dar făcu un pas îndărăt când domnul Carol de Morlux se apropie de dânsul.

— Adio, unchiule, îi zise el cu răceală.

Vicontele nu băgă de seamă că Antoinette şi cu Madeleine nu schimbară decât o salutare rece, căci îl împietrise răceala lui Agénor.

— Vino unchiule, îi zise Clorinde, târându-l spre caleaşca lui, care aştepta în strada Bac.

Vicontele se sui în trăsură şi o privea necontenit pe falsa Madeleine cu o admiraţie prostească.

— Să mergem, zise el.

— La biserica rusă, răspunse ea.

— Cum? dar pentru ce acolo? întrebă dânsul mirat.

— Mergem să asistăm la o altă căsătorie.

— La care?

— Vei vedea... vino...

— Ivan Potenieff, zise Clorinde.

Domnul de Morlux se prostise de-a binelea, căci poate altfel ar fi ghicit tot adevărul.

— În trapul cel mare! zise Clorinde feciorului care închidea portiţa trăsurii.

Caleaşca, după câteva minute de mers, ajunse la acea frumoasă clădire de arhitectură orientală, la acel templu cu cupola aurită care se numeşte biserica rusă.

Acolo erau o mulţime de echipaje splendide.

Biserica era plină.

— Vino, unchiule, vino! îi zise Clorinde.

Vicontele recunoscuse între celelalte trăsuri ale înaltei societăţi ruse, pe cea a contesei Artoff.

El intră în biserică, dar deodată tresări şi se înfioră din cap până în picioare.

Clorinde îl ţinea mereu de mână.

— Vino! unchiule, vino! repetă ea.

Mijlocul bisericii era încă gol, preotul era încă la altar, şi mirii nu erau încă îngenuncheaţi pe perna de catifea unde trebuiau să-şi schimbe inelele.

Dar, ceea ce-l făcuse pe domnul de Morlux să tresară, erau cele trei persoane care se găseau la uşa bisericii: doi bărbaţi şi o femeie.

Unul dintre aceşti bărbaţi era Milon, bătrânul servitor pe care-l trimisese la galeră; celălalt era maiorul Avatar, adică Rocambole. Cât despre femeie, domnul de Morlux, cu părul zbârlit, o recunoscu şi pe ea.

Era Vanda, tovarăşa lui Rocambole, aceea care i-o smulsese pentru prima oară pe Madeleine din mână. A cui cununie se celebra în acea biserică pentru ca cele trei persoane să asiste?

Deodată, uşa din spate se deschise şi mirii intrară în biserică.

Domnul de Morlux scoase un ţipăt de răsună bolta capelei; un mare murmur porni în mulţime.

Ivan Potenieff şi cu adevărata Madeleine îngenuncheaseră în faţa preotului.

Şi domnul de Morlux întorcându-se, o văzu pe Clorinde râzând cum râde o fată pierdută care aruncă masca... şi cu vocea ei batjocoritoare, tânăra femeie îi zise:

— Nu-ţi place fata aceasta, unchiule?

Domnul de Morlux se clătină, căzu şi închise ochii.

— Este lovit de moarte, murmură Rocambole la urechea Vandei.

Atunci îl scoaseră pe domnul de Morlux leşinat, afară din biserică, şi Clorinde îl urmă.

În acel moment un om se apropie de ea; era pictorul.

— Acum o să vii? o întrebă el.

Ea îl privi pe Rocambole care ieşise din biserică şi Rocambole zise tânărului:

— Domnule, îţi mai cer încă patruzeci şi opt de ore.

Pictorul, fără îndoială ştia totul, căci se înclină cu un aer hotărât.

Şi Clorinde îl conduse pe domnul de Morlux, leşinat, la palatul său.

. . . .

Când, după o oră tinerii soţi ieşiră din biserică, Vanda, care ţinea mâna lui Rocambole, îl simţi tremurând ca prins de friguri.

— Stăpâne, zise ea, nu suferă omul pe care l-ai lovit, adică domnul de Morlux, atâta cât suferi tu.

— Taci! îi zise Rocambole cu vocea zdrobită.

Apoi, cuteză să ridice o ultimă privire asupra Madeleinei care pleca la braţul scumpului ei Ivan, iar o lacrimă îi umezi ochii şi murmură:

— Dumnezeul meu; justiţia ta e mare şi pedeapsa ta fără margini...

— Vino, stăpâne, vino amice, vino soţul meu. Oh! Dumnezeule! strigă Vanda cu entuziasm. Vino şi voi fi sclava ta, te voi servi în genunchi... vino!

Şi amândoi se pierdură prin mulţime.

Dar Milon, cu obrazul inundat de lacrimi, alergă după ei.

— Stăpâne, îi zise el, copiii mei sunt fericiţi; acum nu mai au trebuinţă de mine, eu doresc să rămân lângă dumneata.

Pe când cei doi condamnaţi şi femeia pierdută căutau să fugă de toate privirile, o altă femeie pe care Dumnezeu o iertase de mult timp se apropie de Rocambole, îi luă mâna şi pronunţă doar aceste cuvinte:

— Dumnezeu te-a iertat!...

PARTEA A DOUA
RĂZBUNAREA CONTESEI VASILIKA

(La Vengeance de Vasilika)

Capitolul I

Fiica sălbatică a stepelor ruseşti era în continuare în letargie.

După cum spusese medicul pe care l-am întâlnit pe Champs-Élysées, catalepsia Vasilikăi oferea nişte caractere cu totul bizare.

Era numai o catalepsie fizică; spiritul veghea cu toată luciditatea sa.

Timp de două zile păru într-adevăr moartă; cu mare greutate putuse medicul să descopere că inima îi mai bătea încă.

În ziua a treia, un fenomen se produse. Cu o voce înceată ca o suflare, contesa vorbi. „Trăiesc!... zicea dânsa; aud tot ce se petrece în jurul meu”.

Atunci medicul bănui că vreo otravă necunoscută era cauza catalepsiei.

Încercă să pună bolnavei câteva întrebări, dar Vasilika nu răspunse nimic.

Însă după plecarea medicului contesa vorbi.

— Piotr, zise ea, adresându-se noului ei complice, eu voi rămâne în starea aceasta câteva zile; dar tu să lucrezi în locul meu.

Şi îi dădu instrucţiuni amănunţite.

Printr-însul află Vasilika de căsătoria celor două orfane cu Agénor de Morlux şi cu Ivan Potenieff şi de starea de plâns în care căzuse vicontele Carol de Morlux.

— Dar Rocambole? întrebă contesa.

— Se pregăteşte şi dânsul de plecare; rusoaica Vanda şi Milon, îl

întovărăşesc.

— Piotr, zise contesa cu gravitate, a sosit momentul să furăm copilul. Lucrezi tot la caretaşul Lelorieux?

— Da.

— Doamna d'Asmolles a venit pe acolo?

— Da, a venit împreună cu copilul, închipuieşte-ţi ce idee le-a venit; să construiască o troică rusească... Bineînţeles, m-am oferit eu... Greul va fi să găsească cai dresaţi.

— Îi vei lua pe ai mei; sunt dresaţi de minune.

— Doamna contesă uită că domnul d'Asmolles e prieten cu contesa Artoff.

— Nu, dar îţi voi indica eu un mijloc prin care să-i faci pe domnul d'Asmolles să cumpere caii, fără să ştie că sunt ai mei.

— Atunci, eu voi fi vizitiul şi răpirea va fi foarte uşoară.

— Cât timp a trecut de când sunt adormită? întreba contesa.

— Şase zile.

— Rocambole îmi spusese că somnul va dura numai cinci zile.

— Ei bine!... S-a înşelat.

În aceeaşi zi însă, şi pe când Vasilika îşi medita planurile sale teribile de răzbunare, simţi un curent bizar şi rapid străbătându-i corpul şi producându-i nişte dureri destul de vii.

S-ar fi zis că-i turnase cineva nişte argint viu pe gură.

Deodată, Vasilika deschise ochii.

Corpul îi fu zguduit de o lungă tremurătură, membrele îşi regăsiră mişcarea, faţa i se coloră. Rusoaica sări în picioare plină de viaţă şi de putere.

Vasilika se trezea din somnul său cataleptic cu noi forţe de luptă, şi Vasilika îl condamnase pe Rocambole.

Capitolul II

Suntem în atelierul de lucru al caretaşului Lelorieux.

Se lucrează cu cea mai mare activitate.

În mijlocul trăsurilor de tot felul, cupeuri, breakuri, landouri, de forme şi de mărimi diferite, se putea distinge opera capitală a atelierului.

E „troica” construită pentru domnul d'Asmolles; troica despre care vorbise Piotr mujikul contesei Wasernoff şi la construirea căreia veghease Piotr, devenit şef de atelier al maestrului Lelorieux.

Acum, pentru întâia oară, se vor înhăma caii la troică. Piotr va redeveni vizitiu timp de o zi. Sunt orele unu şi jumătate.

Domnul d’Asmolles a sosit împreună cu fiul său. Piotr se sui pe capră, apucă hăţurile şi ridică biciul. Copilul ţinuse cu orice preţ să se urce lângă dânsul. Domnul d’Asmolles era în troică.

Toată lumea ieşise afară, pentru ca să privească echipajul.

Atunci Piotr scoase o lungă şuierătură şi caii porniră ca o săgeată.

Copilul uimit, bătea din palme. Troica intră triumfătoare în Paris.

Lumea întreagă o admira, oprindu-se în drum pentru a o privi.

În colţul bulevardului, o caleaşca descoperită aştepta. Era doamna d’Asmolles, care venise şi dânsa să privească troica.

Piotr opri echipajul.

Acum tatăl are o deplină încredere şi socoate că-şi poate lăsa fiul lângă Piotr.

El părăseşte troica şi se urcă în caleaşca soţiei sale.

Piotr porneşte înainte şi caleaşca îl urmează îndeaproape.

Din când în când, copilul se întoarce şi trimite sărutări mamei sale.

Dar doamna d’Asmolles e tristă.

— Ce ai, iubita mea? o întrebă Fabien.

— Nu ştiu... mi-e teamă... Nişte presimţiri vagi m-au cuprins.

— Ce presimţiri, drăguţa mea?...

— Am văzut un cap palid, un cap bizar, care-şi fixa asupra mea ochii săi plini de lacrimi.

Domnul d’Asmolles tresări şi uită un moment de troică şi de fiul său, care se îndepărtaseră acum la o distanţă destul de mare în faţă.

— Ascultă-mă, Fabien, continuă tânără femeie, luându-i mâna, e multă vreme de când sufăr în tăcere, fără ca cineva să-mi poată bănui durerea.

— Ce vrei să spui?...

— Ştiu totul... Ştiu că mi-aţi ascuns adevărul, căutând să mă înşelaţi cu o minciună pioasă; ştiu că omul care-mi scrie din India este fratele meu adevărat, şi nu este „el” acela pe care l-am iubit şi pe care mama mea l-a binecuvântat murind.

— Pentru Dumnezeu!... Taci!...

— Ştiu, continuă dânsa, că acela pe care de atâtea ori l-am îmbrăţişat, e un mincinos, un asasin... Ştiu, în sfârşit, că se numeşte „Rocambole”.

— Taci.

— Şi acum o oră, l-am văzut la o fereastra în grădina palatului nostru, l-am surprins contemplându-mă... Şi plângea cu şiroaie de lacrimi...

— Blanche!... Blanche!... Taci!...

Dar doamna d’Asmolles n-avu timp să-i răspundă.

Un ţipăt teribil ieşi din pieptul ei, ţipătul pe care zeci de voci îl

repetară.

Ce se întâmplase?... Un lucru foarte simplu. Caii de la troică îşi luaseră avânt şi Piotr nu mai putea să-i stăpânească.

Cu o iuţeală vertiginoasă înaintau spre lac.

Domnul d'Asmolles nu-şi pierdu cumpătul; se urcă el însuşi pe capră şi porni într-o goană sălbatică în urma troicii.

Dar toate sforţările fură zadarnice.

După câteva momente troica dispăru.

O luase la dreapta?... O luase la stânga?...

Aleile se încrucişau în toate părţile.

Unde era troica?

Mister.

Capitolul III

Ce se întâmplase eu troica?

E lesne de ghicit.

Abia ieşiseră din vederea urmăritorilor şi încetul cu încetul Piotr îşi linişti caii.

E adevărat că mergeau încă într-o fugă vertiginoasă, dar Piotr era deplin stăpân pe ei.

Se îndreptară înspre Auteuil.

Copilul se întorcea din când în când pentru a-şi vedea părinţii.

Dar Piotr îl linişti, zicându-i:

— N-avea nici o teamă; îndată ce caii se vor linişti deplin, ne vom întoarce.

Acum troica străbătea o stradă întunecoasă cu casele înalte.

Strada era îngustă şi în fuga ei nebună troica se lovi de un felinar.

Zguduitura fu violentă; copilul căzu de pe capră.

Tocmai lucrul acesta îl voia Piotr.

În aceeaşi clipă nişte strigăte ascuţite despicară aerul.

Un cupeu de casă se încrucişase cu troica, se oprise şi o doamnă elegantă coborâse în grabă.

Câteva femei din popor înconjurară copilul care se lovise cu fruntea de pavaj şi-şi făcuse o rană destul de gravă la frunte.

Sângele îi curgea din abundenţă; copilul închisese ochii pronunţând numele mamei sale.

Doamna cea elegantă se apropie, ridică copilul, ordonă să fie transportat în cupeul său, îi şterse sângele de pe frunte cu batista şi în auzul tuturor declară:

— Trebuie să ducem copilaşul acesta cât mai repede la mama sa.

Cupeul plecă.

În timpul acesta Piotr mujikul reuşise să-şi liniştească caii.

Aşadar Vasilika îşi atinsese ţinta; copilul domnului d'Asmolles era în puterea sa.

Erau trei săptămâni de când întreaga lume era convinsă că frumoasa Vasilika Wasernoff plecase din Paris.

Palatul său din Champs-Élysées fusese scos la vânzare.

Dar contesa Vasilika se întorsese a doua zi dimineaţă şi se ascunsese într-o casă din strada Latour-Mauburg. De acolo îşi pândise prada.

Acum copilul era în puterea ei.

Şi cu o licărire bizară în ochi, rusoaica murmura:

— Rocambole, eşti în mâna mea.

Copilul cerea mereu să fie condus la mama sa. Vasilika îi dădea toate îngrijirile; de altfel, rana era puţin gravă şi nici o complicaţie nu era posibilă.

— Nu e nimic, spunea contesa copilaşului, cu cea mai dulce voce din lume; mâine vei fi pe deplin vindecat şi mama ta va veni să te caute chiar astă-seară.

Şi în cele din urmă, copilul, care mereu întreba de mama sa, zdrobit de oboseală, de emoţie şi de durere, adormi.

. . . .

Se înnoptase.

Un om se prezentă în casa din calea Latour-Mauburg.

Era Piotr.

— Ei bine, ce s-a mai întâmplat? întrebă Vasilika.

— Toate au mers după cum am prevăzut, răspunse Piotr. Domnul d'Asmolles a dat de urma mea. Lumea l-a asigurat că o doamnă elegantă a luat copilul şi că-l ducea în cea mai mare grabă părinţilor săi. Dânsul n-a vrut să audă mai mult, a plecat în grabă spre casă, sperând să-şi regăsească copilul acolo. Eu m-am grăbit să duc sania şi caii la locurile lor, şi am spălat putina. Lelorieux îşi pierde şeful de atelier şi domnul d'Asmolles vizitiul.

Vasilika, după ce ascultase toată această poveste, trecuse în cabinetul său de toaletă. După câteva momente se întoarse, îmbrăcată bărbăteşte.

— Du-te de-mi caută o trăsură, zise dânsa mujikului, şi adu-ţi aminte că, în lipsa mea, răspunzi cu capul tău de copilul acesta.

Dar Piotr stătea nemişcat, şi părea că se întreabă pentru ce se îmbrăcase stăpâna sa bărbăteşte.

— Ştii tu unde mă duc acum? îl întrebă dânsa râzând.

— Nu, stăpână.

— Mă duc în strada Martirilor, la gimnaziul Paz, să iau o lecţie de scrimă.

— O lecţie de scrimă?

— Fără îndoială. Crezi tu că eu îl voi lovi pe Rocambole pe ascuns?... Ah! nu... Vreau să-l ucid cu o lovitură de sabie... în faţă... într-un duel... Doresc ca pedeapsa sa supremă să constea în aceea că va muri ucis de mâna unei femei, într-un duel!

Piotr ieşi pentru a îndeplini ordinele stăpânei sale.

Capitolul IV

E o persoană în povestirea noastră pe care de multă vreme am lăsat-o în urmă.

Este vorba de doctorul Vincenţiu.

Omul acesta era mereu chinuit de vedeniile trecutului; locuia tot în aceeaşi cameră de la etajul cinci şi ducea aceeaşi viaţă modestă.

Într-o dimineaţă, pe când doctorul îşi expunea fruntea aerului rece al dimineţii, un om intră în camera sa.

Era maiorul Avatar.

— Dumneata?... întrebă doctorul Vincenţiu tresărind.

— Da, domnule; am venit să te caut pentru că un om care e aproape pe moarte are nevoie de îngrijirile dumitale.

— Şi... omul acesta?

— E „dânsul”, zise Rocambole... Vino!...

Şi amândoi se îndreptară spre strada Pépinière.

— Ce are „dânsul”?... întrebă doctorul pe când se apropiau.

— Suferă de o boală bizară, pe care dumneata eşti chemat s-o determini şi pe care eu o voi numi „amor morbid”.

Doctorul rămase tăcut.

— La vârsta sa!... murmură dânsul, după o pauză.

La intrarea palatului îi primi Noël.

Ajunşi la etajul de sus, doctorul Vincenţiu se opri deodată în mijlocul unul coridor, înfiorându-se.

— Ce e zgomotul acesta?... întrebă dânsul.

Într-adevăr, nişte zgomote bizare, nelămurite, sălbatice, ajungeau până la urechile celor trei oameni.

Noël, care mergea înainte, deschise o uşă.

Doctorul se trezi în pragul unui cabinet pustiu, care era cufundat în semiobscuritate.

Noël se retrase. Rocambole se apropie de zid şi deodată un val de lumină năvăli în odaie.

Doctorul făcu un pas îndărăt, înspăimântat.

Vicontele Carol, pe jumătate gol, stătea întins pe scânduri, în mijlocul odăii.

În câteva zile îmbătrânise aşa de mult, încât i-ai fi dat o sută de ani.

În ochii săi strălucea flacăra sinistră a nebuniei.

Bătrânul îşi frângea mâinile cu disperare şi urla:

— Clorinde!... Madeleine!... Oricum te-ai numi, te iubesc!... De ce ai plecat?... Oh! de ce nu vii... te-aş acoperi cu aur, aş face orice mi-ai cere!... Clorinde!... Clorinde!...

Şi pe când dânsul îşi frângea mâinile într-un acces nebun de disperare, o uşă se deschise şi Clorinde intră.

— Ah!... iată-te! iată-te! Ştiam eu bine că te vei întoarce.

Dar dânsa îi râse în faţă şi-l întrebă:

— Ce vrei de la mine?

— Te iubesc! urla bătrânul.

— Da?!...

Şi continua să râdă sarcastic.

— Eşti nebun, dragul meu!... nebun de legat!...

Dânsul se ridică sălbatic, cu ochii în flăcări, cu buzele spumegânde:

— Trebuie să mă iubeşti!... exclamă dânsul.

Şi se repezi asupra ei.

Dar Clorinde se retrase uşoară ca o silfidă şi dispăru pe uşă.

Din prag, se mai întoarse o dată şi-i strigă hohotind:

— Adio, unchiule!

Domnul de Morlux se opri, se învârti în loc şi căzu la pământ fulgerat.

Era lovitura de graţie.

Cu toate acestea, agonia îi fu lungă.

Timp de două ore se zbătu, se zvârcoli, urlă, încercă să se ridice, dar căzu din nou.

În sfârşit, un fior lung îi zgudui corpul, un horcăit îi ieşi din gâtlej; muşchii i se întinseră, ochii i se holbară, buzele i se învineţiră.

Domnul de Morlux era mort! mort de furie, mort fără să se căiască.

— Dumnezeule! murmură doctorul Vincenţiu înfiorându-se, aşadar mânia Ta e fără de margini?

— Dumnezeu iartă câteodată! murmură Rocambole.

Şi în acelaşi timp îi întinsese o scrisoare care nu conţinea decât un

singur rând, dar un rând sublim:

„În numele mamei noastre care este în ceruri, te iertăm Antoinette şi Madeleine”

Doctorul Vincenţiu căzu în genunchi în faţa lui Rocambole.

— Du-te, domnule, îi zise acesta, du-te în pace. Cele două orfane se vor ruga pentru dumneata.

Capitolul V

Era seară.

Rocambole era singur, singur în mansarda sa din strada Suresnes.

Rocambole stătea la o masă şi scria contesei Artoff.

„Doamnă, spunea dânsul.

Opera mea este îndeplinită;

Rocambole nu mai are ce căuta în mijlocul acestei lumi.

Făcusem jurământul să mor în închisoare.

Dumneata ştii bine de ce nu m-am ţinut de acest jurământ.

Ţi-am spus într-o zi ce dragoste nebună a încolţit în inima mea.

Şi, deşi am devenit un om bun, plin de virtute, tot mi se mai pare uneori că aud în urechile mele glasul sarcastic al lui sir Williams.

— O iubeşti pe Madeleine? îmi spunea dânsul. Da, nimic nu e mai uşor... Ea e bogată; tu eşti tânăr, frumos, şi dânsa te va iubi... Ivan? O lovitură de pumnal e un lucru aşa de uşor!

De aceea, doamnă, cred că nu mai am ce căuta pe lumea aceasta.

Adio, doamnă.

Când scrisoarea aceasta va ajunge în mâinile dumitale, eu voi fi mort.

Arma pe care am ales-o este pumnalul.

Mă voi lovi în inimă şi dumneata ştii cât de sigură îmi este mâna

Milon şi Vanda au plecat să mă aştepte la Marsilia.

Dumnezeu îmi va ierta această ultimă minciună.

Ţi-o recomand pe Vanda.

Ţi-l recomand de asemenea şi pe nenorocitul acela care se numeşte „Omul cu căţelul”. Eşti destul de puternică pentru ca să obţii graţierea lui.

Adio, doamnă, Adio... Baccarat,

Rocambole”

După ce termină de scris, Rocambole închise scrisoarea şi o pecetlui.

Apoi scoase dintr-un buzunar pumnalul cu care trebuia să se sinucidă.

După aceea se apropie de fereastra care dădea în grădina doamnei d'Asmolles.

Dar grădina era pustie,

— Trebuie să fie în oraş, îşi zise Rocambole cu tristeţe, şi întorcându-se spre masă, luă pumnalul.

Dar în clipa aceea, uşa se deschise, o femeie apăru urmată de un bărbat. Era Vanda; era Milon.

— Ah! exclamă Milon, nu în zadar erau presimţirile sinistre ale Vandei!

Şi amândoi îngenunchează şi începură să-l roage să renunţe la planul său de sinucidere.

— Stăpâne, ziceau dânşii, nu se poate, nu trebuie să te sinucizi!...

— Şi eu vă spun că trebuie!... Cine mai are nevoie de mine acum... Cine?...

— Eu, răspunse o voce de femeie, din prag.

Rocambole se îngălbeni, se clătină şi făcu un pās îndărăt.

— Ah! mi se pare că mor...

Femeia, care intrase era Blanche de Chamery, era doamna vicontesă d'Asmolles.

— Dumneata! dumneata! strigă dânsul căzând în genunchi.

Dânsa îi puse o mână pe umăr şi-i zise:

— Ştiu totul, ştiu că nu eşti fratele meu... Dar mai ştiu că mă iubeşti ca şi cum aş fi sora dumitale... Şi vin să-ţi spun că n-ai dreptul să te sinucizi, pentru că mi s-a furat copilul.

Rocambole sări în sus, cu ochii plini de flăcări.

Leul se redeşteptă!

Capitolul VI

De trei zile răscolea Rocambole Parisul pentru a-l regăsi pe fiul Blanchei de Chamery.

Lovitura pornea de la Vasilika; în privinţa aceasta Rocambole nu stătu nici o clipă la îndoială.

Şi nu-i fu tocmai aşa de greu să dea de urma troicii pe care o condusese mujikul Piotr.

Îl urmări pas cu pas, de aproape, dar veni un moment când iţele se încurcară.

Unde fusese dus cupeul?

Ce se întâmplase cu dama blondă?

Unde era copilul?... Erau trei chestiuni şi trei enigme.

Parisul întreg fu răscolit; copilul nu era nicăieri.

În seara celei de-a treia zi, Rocambole îi zise lui Milon:

— Vino cu mine.

— Unde mergem, stăpâne? întrebă colosul.

Rocambole nu răspunse.

— Vă însoţesc şi eu, zise Vanda.

Şi plecară toţi trei.

Rocambole redevenise maiorul Avatar. Vanda se îmbrăcase într-un costum bărbătesc pentru a fi mai liberă în mişcări.

Toţi trei erau înarmaţi.

— Nimeni nu-mi va scoate din cap ideea, zise Rocambole, intrând în strada în care se răsturnase troica, că birjarul rus este undeva aici, prin împrejurimi.

— De ce asta?... întrebă Milon.

— Nu ştiu... e o presimţire... Şi birjarul acela nu poate fi altul decât mujikul pe care l-a biciuit contesa Artoff.

Şi Rocambole îşi continuă drumul înainte.

Când ajunse în colţul străzii, un om se lovi de dânsul şi scăpă o înjurătură într-o limbă străină. Rocambole tresări. Dar omul ajunsese departe. Noaptea era neagră.

Cu toate acestea Rocambole urmări silueta omului acela până departe, şi după ce-l văzu sub lumina unui bec de gaz, se luă după el.

Mai departe era o tavernă şi Rocambole văzu silueta necunoscutului dispărând înăuntru.

— Tăcere, zise Rocambole, întorcându-se spre tovarăşii săi.

Apoi se apropiară de cârciumă. Priviră pe fereastră. Omul pe care-l urmăreau se aşezase la o masă şi ceruse de băut.

Rocambole îl recunoscu îndată.

Piotr mujikul îşi goli paharul, plăti şi ieşi din nou în stradă.

Dar abia făcuse trei paşi în mijlocul nopţii că o mână viguroasă îl apucă de gât.

În acelaşi timp vârful unui pumnal îi apăsă pieptul şi Rocambole îi zise:

— În fine, am pus mâna pe tine, mizerabile!

— Iertare, murmură mujikul, îţi voi spune unde este copilul.

Capitolul VII

Noaptea era întunecoasă; strada era pustie.

— Dacă vei striga, îţi împlânt pumnalul în gâtlej, zise Rocambole.

Piotr răspunse:

— Eu am servit-o pe contesa Vasilika pentru bani; dacă mă plătiţi, o pot trăda.

Şi hohoti cu neruşinare.

Se vedea bine, în hohotul acela, toată josnicia acelui suflet corupt.

— Părinţii copilului pe care-l căutăm sunt mai bogaţi decât Vasilika, zise Rocambole. Ce sumă îţi trebuie?

— O sută de mii de franci.

— Îi vei avea..

— Când.

— Chiar mâine. Dar... copilul trăieşte?

— Da, trăieşte încă; dar contesa Vasilika este o femeie teribilă.

Rocambole apucase braţul mujikului şi se îndreptară spre cheiul Senei.

— Trebuie să mergem la contesa Artoff, zise Rocambole. În ce cartier e Vasilika?

— Chiar în cartierul acesta.

— Şi copilul?

— Copilul e cu dânsa.

După o pauză, mujikul întrebă:

— Ştii dumneata ce vrea să facă Vasilika cu copilul acela?

— Nu.

— Vrea să-l lase să moară de foame. Ea ştie bine că fără copil, doamna d'Asmolles ar muri de supărare. Şi, mai ştie că această dublă lovitură te-ar ucide şi pe dumneata!

— Dar mizerabila aceea nu va putea să-şi îndeplinească planurile, de vreme ce noi suntem aici! exclamă Milon.

În timpul acesta Vanda, conform ordinului pe care-l primise de la Rocambole, se îndreptase spre palatul contesei Artoff pentru a aduce suta de mii de franci reclamată de Piotr.

Căci acum, pentru mai multă siguranţă, mujikul voia să aibă banii fără întârziere.

Trecu o oră.

Apoi se auzi zgomotul unei trăsuri pe cheiul Senei.

Vanda se întorcea.

— Iată banii, zise ea, sărind uşoară din trăsură.

— Ţine preţul trădării tale, zise Rocambole. Acum, vorbeşte!

— Veniţi, răspunse Piotr, suntem aproape.

Mujikul le arătă o casă izolată.

Şi se îndreptară spre strada Latour-Mauburg.

— Acolo este, zise el.

Apoi, întinzând o cheie lui Rocambole, îi zise:

— Iată cheia de la intrare. Eu fug... Mă tem de răzbunarea Vasilikăi.

— Nu, zise Rocambole; trebuie să fiu sigur că nu m-ai trădat.

Şi adresându-se lui Milon şi Vandei:

— Veţi răspunde de omul acesta, până când mă voi întoarce.

— Bine, zise Milon.

Şi Rocambole deschise poarta cu cheia pe care i-o dăduse Piotr, apoi îşi pipăi pumnalul şi intră.

Milon şi Vanda rămaseră acolo, pe când Rocambole trecea pragul casei inamice.

Capitolul VIII

Vasilika era singură.

Mai era în odaia aceea numai copilul Blanchei d'Asmolles.

Copilaşul dormea, sau mai bine zis era leşinat, pentru că de trei zile nu i se mai dăduse nici o hrană.

Din când în când Vasilika venea lângă el cu un bici în mână şi-i chinuia carnea fragedă cu lovituri sălbatice.

Copilul o învăluia într-o privire rătăcită şi nemaiştiind ce să facă, tăcea.

Vasilika se îmbrăcase în haine bărbăteşti.

„Piotr, îşi zicea dânsa în seara aceea, trebuie să fi executat ordinele mele... Nu se poate să nu-l fi întâlnit pe Rocambole în calea sa.”

Şi chinuindu-şi mâinile de nerăbdare, se apropie de fereastră.

Fereastra aceasta dădea în curte.

Cu toate că întunericul era desăvârşit, Vasilika distinse o siluetă care se mişca prin curte.

Şi dânsa îl recunoscu îndată, era Rocambole!...

— Foarte bine!... murmură Vasilika. Piotr s-a purtat de minune... şi victima mi-a căzut în cursă.

Şi retrăgându-se de la fereastră, se ascunse după o draperie.

. . . .

Rocambole intrase în casă; o lumină care venea de la catul de sus îl călăuzea, căci vestibulul era cufundat în întuneric.

Acolo era copilul pe care îl căuta.

Rocambole deschise uşa. Odaia era goală. Vasilika dispăruse.

Copilul se deşteptase şi striga:

— Mamă!...

Dintr-o săritură Rocambole fu lângă dânsul şi-l apucă în braţe.

Dar pe când se pregătea să iasă cu dânsul, se opri mut, înspăimântat.

Vasilika apăruse în prag.

Într-o mână avea o pereche de săbii, în cealaltă un pistol.

— Dacă faci un singur pas, zise dânsa îndreptând pistolul asupra copilului, îl ucid în braţele tale!...

Capitolul IX

— Loc! strigă Rocambole.

— Dacă te mişti, repetă Vasilika, îl ucid.

Rocambole lăsă copilul pe pat.

Apoi se repezi asupra rusoaicei.

Dar dânsa întinse sabia şi-l opri.

— Ocnaşule, murmură rusoaica, am imaginat pentru tine o moarte frumoasă... vei muri în duel, ucis de o femeie!... Vreau ca Rocambole, omul teribil, în faţa căruia totul tremura, să moară de mâna unei femei!... Aceasta va fi răzbunarea mea.

Şi aruncându-i la picioare una dintre cele două săbii pe care le avea în mână, îi strigă:

— În gardă!...

Rocambole stătu o clipă la îndoială, apoi apucă sabia şi începu o luptă teribilă.

Rocambole era uimit, fascinat.

Niciodată nu s-ar fi aşteptat să găsească atâta forţă la femeia aceea.

Credea că cu cea mai mare uşurinţă îi va putea smulge sabia din mână.

Dar rusoaica para cele mai savante lovituri şi ataca cu un curaj nebun.

— Eu l-am trimis pe Piotr să te caute, zise ea; şi ai căzut în cursă ca un dobitoc.

În acelaşi timp, se înclină ca o tigroaică şi sabia ei dispăru în coastele lui Rocambole.

Dar Rocambole nu căzu.

Din instinct apucă sabia cu mâna dreaptă şi întinse mâna stângă înainte.

Pumnalul intră până la mâner în gâtlejul Vasilikăi, care se rostogoli la pământ, scăldat într-un val de sânge.

Atunci Rocambole scoase un strigăt de triumf, îşi smulse sabia din corp, se repezi, apucă copilul şi deschizând fereastra sări în grădină, lăsând o dâră lungă de sânge în urma sa.

. . . .

În timpul acesta Milon şi Vanda aşteptau la poartă.

Trecuse aproape o oră şi Rocambole nu mai apărea.

Vanda exclamă:

— Ce se petrece oare?

Mujikul Piotr izbucni într-un hohot sardonic şi răspunse:

— Vreţi să ştiţi ce se petrece? Ei bine!... Rocambole este mort şi noi suntem răzbunaţi acum!...

Milon şi Vanda se repeziră înainte.

Piotr îi urma râzând.

În curând ajunseră la locul luptei.

Vasilika, întinsă la pământ, se zbuciuma în convulsiile agoniei.

Cu toate acestea, văzând-o pe Vanda, mai avu puterea, să-i strige:

— Nici dânsul nu va merge departe; i-am împlântat sabia în piept.

Atunci Vanda zări revolverul pe masă, şi apucându-l strigă:

— În orice caz, va merge mai departe decât tine.

Şi descărcă două gloanţe în capul rusoaicei.

Fereastra deschisă, urmele de sânge, arătau în mod evident calea pe care o luase Rocambole.

— Ah! stăpânul e mort! gemu Milon cu vocea întretăiată de suspine.

Luna strălucea pe cer şi era lumină ca în mijlocul zilei.

Vanda şi Milon săriră în grădină.

Urmele de sânge continuau.

La capătul grădinii era un adevărat lac de sânge; se vedea bine că Rocambole se oprise acolo.

Cheiul era pustiu. Urmele de sânge continuau mereu.

Mai făcură, vreo douăzeci de paşi şi deodată Milon scoase un ţipăt.

Se lovise de ceva şi acel ceva era corpul copilului Blanchei de Chamery.

Milon îl ridică în braţe şi porniră înainte.

Urmele de sânge continuau până pe scările cheiului.

Vanda coborî, urmată de Milon.

Deodată, lângă ţărmul fluviului, urmele de sânge dispărură ca prin farmec. Nu se mai vedea nimic, nici un semn.

Fluviul curgea sinistru, liniştit.

— Ah! strigă Milon din nou, „stăpânul” e mort!...

Dar Vanda îşi înălţă capul, teribilă, fulgerătoare, cu ochii în flăcări:

— Nu, zise ea; asta nu se poate!... Nu, Dumnezeu nu poate îngădui o asemenea crimă! ROCAMBOLE NU ESTE MORT!

SFÂRŞITUL SERIEI REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE

INDEX NUME PERSOANE ŞI LOCURI

NUME PERSOANE

. Antoinette Miller, Antoinettei – orfană sora Madeleinei
. Avatar maiorul – pseudonim Rocambole
. Baccarat, contesa Artoff, Louise Charmet
. Blanche de Chamery, Blanchei
. Clorinde – actriţă şi curtezană
. Fabien d'Asmolles – soţul lui Blanche de Chamery
. Fanny – prietena Clorindei
. Lelorieux – caretaş, fabricant de trăsuri
. Madeleine, Madeleinei – orfană sora Antoinettei
. Milon – valet Rocambole;
. Morlux, Agénor de Morlux – fiul baronului Philippe de Morlux
. Morlux, Carol de Morlux, viconte – frate dna Miller
. Morlux, Philippe de Morlux, baron – frate dna Miller
. Noël Durand, Cocorico – lucrător în ocna Toulon, omul lui Rocambole
. Paul Michelin – avocat
. Timoléon – fost hoţ, apoi agent de poliţie
. Vanda, Vandei – parteneră Rocambole

NUME BANDIŢI

. Guépin – omul lui Timoléon
. Madeleine Chivotte (Cenuşăreasa)
. Marton, frumoasa Marton
. Polyt – omul lui Timoléon

NUME PERSOANE – RUSIA

. Beruto – feciorul de casă al contesei Vasilika

. Ivan Potenieff – conte
. Kuroff – conte
. Maropuloff – prinţ rus
. Piotr, mujikul
. Vasilika Wasernoff – contesă din Sankt Petersburg

NUME LOCURI

. Asperges – club
. Bellefond – strada
. Café-Anglais – club
. Cassette – strada
. Chaillot – strada
. Champs-Élysées – strada
. Étoile – bariera
. Haussmann – bulevard
. Mazas – închisoare
. Montmartre – mahala, cartier
. Pépinière – strada
. Poissonnière – foburg
. Saint-Germain – foburg
. Saint-Honoré – strada, cartier
. Saint-Lazare – închisoare femei, stradă
. Saint-Suplice – piaţa
. Sankt Petersburg – capitală Rusia, Petersburgul, Petersburgului
. Suresnes – strada
. Toulon, Toulonul – ocnă, oraş
. Tuileries
. Ville l'Evêque – strada

NOTE

. vin de Madera
. forburg – cartier
. mujik, mujikul, mujikului – ţăran rus
. caretaş – fabricant de trăsuri
. troică – sanie rusească la care sunt înhămaţi trei cai unul lângă altul. (din rus. trojka)

CUPRINSUL

PARTEA ÎNTÂI - ZIUA JUDECĂŢII

CUPRINSUL

seriei a V-a

REÎNVIEREA LUI ROCAMBOLE

[La Résurrection de Rocambole]

(apărut foileton în „Le Petit Journal”, în perioada 1865-1866)